

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE OF
WOODLANDS
& WILD
1

KINGDOM
OF
FAEWOOD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KRISTA STREET

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

K

FAEWOOD

ORMANLIK ALANLARIN FAE'SI VAHŖI
BOOI4 1

I'IRISTA SOKAĞI

OceanofPDF.com

Copyright © 2025 by Krista Street
Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

ASIN: B0DQ5KSPKW Ciltless
ISBN-13: 978-1946884329
Hardcover ISBN-13: 978-1946884336

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir basılı veya elektronik formda çoğaltılamaz, taranamaz, iletilemez veya dağıtılamaz veya herhangi bir ticari veya ticari olmayan kullanım için bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olay örgüsü ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kişiye ya da herhangi bir yere benzerlik göstermemektedir, ticari kuruluşlar, olaylar veya oluşumlar tamamen tesadüfidir.

Yazar, herhangi bir kuruluşun metin ve grafikler de dahil olmak üzere bu yayının herhangi bir bölümünü, aynı tarzda eserler üretebilen teknolojiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, metin veya grafik üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanmasını açıkça yasaklamaktadır. bu yayın gibi bir tür.

02302412301954
www.kristastreet.com

Krista Street tarafından yazılan tüm kitaplar tamamen kendisi tarafından yazılmıştır. Krista Street'in kitaplarının oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Kapak resmi Maria Spada tarafından hazırlanmıştır.
Chaim's Cartography tarafından oluşturulan harita illüstrasyonu.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Krista Street Yazarının](#)

[Kitapları](#)[Glossary](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Gölgelerin Peçesi](#)

[Krista Streetin Doğaüstü Dünyası](#)

[Teşekkürler](#)

OceanofPDF.com

BOOKS BY KRISTA STREET

SUPERNATURAL WORLD NOVELS

Ormanlık ve Yabani Fae

Faewood Krallığı

Gölgelerin Peçesi

Kader Kraliçesi

Kar ve Buz Fae'leri

Kış Sarayı

Dikenleri Karın

Kanatları Buzun

Taçları

Doğaüstü Lanet

Ateşin Kurdu

Kanın Bağı Ayın

Laneti Kemiğin

Dövülmesi

Doğaüstü Enstitüsü

Yıldız Işığının Kaderi

Ay Işığının Doğumu

Ateş Işığının Avı

Gölge Işığı Tarafından Öpüldü

Doğaüstü Topluluk

Işığın Büyüsü

Karanlıktaki Güç

Ateşteki Ejderhalar

Közdeki Melek

Doğaüstü Bağımsız Romanlar

Gölgelerin Canavarı

Krista'nın tüm kitaplarının linkleri [web sitesinde](#) bulunabilir. _

OceanofPDF.com

GLOSSARY

Silten Kıtası Krallıkları

Faewood - güneydoğu krallığı, renkler turkuaz, beyaz ve koyu kahverengidir. Elowen'in krallığı. Büyü elementaldir.

Ironcrest - güneybatı krallığı, renkler gümüş, macenta ve koyu turuncu. Büyü duyusaldır.

Mistvale - kuzeybatı krallığı, renkler parlak sarı, koyu mor ve koyu kırmızıdır. Büyü zihinseldir.

Stonewild - kuzeydoğu krallığı, renkler orman yeşili, altın ve safir mavisi. Jax'in krallığı. Büyü değişiyor.

Fae topraklarının denizleri

Adriyatik Denizi - Nulus kıtasının batısında ve Silten kıtasının doğusunda yer alan okyanus.

Brashier Denizi - Fae topraklarındaki en kuzey okyanus, genellikle büyük buzdağları bulunur.

Nelive Denizi - Silten kıtasının batısındaki okyanus.

Tala Denizi - Solis kıtasının güneyindeki okyanus.

Fae ırkları

Silten fae - Silten fae'leri okyanusla çevrili bir kıtada yaşarlar. Silten fae'lerinin çok sayıda alt türü vardır. En güçlü olduğu düşünülen Silten türü *siltenitlerdir*. Siltenitler insan gibi vücutlara, sivri kulaklara ve farklı deri ve saç tonlarına sahiptir. Diğer Silten fae alt türlerine *yabanıllar* denir. Yabanıllar, onları doğadaki unsurlara bağlayan ilkel Eski Ağaç büyüüne sahiptir. Yabanıllar tipik olarak hayvani özelliklere sahiptir: boynuzlar, pullar, toynaklar ve kuyruklar, ancak genellikle siltenitler kadar zekidirler. Şehirlerde ikamet etmeyen yabanıllar genellikle yeraltı inlerinde, içi boş kütüklerde veya ağaçlık ormanlarda yaşarlar. Silten fae yaşları alt türlerine göre değişir, ancak siltenitler binlerce yıl yaşar.

Solis fae - Solis fae'leri fae toprakları gezegeninin buzlu, en kuzey kıtasında yaşarlar. Solis fae'lerinin gümüşü beyaz saçları, kristal mavisi gözleri ve kanatları vardır. Genellikle binlerce yıl yaşarlar.

Nolus fae - Nolus fae'leri orta kıtada yaşarlar. Genellikle çeşitli tonlarda renkli saçlara, sivri dişlere, parlayan bir cilde ve uhrevi bir güce sahiptirler. Genellikle iki ila üç yüz yıl yaşarlar, ancak kraliyet Nolus fae'leri binlerce yıl yaşar.

Lochen fae - Lochen fae'leri güneydeki bir kıtada, adalarda ve fae toprakları boyunca denizlerde yaşarlar. Deniz kızlarına benzer şekilde balık benzeri yaratıklara dönüşebilirler, ancak aynı zamanda iki ayakları üzerinde yürüyebilir ve karada yaşayabilirler. Tatlı su nehirlerinde, göllerde ve göletlerde yaşayan Lochen fae alt türleri vardır. Lochen fae'lerin tipik olarak yeşil gözleri, farklı cilt tonları ve saç renkleri vardır.

Silten Fae Yabanıl Türleri

Beemi - Orman'da yaşayan sarı gözlü küçük bir yabanıl fae. Fae'den çok hayvan, diğer yabanılardan daha az zekaya sahip.

Cerlikan - büyük gözleri ve tüylü vücudu olan küçük bir yabanıl. Son derece zeki ve dil yeteneğine sahiptir. Ormandaki inlerde yaşarlar ve sohbetlerinin sık sık Ormanı sesle doldurduğu karmaşık bir topluluğa sahiptirler.

Fusterill - Bir devin gücüne sahip devasa bir canavar yabanıl fae.

Grundle - şehirlerde yaşıyorlarsa genellikle hizmet işlerinde çalışan vahşi bir fae türüdür. Vücutlarının arkasında sert pullar, tüylü kaşlar ve pençe uçlu güdük parmaklar vardır. Ayrıca sürüngenler gibi deri değiştirirler.

Melez - melezler, siltenit ve yabanıl soyundan gelen Silten fae'leridir. Siltenlilerden daha hızlı üreyebilirler ve bazı melezler sihirli bir şekilde güçlüdür. Bu nedenle, siltenitler ve yabanıllar arasında üreme yasalarına aykırıdır. Ortaya çıkan melezler Silten kültüründe dışlanır.

Iloseep - mükemmel bir koku alma duyusuna sahip, büyük bir sığana benzeyen bir yabanıl.

Ramifin - iki ayağı üzerinde yürüyen toynaklı bir yabanıl fae. At gibi bir burnu vardır, ancak konuşabilir ve yüksek zekaya sahiptir.

Siltenite - Elowen'in türü, görüşlerinin Nulus, Solis ve Lochen fae'lerine en çok benzemesi ve güçlü büyü barındırma ve kullanma yetenekleri nedeniyle Silten fae'leri arasında en üstün tür olarak kabul edilir. Siltenitler insan benzeri vücutlara ve çeşitli saç, göz ve ten renklerine sahiptir. Genellikle binlerce yıl yaşarlar.

Yabanıl fae - Silten kıtasının siltenit olmayan fae'leri. Her yabanıl türünün bazı hayvani özellikleri veya özellikleri vardır. Zeka ve dil yetenekleri yabanıllar arasında farklılık gösterir.

Yewen - genellikle müzik çalmak için kullandıkları uzun bir hortumu olan bir yabanıl. Çoğu yewen müzikte uzmandır.

Fae Terimleri

Çağrı - Elowen bir başkası adına semele'lerle etkileşime geçmek için Peçeli Aralar'a gittiğinde kullanılan terim.

Tam sezon - bir yıla eşdeğer.

Kingsfae - dört krallıktaki toprakların kanunu, polise benzer ve krallar tarafından emredilir.

Leydi - dişi bir peri için asil bir unvan.

Lorafin - nadir büyüye sahip dişi bir siltenit. Lorafinler Peçeli Arada'ya gidebilirler. Burası semellerin yaşadığı yerdir.

Lordling - erkek bir peri için asil bir unvan.

Salopas - servis personeli olmayan bir barın peri versiyonu. Bir barmen ve müşterilere hizmet eden sihirli tepsiler vardır.

Semele'ler - Peçeli Arada yaşayan, her şeyi bilen gölge yaratıklar. Ne ölü ne de canlıdır, yine de lorafinler tarafından komuta edilebilirler.

Peçeli Arada - evrenler arasında, ne yaşayanların ne de ölülerin diyarı olan, daha ziyade arada alternatif bir gerçeklik olan bir uzay düzlemi.

Fae bitkileri ve yiyecekleri

Babbo ağacı - çok geniş bir tabanı ve kalın dalları olan bir ağaç. Silten kıtasında yaygın bir ağaçtır.

Ahır böğürtlenleri - iğne gibi sivri dikenli bir çalı.

Bolum - Stonewild'ın Gölge Vadisi'nde yaşayan yarı hayvan yarı kaya olan bir yaratık. Fae'ler içine düştüklerinde genellikle yenirler, ancak bolum'un onları sindirmesi haftalar alır.

Cottonum - pamuğa benzer bir bitki.

Femeral çalı - keskin bir kokuya sahip geniş kadifemsi yaprakları olan Ormanda bir çalı.

Goldling ağacı - altın yaprakları basit taşlardan veya tuğlalardan paha biçilmez metaller ve mücevherler yaratabilen büyülü bir ağaç.

Leminai - Fae topraklarında yaygın olan parlak yeşil alkollü bir içki.

Saggerwire - Stonewild çölünde yaygın bir çalı. Yapraklarının ortası su tutar.

Wintercrisp eğreltiotu - Stonewild'ın kraliyet armasında bulunan bir bitki ve güven ile gücü sembolize eden bir yaprak.

Fae hayvanları

Brommel geyiği - geyik ya da geyik benzeri bir yaratıktır, o kadar hızlı koşabilir ki neredeyse hiçbir fae onları avlayamaz.

Colantha - ormanlarda yaşayan büyük bir kedi.

Dillemsill - büyüü sayesinde diyarın her yerine anında seyahat edebilen bir haberci kuş.

Domal - ata benzer ama daha zeki bir hayvan.

Buz ayısı - iki ayağı üzerinde sekiz fit boyunda duran, altı inçlik pençeleri ve doğal beyaz tüylü kürkü olan büyük bir ayı. Bir buz ayısının kürkü çevresine uyacak şekilde renk değıştirebilir.

Ustorill - ormanda yaşayan, yaban domuzuna benzer vahşı bir hayvan.

OceanofPDF.com

PRONUNCIATION GUIDE

Isimler

Elowen - Ell-oh-when

Jax - Jacks

Alleron - Al-err-on

Lillivel - Lill-ih-vell

Kral Paevin - Pay-vin

Mushil - Moo-sheel

Esopeel - S-oh-peel

Messepire - Mess-eh-pyre

Himil - Him-ill

Serinity - Ser-en-it-ee

Phillen - Fill-enn *Trivan*

- Triv-en

Lars - Larz *Bowan*

- Boe-en *Lander* -

Land-err

Malimus - Mal-ih-muss

Valorus - Val-or-us

Saramel - Sarr-uh-mell

Fae Irkları

Solis - Saw-liss

Nolus - Naw-luss

Lochen - Lock-uhn

Silten - Sill-tun

OceanofPDF.com

PREFACE

Faewood Krallığı, Fae of Woodlands & Wild üçlemesinin birinci kitabıdır ve yavaş ilerleyen bir fae fantezi romantizmidir. Tavsiye edilen okuma yaşı 18+'dır.

OceanofPDF.com

THE SILTEN CONTINENT

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Takvimim yatak odamın duvarında asılıydı ve özgür kalana kadar kalan günleri ve ayları sayıyordum.

Özgürlüğümü kazanmama sadece bir tam sezon, sekiz ay ve on bir gün kaldı.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı ve içimden bir kararlılık duygusu geçti. Öğleden sonraki *arama* yorucu olacaktı ama sonrasında muhtemelen derin bir uykuya dalacaktım, bu da günün daha da hızlı geçeceği anlamına geliyordu. O zaman özgürlüğümü belirleyecek güne bir gün daha yaklaşmış olacaktım

-Tasmamın çıkarıldığı ve doğaüstü mahkemelerin beni kendi kaderime karar vermem için güvenli bulduğu ve beni artık bir köle yapmadığı gün.

"Şu telaşa bak," diye seslendi hanımımın hizmetçisi odanın öbür ucundan. Pencerenin önünde durmuş, perde etrafında dönerken vadinin karşısındaki hareketliliği izliyordu.

Nemli hava ve ılık bir esinti yanaklarımı okşarken sırtışıım büyüdü. Takvimimde bir önceki günün üzerine bir işaret koyduktan sonra pencerenin önünde ona katıldım.

Vadinin karşısında, en büyük tepenin üzerinde saray bekliyordu. Kralın konutunun yükselen beyaz taş duvarları güneşte fildişi gibi parlıyordu ve bunun ötesinde, başkentin uzak binaları Ormanın kenarında parıldıyordu.

Ancak dikkatim saray arazisinin yakınındaki araziye odaklandı. Ormanın büyük bir bölümü Yüzüncü Yıl Maçları için temizlenmişti. Çitler yarı dikilmiş duruyordu. Kısmen inşa edilmiş labirentler odun yığınlarını andırıyordu. Dairesel arena zeminleri kumla doldurulmayı bekliyordu. Krallığımızdaki çoğu fae karşılaşmaları heyecanla bekliyordu.

"Bugün bunlardan herhangi birini izledin mi, Elowen?" Lillivel'in parmaklarının her birinin ucunda pençeler vardı ve ellerini arkasında sabah güneşinin ışığında parlıyorlardı. "Görünüşe bakılırsa Kibritler için tüm inşaatı neredeyse bitirmişler. Sadece bir ay içinde başlayacaklarına inanmak zor."

"Biraz izledim. Her sabah beni uyandırdıklarında izlememek çok zor." Pencereden dışarı, onun yanına baktım. "Görünüşe göre stadyum sonunda tamamlandı, ama o kum kovaları ağır görünüyor."

"Zavallılar." Lillivel iç çekti. "Ne mücadele ama."

Yüzümü buruşturdum. "Aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım." İnşa edilmekte olan devasa stadyum ahşap ve taştan yapılmıştı ve yabancı fae'lerin gelecek hafta başlayacak olan Yüzüncü Yıl Maçları'nın Final seçim süreci başlamadan önce tüm kumu içeri taşımaları bir mucize olurdu. "Bunu bitirmek neredeyse imkânsız görünüyor."

Lillivel bir kez daha iç geçirdi. "Keşke Kral Paevin Mistvale Krallığı'ndan bir siltenit çağırса, o zaman tüm bu işler telekinetik büyüyle bu kadar çabuk halledilebilirdi." Lillivel kaşlarını çattı, tüylü kaşları birbirine yaklaştı.

Sessizce homurdandım. "Kral Paevin'in egosunun başka bir krallıktan yardım istemesine izin vereceğinden şüpheliyim."

Kral, Yüzüncü Yıl Maçları için gereken tüm ekipman ve binaları inşa etmeleri için yabancı fae'leri işe almıştı, ancak onların türü yalnızca Eski Ağaç büyüü barındırıyordu, bu da en iyi ihtimalle ilkeldi ve yabancı alt türlerine bağlı olarak güçleri değişiyordu. Ama hiçbir yabancı fae siltenit fae gibi değildi - benim türüm - ki onlar tamamen sihirliydi.

Uzaktaki yabanılara sempatik bir bakış attım ve farkında olmadan parmaklarım boğazımı saran yakaya gitti. Yabaniler gibi ben de bir hizmet konumundaydım. Parmak uçlarımı soğuk metalin üzerinde gezdirdim ve gezinen ellerimi yanlarıma bırakmadan önce tenimde büyü uğultusu dolaştı. "Yarışmacıların hepsinin önümüzdeki hafta Finaller için geleceğini duydum." Başımı Lillivel'e doğru çevirdim, dirseklerime ancak geldiği için aşağı bakmak zorunda kaldım.

Boğazından alçak sesle mırıldandı. "Ben de aynısını duydum. Finalleri izlemek çok faydalı olacaktır. Gerçek yarışmalar başladığında asıl Maçlar kadar kalabalık olmazlar ve yüz yaz önceki son Yüzüncü Yıl Maçları'ndan hatırladığım kadarıyla krallığımızdaki en güçlü fae'ler yarışmaya gelmişti. Seyirci olmak ne kadar muhteşem."

Kaşları havaya kalktı. "Son maçları izleyebildin mi?"

"Oh, hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Sonuncusunda hayatta olsam da Ironcrest'teydi ve yolculuk çok büyüktü. Geleneksel Ironcrest Balosunu da kaçırdım." Başını ona doğru eğdiğimde ekledi, "Ironcrest Balosu Yüzüncü Yıl Maçları sona erdikten sonra düzenlenir. Krallıktaki tüm fae'ler büyük partiye davet edilir. Büyük bir açık hava etkinliğidir ve üç gün sürer. Ama ben Maçlara ek olarak bunu da kaçırdım. Çok yazık." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. "Ama bu sefer bir Maça katılmak görülmesi gereken eğlenceli bir manzara olurdu. Bu kesin."

"O zaman gitmelisin. Bu çok yakın. Sonrasında baloya gidemesek bile bu fırsatı kaçıramazsın. Muhafız Alleron'un bunu sorun etmeyeceğinden eminim."

Dudakları kıvrıldı ve burnunu ayırdı. "Sanırım yapmalıyım ve *sen* de yapmalısın. İzinli olduğumuz bir gün ikimizin de maça gitmemesi için bir neden yok. Ama bu kadar yeter. İşe koyulsak iyi olur. Gel Elowen, gitmeden önce saçının yapılması gerekiyor." Lillivel telaşla makyaj masama geldi ve tabureyi okşadı. "Otur bakalım. Muhafız Alleron bir saat içinde yola çıkmak istiyor çünkü kral öğlene kadar sizi bekliyor. Ertelemeyi bıraksak iyi olur."

Yaklaşan çağrımdan bahsedildiğinde, lora'nın büyüm içimde kıpırdanarak kanımı soğuttu. Ama aynı hızla, yakamdaki bir uğultu tenimin üzerinden geçerek yükselmek isteyen iç gölgelerimi bastırdı. İçimdeki büyü ile güreş yakam arasındaki anlık güç savaşını durdurdu.

"Elowen?" Lillivel tekrar seslendi.

Öne doğru sıçradım. "Özür dilerim. Geliyorum." Tabureye gittim ve aceleyle oturdum.

Lillivel'in yüzü konsantre bir şekilde buruşurken, uzun kestane rengi saçlarını toka ve toka yağmuruna tuttu.

Odamın doğu duvarını kaplayan pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, ellerinin sırtını kaplayan sert pulların üzerinde parlıyordu. Pullarının rengi ışığın hangi açıdan vurduğuna bağlı olarak rustik bejden yanık turuncuya ve sonra inci beyazına dönüşerek parlıyordu.

Lillivel'in aksine, ben tüm *Grundle*'lar gibi pullu bir deriyle, bir burunla ya da tüylü kaşlarla doğmamıştım. Boynuzlarım, kuyruğum, pençelerim ya da yabanıl fae türlerinin sahip olduğu başka herhangi bir özelliğim de yoktu.

Ama bir parçam diyarı yabanıllar gibi tanımayı . Hayvani özelliklerine rağmen, doğurganlık oranları daha yüksekti. Lillivel'in bir düzine çocuğu ve bir o kadar da kardeşi vardı.

Ama yanımda sadece vasım vardı. Kan bağımlı olan ailem çoktan gitmişti.

Kalbim, ona saplanan bir ok gibi sıkıştı. Kan bağımlı olan ailemin kim olduğunu ya da beni neden terk ettiklerini hiçbir zaman öğrenememiştim ve onları her düşündüğümde olduğu gibi içimde yeni bir acı dalgası oluşuyordu.

Belki de seni terk etmek için iyi bir sebepleri vardı, Elowen. Belki de öldüler ve sen de bu yüzden ormanda bir bebek olarak tek başına bulundun.

Kaşlarımı çatarak yansıma baktım, annemin bana benzeyip benzemediğini ilk kez merak etmiyordum.

Soluk tenim, parlak yeşil gözlerim ve siltenit fae uçlu kulaklarım aynada bana bakıyordu. Güneşin öptüğü kahverengi saçlarımın yarısı çoktan toplanmıştı.

Elimi karnımın alt kısmında, tam gölge işaretimi taşıdığım yerde gezdirdim; bu işaret bir lorafin olduğumu gösteriyordu. Gardiyan Alleron'a göre ailemin beni terk etmesinin sebebi buydu.

Sabırsızlıkla iç çektim. *Keşke semellere sorabilseydim, o zaman gerçeği öğrenebilirdim.* Derin bir nefes aldım. *Yakında sorabilirsin. Tam bir mevsim, sekiz ay ve on bir gün sonra, özgürlüğünü kazandıktan ve tasmandan kurtulduktan sonra onlara sorabilirsin. Bilmek istediğin her şey ortaya çıkacak.*

O günü düşünürken parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrıldı. Tasmam olmadan, tüm sihirlerime erişebilecek ve tasma artık lorafin yeteneklerimi bastırmayacağı için benim için bir çağrı yapabilecektim. Ancak bunu yapmama izin verilmeden önce, mahkemelere başkaları için tehlike oluşturmayacağımı kanıtlamam gerekecekti.

Yukarıdaki Yıldızlar, umarım bunu yapabilirim.

"İşte buradayız." Lillivel omuzlarımı sıvazladı. "Hepsi tamam."

Tasarımı görmek için başımı eğdim. Saçlarımın tamamı başımın etrafında ustalıkla sarılmıştı, boğazımı açıkta bırakıyor ve insanın dikkatini boynumdaki altın yakaya çekiyordu. Merkezinde, yabancı bir ülkede çıkarılmış bir mücevher olan mor bir taş güneş ışığında parlıyordu.

Uzun, kolsuz, kobalt mavisi bir balo elbisesi bedenimi sarıyordu. Sonsuz ipeği ve zar zor görünen küçük dikişleriyle en iyi elbiselerimden biriydi, ancak kralla buluşurken daha azı beklenemezdi. Gardiyan Alleron bu elbiseyi böyle bir durum için diktirmişti ve Tanrıça onun her zaman kraliyet ailesini etkilemek için çabaladığını biliyordu.

Başımı daha fazla eğdim. "Beni olması gerekenden çok daha güzel gösteriyorsun." Ve her kelimesinde ciddiydim. Lillivel okulda öğrenmişti

saç düzenlemeyi ve makyaj yapmayı öğrendi ve bu sayede benim hizmetçim olarak işe başladı.

Lillivel başını eğdi. "Beni pohpohluyorsun Elowen, ama böyle bir güzellikle kutsanmışken bu kolay."

"Pek sayılmaz. Sahip olduğum tüm güzellik lorafin büyümden ve senin İşinde *çok* iyisin." Ayağa kalktım, sonra pencereden dışarı son bir kez baktım.

Artık stadyum kulelerinde krallığımızın renklerini gururla sergileyen pankartlar asılıydı. Yabanıllar yapının etrafında koşuştururken turkuaz, parlak beyaz ve koyu kahverenginin parıltıları güneşte dalgalanıyordu. Ağaçlar, sarmaşıklar ve Ormanın rengârenk yaprakları hemen ötesindeki tepeyi dolduruyordu.

Odamın kapısına ulaştığımda Lillivel, "İyi şanslar Elowen," diye ekledi. "Bu gece döndüğünde görüşürüz. Banyonu hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim." Koridora çıkmadan önce başımı salladım. "Hoşça kal Lil."

Muhafız Alleron'un nereye gidersem gideyim bana eşlik etmesi için ısrar ettiği İKİ MUHAFAZ, muhafızımın devasa malikânesinin taş koridorunda beni takip etti. İçeride olmamıza rağmen vasım yine de serbestçe dolaşmama izin vermiyordu. Gardiyan Alleron her zaman en kötüsüne hazırlıklıydı ve birçok lordun beni çalmak ve sahiplenmek isteyeceğini düşünürsek, onu suçlayamazdım.

Ama küçük bir gülümseme dudaklarımı eğdi çünkü onun korumacılığının beni sevdiğinden ve benden ayrılmaya dayanamadığından da şüpheleniyordum ... bunu asla itiraf etmese bile.

Koridorlarda süzülürken terliklerim neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Duvarlarda tablolar ve duvar halıları asılıydı ve açık pencereler yazın sıcaklığının çok sayıdaki koridordan akıp gitmesine izin veriyordu.

"Kara Akıncı'nın dün Faewood'da görüldüğünü duydun mu?" Zale başımın üzerinden diğer tarafımdaki muhafız Mushil'e seslendi.

"Duydum." Yaşlı muhafız omuz silkti, etkilenmemiş görünüyordu. "Korumalarımız onu içeri almayacak. Bırakın gelsin."

"Dün ben de Kara Akıncı'nın görüldüğüne dair fısıltılar duydum," diye ekledim.

Zale alay etti, sonra dudağını büktü. "Aylardır onu ilk kez gören biri var. Belki de piç kurusu sonunda hak ettiği sonla karşılaşmıştır diye düşündüm."

İtiraf etmeyen bir ses çıkardım ama içten içe Karanlık Akıncı'nın karşılaştığı her türlü korumayı aşabilmesini umuyordum. Zenginden alıp fakire vermek bana asil bir davranış gibi göründü, özellikle de sadece krallıklarımızda en aşağılık ve iğrenç oldukları söylenen zengin lordlardan aldıysa.

"Dün gece yeterince dinlendin mi Elowen?" İhtiyacım olan koridoru bulmak için zihnimden koridorları sayarken Mushil sordu. "Görünüşe göre yoğun bir öğleden sonra geçireceksin."

Yoğun bir öğleden sonra mı? Merakla ona baktım ama yaşlı muhafızın kaşlarını çatıldığını gördüm. İçimi bir tedirginlik kapladı ama "Yeterince var. Bana bir şey olmaz."

Zale sıırttı. "Sen öyle diyorsan."

Ona ters ters baktım, genç korumamın yanında hissettiğim olağan kızgınlık su yüzüne çıkmıştı ama parmaklarımı birbirine doladım ve midemdeki kıvrımı görmezden gelmek için kendimi zorladım.

Odak noktamı koridorlara geri döndürerek nihayet doğru koridora ulaştığımda direksiyonu kırdım ve istemeden de olsa Mushil'e çarptım.

"Vay be, Elowen. Neredeyse beni yere seriyordun," diye homurdandı ama dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Özür dilerim." Elimi kolunun üzerine koydum. Zale'nin aksine, Mushil hiçbir zaman benim üzerimde gücünü kullanmadı ya da kontrolünü sağlamaktan zevk alıyor gibi görünmedi.

Elimi okşadı. "Her şey yolunda."

Ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Bir gün yolumu tamamen öğreneceğim ve sana çarpmayı bırakacağım."

Kıkırdadı. "Hepimizin yapacağı gibi."

Zale göğsünü kabarttı. "Sizin gibi yavaş öğrenenlerin aksine ben zaten her salonu ve odayı biliyorum."

Mushil yorum yapmadan içini çekti, ama ben gözlerimi devirdiğimi gizlemeye bile çalışmadım. Muhafız Alleron hepimizi Emerson Malikânesi'ne ancak iki hafta önce taşımıştı; malikâne inşa edilmeden önceki aylarda geçici bir evde yaşamıştık. Zale bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olsa da, hepimiz hâlâ buranın canavarlığına alışmaya çalışıyorduk.

"Ah, işte orada!" Sonunda gideceğim yeri gördüm ve merdivenlerden inerek büyük ve görkemli girişe doğru ilerledim. Birinci katta, hemen dışarıda

Antrede, vasimin çalışma odasının kapısı açıktı.

Onu görmeden önce duydum ve kendimi babam olarak gördüğüm erkeğe sunmadan önce aceleyle saçımı kontrol ettim ve elbisemi düzelttim.

Başımı dik tutarak Gardiyan Alleron'un ipeksi ses tonunu takip ettim. Ses, özel odasından devasa fuayeye taşınıyordu. "Evet, birazdan orada olacağınız Majesteleri."

"Ve bugün üç çağrı yapabilir mi? Bundan emin misiniz?" Kral Paevin talepkâr bir tonda sordu.

Adımlarım dondu.

Zale kıkırdadı ve eğildi. "Sana dinlenmen gerektiğini söylemiştim," diye kulağıma fısıldadı.

Ona burun deliklerimi açtım ama yerimden kıpırdamadım ve dinledim. *Üç çağrı mı?* Yukarıdaki Tanrıça. Umarım koruyucumu yanlış duymuşumdur. Elbette benden bunu istemezdi. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyordu.

Gardiyan Alleron, "Daha önce hiç bu kadarını bir arada yapmamıştı," diye cevap verdi ve "ama yapabileceğinden hiç şüphem yok," diye ekleyene kadar midemdeki sinirlerin bir kısmı yatıştı.

Yıldızlar! Adam ciddi. Gerçekten söz verdi.

"Hmm, yani bu bir bakıma deney mi olacak?" diye cevap verdi kral etkilenmemiş bir ses tonuyla. "Umarım performans gösterebilir. Lordlar Messepire ve Himil, Osterland Borsası'ndaki şartlarımı her ikisine de bir çağrı verileceği anlayışıyla kabul ettiler. Lorafın'ınızın onlar için Peçeli Arada'ya gidebileceğine güveniyorlar. Son çağrıdan bu yana gerekli zaman geçtiğine göre, benim de kendi çağrımı yapmak istediğimden bahsetmiyorum bile."

"Elbette, Majesteleri. Elowen performans gösterebilecek. Bundan emin olacağım."

Büyüm kabardı ama yakamdan gelen bir uyarı, vücudumu bir zırh gibi kaplayarak duygusal tepkilerimden yükselmeye çalışan her türlü gücü bastırdı. Görünüşe göre bugün üç çağrı yapmam gerekiyordu.

-Yanlış duymamıştım ve üstelik daha önce hiç tanışmadığım iki lord için.

Bir daha asla görmek istemediğim bir lordla yaptığım görüşmenin anısı zihnimde canlanınca donup kaldım. Lordling Neeble'ın çağrısı beni de zorlamıştı ve o-

"Biliyor musun, sana hiç sormadım. . ." Kralın sesi meraklı bir hal aldı. "O ne zamandır sizde? Krallığımda bir lorafin doğduğunu bilseydim, onu kendim arayıp bulurdum."

Gardiyanım hafifçe güldü. "Eğer seni memnun edecekse, Elowen'ı burada bulmadım. Birçok yaz önce ona rastladığımda Demirkuyruk Krallığı'ndaydım. Onu ormanda bulduğumda henüz bir bebektir. Terk edilmişti, üzerinde sadece ince bir battaniye vardı. Tahminimce annesi onun izini görür görmez kaçtı, böyle bir yaratığı büyütmenin getirdiği sorumluluğu almak istemedi."

Tüm vücudum gerildi ve yakamın tekrar elektriklenmesine neden oldu.

Bir zap ona sıçradığında Zale tısladı. Kolunu ovuşturarak homurdandı, "İleri, Elowen. Oyalanmayı bırak. O bekliyor." Sanki ne demek istediğini anlatmak istercesine beni itti.

Öne doğru savruldu, elbiseme takıldım ve Mushil ileri hareketimi durdurmak için beni zamanında yakalamasaydı düşecektim.

"Zale," diye tısladı Mushil. Yaşlı muhafız elini gevşetti ve dengemi sağladıktan sonra beni tamamen bıraktı. "Onu itip kakma. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Ama genç muhafızım özür dilemek yerine omuz silkti. "Her zaman çağrılarını ertelemeye çalışıyor. Bıktım bundan."

Neredeyse düşecekken titreyerek elbisemi düzelttim ve Mushil'e başımla teşekkür ettim ama Zale'yi tamamen görmezden geldim. Piç kurusu bana eziyet etmeyi seviyordu ve fiziksel itişlerine ya da tokatlarına sözlü olarak tepki verdiğimde bundan zevk alıyor gibiydi, bu yüzden yazlar önce yapmamayı öğrenmiştim.

Başımı bir kez daha dik tutarak titreyen ellerimi kavuşturdum ve nihayet koruyucumun görüş alanına girdim.

Muhafız Alleron geniş masasında oturuyordu. Arkasındaki raflarda sıra sıra kitaplar diziliyordu ve masasının köşesinde dört büyük kıtayı ve denizlerdeki çok sayıda adayı gösteren krallığımızın bir küresi duruyordu.

Gardiyanım elinde aynaya benzer bir nesne tutuyordu ve ben de ona odaklandım. Gardiyan Alleron, oval çerçevesi içinde kralı gösteren aynadan başını kaldırıp baktı. Kral kilometrelerce uzaktaki kalesinde olsa da, aynanın büyüğü sayesinde sesi ve görüntüsü son derece netti.

"Başka bir şey yoksa, Majesteleri, lorafinim geldi, bu da yola çıkmamız gerektiği anlamına geliyor." Gardiyanımın gözleri benimkilerle buluştu.

Aynada elbisemi ve saçımı incelediğinde başıyla beni onayladı.

Yüzümde rahatlamış bir gülümseme belirdi.

Aynanın içinde kral yakalarını düzeltti. "Evet, lütfen yapın ve acele edin. Bu öğleden sonra ajandamda birkaç şey var, bu yüzden geç kalamam."

Vasim büyüleyici bir gülümsemeyle, "Elbette Majesteleri. Birazdan orada olacağız."

Orman'ın içinden geçip saraya doğru giden yolda hızla ilerlerken rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Muhafız Alleron büyülu halısını son sürat hareket ettiriyordu ve yüzüme değen temiz hava çok hoşuma gidiyordu.

Ağaçlar üzerimizde yükseliyor, kalın gölgelikleri güneşin çoğunu engelliyordu. Arada sırada yolun kenarında, çalılar arasında bir çift göz beliriyor, yabancı fae'ler geçişimizi izliyordu. Çoğu zaman hangi yaratıkların bizi izlediğini göremeyecek kadar hızlı hareket ediyorduk ama bir köşeyi döndüğümüzde halı tanıdık bir çift göz görebileceğim kadar yavaşladı.

Esopeel çalılarının altından bizi izliyordu. Küçük dişi *cerlikan* beni selamlamak için el salladı ve yanından uçup gitmeden önce ben ona kurnazca el sallayacak kadar zaman bulabildim.

Aceleci hızımız, derelerin üzerinden süzülürken ve Orman yolunun kenarındaki alçak çalılarının uçlarını okşarken de devam etti. Yabancı arkadaşlarımdan daha fazlasını görmeye çalıştım ama hızımız bunu zorlaştırıyordu. Yine de muhtemelen en iyisi buydu. Muhafız Alleron'un buraya yerleşip malikânesinin inşa edilmesini beklediğimizden beri kaç yabancıyla arkadaş olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve bilseydi muhtemelen buna bir son verirdi.

Küçük bir açıklığa ulaştığımızda bir güneş ışığı yanaklarımı ısıttı ve ağaçların hemen üzerinde sarayın kulelerinden biri belirdi. Hızla saçlarımı kontrol ettim, ama aceleyle uçmamıza rağmen Lillivel'in benim için seçtiği saç modeli uzun buklelerimi yerinde tutuyordu. Sadece birkaç tel örgülerimden birinden kurtulmuştu. Elimden geldiğince onları kontrol altına aldım ama parmaklarımı sabitlemeye çalışsam da titriyorlardı.

Yüzüncü Yıl Maçları'nın sarayı çevreleyen arazideki faaliyetlerinin yanından uçarak geçtik ve nihayet hedefimize vardığımızda halımız süzülerek saray kapılarının hemen önünde durdu. Çiçek açan bakımlı bahçelerle kaplı geniş taş basamaklar zengin saray girişine uzanıyordu.

"Burada bekleyin," diye talimat verdi gardiyanım kendisine eşlik eden dört muhafıza. Biz.

Hepsi Muhafız Alleron'a başlarını eğdi ve durdu. Fakat ikisi dikkatlerini uzakta görünen Faewood Krallığı'nın canlı başkenti Leafon'a yöneltti. Emerson Malikânesi'nde çalışan muhafızların çoğu başkentin birçok *salopasına* aşınaydı ve bir sonraki izin gecelerini hayal edip etmediklerini merak etmekten kendimi alamadım.

Muhafız Alleron halıdan atladı, sağlam gövdesi hafifçe yere indi. Uzun boyluydu, kıvrak ama güçlü vücudu dar ceketini mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Gülümsediğinde beyaz dişleri parlıyordu ve bronz teni üzerimize akan parlak güneş için yaratılmış gibiydi.

Saray arazisiyle ilgilenmekle görevli birkaç yabancı fae onu izlemek için durdu ve Muhafız Alleron bana yardım etmek için elini uzatarak bir gösteri yaptı.

Uzattığı avucunu tuttum, bunun onu memnun edeceğini biliyordum ve büyük elinin tanıdık hissi benimkinin üzerinde kapandı. Otomatik olarak, bir çağrı için zenginlere satılmak üzere olan itaatkâr lorafin rolüne girdim.

Ona gülümseyerek başımı salladım ve sonunda tekrar sağlam bir zemine bastığımda teşekkür ettim.

Ondan bir onay parıltısı yayıldı. "Harika gidiyorsun," diye o kadar sessiz fısıldadı ki onu sadece benim kulaklarımın duyduğunu biliyordum.

Kalbim yerinden fırladı.

İleride, devasa taş giriş kapılarında, hepsi yabancı olan saray personeli hazır bekliyordu. Daha önce karşılaşmadığım bir erkek *ramifin* başa geçti.

"Hoş geldiniz!" diye . "Lütfen beni takip edin."

Kısa bir süre içinde, koruyucum ve ben sarayın içindeydik ve sayısız koridor ve koridordan geçirildik.

"Kral ve misafirleri en sevdiği oturma odasındalar." Ramifin toynakları attığı her adımda taş zeminde takırdıyordu. Yanından geçtiğimiz tüm servis personeliyle aynı kıyafeti giymişti: koyu kahverengi bir pantolon ve ortasında inci gibi düğmeleri olan su rengi bir bluz. "İşte bu tarafta. Neredeyse geldik."

Takip ederken başımı dik tuttum ama vasimin dirseğimi sıkıca kavramasına minnettardım. Bugün üç çağrı gerçekleştirecektim. Üç. Yıldızlar ve galaksi, umarım yapabilirim.

İpekli, düz ayakkabılarım cilalı zemin üzerinde yumuşak bir şekilde kayıyor, muhafızımın ayakkabılarının tahta topukları yüksek sesle tıkırdarken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Onların ayak sesleri, daha ileriden bize doğru sürüklenen sesler korkunç saraydaki tek sestti.

"Sadece birkaç tur daha," diye seslendi ramifin omzunun üzerinden, önümden birkaç konuşma parçası bana ulaşırken.

"... bir soylu onu dün gece Ormanda görmüş. Ampum'a doğru yola çıkan sevkیاتımın peşinde olduğuna dair bir his var içimde."

"Neden düşünüyorsun? O zulayı gizli tuttuğunu sanıyordum. Bunu nasıl bilebilir ki?" diye sordu bir başka erkek.

"Bunu gizli tuttum," diye cevap verdi ilki, "ama Mistvale'deki madenlerden elde ettiğim altın külçelerinin zenginliğini herkes arzulayacaktır. Aramda bir hain olması muhtemel, ya da belki de çalışanlarımdan biri ağzından kaçırdı ve bu konu hakkında konuştu."

Bir kadının nefesi kesildi. "Ama görülenin gerçekten de Kara Akıncı olduğunu nereden biliyorlar?"

"Siyah maskesi ve başörtüsü." Üçüncü bir erkek cevap verdi ve sesinin tınısı beni neredeyse durduracaktı ama kendimi çabucak toparladım ve gafım muhafızımdan sadece küçük, onaylamayan bir kaş işareti aldı. Ancak Lordling Neeble devam edince tüylerim diken diken oldu. "Belirgin kıyafeti onu ele verdi ama soylu yanılmış olabilir. Tekrar baktığında orada kimsenin olmadığını söyledi."

Bir başka dişi öfkeyle, "Peki onu aramak için krallar mı gönderildi?" diye sordu.

Lordling Neeble tekrar cevap verdi ve bana yaptıklarına dair anılar zihnimde canlandı, ama onları hemen bastırdım. "Elbette öyleydiler. Bizi ne sanıyorsun? Aptal mı?"

Bunu kahkahalar ve fısıltılı yorumlar izledi ve bir şekilde hizmetkârı takip etmeyi sürdürdüm, ancak on Haneden birkaç soylunun bulunduğu büyük kabul odasını geçtiğimizde, onları görmezden gelmek için içimdeki her şeyi harcadım.

Lordling Neeble oradaydı ve ona yakın olmak bile kanımı buza çevirdi.

Kralın oturma odasına doğru son dönüşü yaptığımızda bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki devrilmekten korkuyordum ama sinirlenecek vaktim yoktu. Kralın görüş alanına girdiğim anda gözleri hevesle parladı.

"Ah, işte burada!" Faewood Krallığı hükümdarı iki elini turkuaz paltosunun yakalarına bağladı. Parıldayan renk, iri ve sağlam gövdesinin etrafından akıyor, çıkıntılı göbeğini ve kalın bacaklarını vurguluyordu. Büyük paltosunun altına taba rengi bir pantolon ve bembeyaz bir bluz giymişti. Tüm giysileri en iyi pamuktan dokunmuş gibi görünüyordu, havadar ama muhteşemdi ve sıcak iklimimize uygundu. "Gelin. Sizinle tanışmak için can atan bazı ziyaretçilerim var."

Kral Paevin'in gür ve gürleyen sesi etrafımda bulutlandı. Ramifin hizmetkârı kralın önünde eğildi ve Muhafız Alleron beni oturma odasına götürdükten hemen sonra kapıyı arkamızdan kapattı. Hacimli elbisem bacaklarımın etrafında sallanıyordu ve içimden bu engele lanet ediyordum ama sonra kendime muhafızımın bu kadar güzel giyinmemden hoşlandığını hatırlattım ve kızgınlığımın bir kısmı azaldı.

"Kesinlikle acele etmişsiniz," dedi kral muhafızıma. "On dakikadan fazla konuşmuş olamayız."

Muhafız Alleron eğildi. "etmeyi amaçlıyorum, Majesteleri. Gündeminizin dolu olduğunu söylediğinizde, hiçbir şeyi engellemediğimizden emin olmak istedim."

Kral kıkırdadı. "Her zaman çok misafirperversiniz. Umarım yeni malikânenizde kalırsınız, çünkü lorafin'inizi getirmeniz çok kolay olur."

Gardiyanımın gülümsemesi büyüdü. "Elbette Majesteleri. Her zaman olduğu gibi, size hizmet etmek benim için en büyük onurdur."

Kral elini salladı ama dudakları daha da aralandı. Dalkavukluğu sevdiği belli olmasına rağmen her zaman umursamıyormuş gibi davranırdı.

Muhafızım ve kral birbirlerine birkaç şey daha mırıldandılar. Tüm bu süre boyunca Muhafız Alleron'un yanında saygıyla durdum ama bakışlarımın kralın arkasındaki iki erkek siltenite kaymasını engellemek imkansızdı. Onlar lord olmalıydı. Giysileri zenginlik kokuyordu.

İfademi sakın ve soğukkanlı kalmaya zorladım, sabırlı bir lorafin portresi çizdim - gardiyanımın çağrıları yerine getirirken takınmamı tercih ettiği ifade - ama içim çalkalanıyordu. Dikkatimi dağıtmaya çalışarak şöminenin üzerindeki Solis kıtasının haritasına odaklandım.

Karmaşık bir altın çerçeve içinde, krallığımızın buzlu kuzey kıtasının tüm bölgelerini gösteriyordu.

Kaşlarımı çattım ve kralın en sevdiği odasında neden Silten kıtasının haritası değil de yabancı bir kıtanın haritası olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Ya da Faewood prensi ve prensesi olan çocuklarının portrelerinin olması, sık sık etkileşimde bulunmadığımız uzak bir coğrafi konumu sergilemek yerine daha uygun görünebilirdi.

"Ne yazık ki, onu görmek ister misiniz?" diye sordu kral arkasındaki iki erkeğe ve dikkatim tekrar onlara yöneldi. "Lordlar Messepire ve Himil, bir bakın ve imzalarınızın ne satın aldığını görün." Kralın yüz ifadesi bana dramatik bir şekilde el salladığında beklentiye dönüştü. "O her zaman çok güzeldir. Onu her gördüğümde bu kadar çarpıcı oluyor. Şu kıvrımlarına ve elbisenin içini nasıl doldurduğuna bir bakın." Boğazından tatmin olmuş bir ses çıkardı, sonra tekrar lordlara hitap etti. "Kadim metinler her zaman lorafinlerden ve ne kadar nefes kesici olduklarından bahseder. Görünüşe bakılırsa zaman bunu en ufak bir şekilde azaltmamış."

Gardiyan Alleron beni ileri doğru itti, bırakmadan önce ne isterlerse yapmamı hatırlatırcasına dirseğimi sıkıca kavradı.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ama krala doğru attığım her adımda içimdeki büyü çatırdadı ve bulanıklaştı, neredeyse tasmamı tetikliyordu. Bir şekilde derin nefeslerime devam etmeyi başardım ama sihrimin daha fazla tepki vermesini önlemek için parmaklarımı avuçlarımın içine kıvrırmak ve tırnaklarımı derime geçirmek zorunda kaldım.

"Peki Lordling Messepire, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu kral solundaki erkeğe.

Tık naz kalçaları ve gözlerinin rengiyle uyumlu gece yarısı siyah saçlarıyla daha kısa boylu olan lord sırtı. "Ne kadar büyüleyici. Kesinlikle göz kamaştırıcı ve iddia ettiğin gibi büyüleyici." Ellerini arkasında kavuşturduğunda kahverengi teni güneş ışığında parlıyordu ama duruşu tehditkâr olmasa da bakışları tehditkâr değildi. Keskin gözlerini koruyucuma çevirdi. "Ona nasıl direniyorsun?"

Gardiyan Alleron omuz silkti. "Bebekliğinden beri benimle birlikte, bu yüzden benim için bir kız çocuğu gibi. Lorafin'imın üstün özelliklerine ve figürüne karşı bağışıklık kazandım."

"Sen benden daha güçlü bir erkeksin," diye takıldı diğeri Lordling Himil. Uzun boyluydu, pas rengi saçları ve burnunun üzerinde bir tutam çili vardı. Beni değerlendirirken şaşırtıcı mavi gözleri vücudumu taradı, sonra

göğüs dekoltemde bir an durdu. "Gerçekten de ağız sulandırıcı." Lordling Himil dudaklarını yaladı.

Lordling Messepire vasime "Onu kontrol etmek için bir cihazınız olduğu doğru mu?" diye sorduğunda tüylerim diken diken oldu.

"Oh, göster onlara!" dedi kral gür bir kahkaha atarak. "Büyüsü kesinlikle büyüleyici. Böylesini daha önce hiç görmemiştim."

"Memnuniyetle Majesteleri." Vasim adaptörü cebinden çıkardı ve görmeleri için öne doğru tuttu. Ucundaki mücevher -yakamdaki mücevherle aynı- odaya giren güneş ışığında parlıyordu. Krala ve lordlara gösterirken kolunu her sallayışında değerli taş parlıyor, ışık ondan kırılıyor ve yakamla bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Nefesimi içime çektim, tüm vücudum taş gibi hareketsiz kaldı.

Gardiyanım bu hareketleri o kadar dikkatsizce yaptı ki. Belli ki erkekleri etkilemeye o kadar dalmıştı ki, adaptörünün istemsiz bir şekilde tetiklenmesinin bana neler yapabileceğini düşünemiyordu.

Dimdik dururken sırtımın alt kısmında ter damlaları oluştu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nefesime odaklandım. *Tüm bunlar bu gece sona erecek, sonra eve dönüp Lillivel'in seni beklediği o lüks banyoda ıslanabilirsin.*

Üç erkek de adaptörü inceledi, dikkatleri adaptörden yakama, sonra da koruyucum cihazın nasıl çalıştığını açıklarken yüzümdeki ifade kaydı.

Sakin bir şekilde gülümsedim, rahatsız olmamış gibi davrandım ama en azından adaptöre olan ilgileri auralarını değerlendirmem ve büyülerinin bana ne yapacağını anlamam için bana bir saniye verdi. Lordling Himil krallığının renklerini giyiyordu -koyu kahverengi, turkuaz ve beyaz- bu yüzden muhtemelen elemental bir güce sahipti ve çarpan aurasına bakılırsa büyüğü güçlüydü.

Ancak Lordling Messepire, Mistvale Krallığı renklerini giyiyordu: parlak sarı, koyu mor ve koyu kırmızı.

Midem bulandı. Mistvale büyüğü çağrılar sırasında her zaman bir jokerdi. Ve bu ikisinin sadece kendi krallıklarının büyüünü barındırıp barındırmadığını kim söyleyebilirdi ki? Birden fazla krallığın büyüünü kullanma gibi sıra dışı bir yetenekle kutsanmış olmaları mümkündü.

Ancak krallık renklerinin sihirlerine işaret etmesi dışında, iki lordun tamamen siltenit fae olarak görünmesinden beri beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu

yaptı. Pürüzsüz bir cilt, fae uçlu kulaklar ve hayvani özellikler yoktu. Diyarın diğer yüksek fae'lerine benziyorlardı.

Yine de Messepire ve Himil lordları, belge imzalamak için ihtiyaç duyulacak kadar önemliyse, şüphesiz bir tür aşırı büyü barındırıyorlardı. Büyük olasılıkla, her biri krallıklarının on asil hanesinden birini yönetiyordu.

Tüm Hanedan liderlerinin kim olduğunu gerçekten öğrenmem gerekiyor, diye düşündüm *bilmem* kaçınıcı kez. Ama Ev soyluları bir kralın takdirine bağlı olarak rüzgâr gibi değişiyordu ve geçtiğimiz sezon boyunca Muhafız Alleron'un sevgili malikânesini inşa etmek için kaynak arayışıyla o kadar meşguldük ki Ev listelerine uzun zamandır bakmamıştım.

En azından kralın çağrısından ne bekleyeceğimi biliyordum. Kral Paevin'in hava elementi gücü vardı. Çağrısının sonunda kendimi havada süzülüyormuş gibi hissederdim. Hava her zaman başa çıkması kolay bir elementti, ama diğer iki erkeğe gelince . . .

Ellerimi yumruk yaptım. *Ne olursa olsun, bu gece her şey bitmiş olacak.*

Dışarıdan gelen hareketlilik pencereden içeri süzülüyordu ve sarayın arazisinin hemen ötesinde çalışan yabancıların dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşıladım. PencereLERİMİ dolduran aynı sahneler kralın oturma odasını da süslüyordu.

Ama buradaki erkeklerin hiçbirisi Yüzüncü Yıl Maçları'nı umursuyor gibi görünmüyordu. Bunun yerine, hepsi beni değerlendirmeye devam etti - kuduzca, açlıkla- kuduz sorularını sorarken.

Tüylerim diken diken oldu ama korkunun yüzüme yansımaması için elimden geleni yaptım ve kendime görevimi yaptıktan sonra gardiyanımın gitmeme izin vereceğini hatırlattım.

Her zaman olduğu gibi olacaktı.

"Tam şurada, kızım." Kral soğuk şöminenin yanındaki kanepeyi gösterdi.

Komutu beni ürküttü ve dışarıdaki yabancıleri izlediğim süre içinde dört erkeğin de konuşmayı bıraktığını fark ettim.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Reverans yaptım ve kendimi harekete geçirdim ama bana *kız* denmesine sinirlendim. Kralı aylardır tanıyordum ama yüksek eğitimli ve yirmi sekiz yaz yaşında olmama rağmen bana hâlâ isimsiz, beyinsiz bir gençmişim gibi davranıyordu, bu da beni tam anlamıyla olgun bir yetişkin yapıyordu.

Girdap gibi dönen elbisem kanepeye doğru giderken mobilyalara sürtündü. Şezlong Lordling Himil'in hemen yanında konumlandığı için ona yakın geçmekten başka çarem yoktu.

Bunu yaptığımda, parmağı usulca uzandı ve tenimde gezindi. Arkasında bir soğukluk titremesi bıraktı.

Parmağının ucundaki buzlar eridiğinde, endişemin bir kısmı yatıştı. *Yani ateş değil, su elementi kullanıyor. Yıldızlara ve galaksiye şükürler olsun.* En iyi ihtimalle, onun çağrısıyla uyandığımda donuyor olurdum. En kötü ihtimalle, boğuluyormuşum gibi hissederdim. Soğukla yaşayabilirdim. Yaklaşan sıcak banyom eninde sonunda bunu iyileştirecekti. Boğulmaya gelince, bu his korkutucuydu ama eninde sonunda geçecekti. Ama ateş. . . Ürperdim. Ateşin verdiği acı her zaman dayanılmazdı.

Kendimi kanepeye bıraktım ve arkama yaslandım. Üzerimdeki gülünç elbise bacaklarımın etrafında bir bulut gibi kabarıyor, dar korse kaburgalarımın acıyla saplanıyordu. Gardiyanım bana sert bir bakış attı ve ben de yüzümdeki ifadeyi çabucak düzelttim.

Kral ve iki lordu daha da yaklaşarak üzerimde gezinmeye başladılar. Gözleri neredeyse beklentiyle parlıyordu.

Gardiyan Alleron'un yakışıklı yüz hatları, benim çağrılarım sırasında genellikle takındığı ifadeye büründü -hasta yatıştırma. "Ona ilk olarak kimin çağrı yapmasını istiyorsa onun dokunması gerekiyor. Kim başlamak ister?"

Lordling Himil hemen elini kaldırdı. "Ben giderim."

Muhafız Alleron başını eğdi. "Peki Elowen'in Peçeli Arada'da keşfetmesini istediğiniz şey nedir?"

Lordling Himil'in boğazı düğümlendi ve kısa bir an için beklentisi azaldı. Gözlerini hızla kırıştırdı. "Kızım Serinity ile iletişime geçmek istiyorum."

Gardiyan Alleron'un sesi sempatiyle kısıldı. "Elbette, lütfen Elowen'in elini tutun."

Lordling'in kuru parmakları benimkileri acıyla sıktığında gözlerimi kapattım, sonra uyandığımda kırılmamam için tüm tanrı ve tanrıçalara sessiz bir dua gönderdim.

Vasim adaptörünü salladı ve asayı bir dizi bağlantılı vuruşla vurdu. Yakamın etrafında güçlü bir büyü titreşerek kilidi açtı ve sonra

Sihrimi serbest bıraktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Ne arıyorsun, Karanlığın Kızı? Semelee etrafımda dönüyordu, pullu siyah yılanı bedeni Peçeli Arada'da mürekkep gibi bir gölgeydi.

Ortasında süzülüyordum, semelee'nin içten içe çekildiği, hükmedici bir varlıktım. *Bu dişiyi bulmanı istiyorum. Öbür dünyaya geçti.* Lordling Himil'in fae topraklarındaki büyüsünü çektim, semelee'ye lordling'in kızının bir görüntüsünü göstermeye yetecek kadar.

Serinity bir yetişkindi ama öldüğünde hâlâ gençti, yüz yazdan daha yaşlı değildi. Semelee ile aynı anda resmi inceledim. Uzun sarı saçlar. Işıltılı bir ifade. Göz kamaştırıcı açık kahverengi gözler.

Başına ne geldiği ya da tanrıların onu neden bu kadar genç yaşta almaya karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o bizim diyarımızdan sonsuza dek gitmişti, artık sadece onu sevenlerin bir anısıydı.

Diğerleri karanlıktan süzülüp etrafımda dolanırken semelee görüntüyü daha fazla inceledi. Gölgelerinin her geçici dokunuşunda hayalet formumu bir zevk ürpertisi sardı. Onlardan saf bir güç titreşiyordu ve yanlarımda kayan ve sürünen her bir pullu sırtı okşadım.

Bul onu. Şimdi, güçlü bir ses tonuyla emrediyorum.

Semelee karanlığa doğru dönmeden önce kısa bir süre tereddüt etti ve tereddüdü onları tamamen kontrol etmediğimi hatırlatmaya yetti. Ve muhtemelen hiçbir zaman da edemeyecektim.

Bir uğultu yakam boyunca titreşerek beni zihinsel olarak bir kez daha fae topraklarına bağladı. Bu lanet bağlantı yüzünden onları tam olarak kontrol edemiyordum ama sonra kendime her şey için tasmamı suçlayamayacağımı hatırlattım. Onlarla konuşurken daha güçlü olmam gerekiyordu. Daha fazla

Güçlü. Gardiyanım büyüsünü gevşettiğinde bile tasam beni bir şekilde kontrol altında tuttuğu için yapabileceğim en iyi şey buydu.

O burada. Semelee aniden yeniden ortaya çıktı ve onun yanında başka bir varlık hissettim. Daha yumuşak. Daha kırılğan. Korkmuş.

Neredeyim ben? Serinity Himil seslendi, sesi sessiz ve çekingendi.

Elimden geldiğince yatıştırıcı bir ses tonuyla, *Peçeli Aradasın*, diye cevap verdim. *Baban seni çağırmanı istedi. Benim adım Elowen ve Silten kıtasında yaşayan bir lorafinim. Bugün seni öbür dünyadan çağırdım çünkü baban nasıl olduğunu bilmek istiyor.*

Babam mı? Sesi daha da hareketlendi.

Evet, onunla kısaca konuşmama izin verin, böylece ikinizin iletişim kurmasına yardımcı olabilirim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve lordling'in krallığında bana fiziksel olarak tutunmasına odaklandım. Büyüsünden daha fazlasını çağırdım ve kızı için ilk sorusunu sordum.

Serinity? Bu sen misin?

Baba! Oh, sevgili babacığım, seni nasıl da özledim!

Ondan boğuk bir yanıt geldi ve ardından hızlıca bir şeyler sordu. Ayak uydurmak zor oldu ama çoğu fae'nin yaptığı gibi başladı. Ona kişisel şeyler sordu. Sadece onun cevaplayabileceği tanımlayıcı sorular.

Bu bir testti; benim gerçekten bir lorafin olduğumu kabul etmekte tereddüt ediyordu.

Dakikalar geçti ama Serinity her şeye anında cevap verdi ve fae topraklarında ona fısıldayarak verdiğim cevaplar sonunda gerçekten Peçeli Arada olduğuma ikna etmiş gibiydi.

Lordling Himil bunu fark ettiğinde, sohbetleri heyecanlı ve neşeli bir hal aldı. Konuşma o kadar uzun sürdü ki sonunda buna bir son vermek zorunda kaldım. Bugün iki çağrım daha olduğunu ve enerjimi korumam ve ilkinde tüm sihrimi dağıtmamam gerektiğini hatırlamam gerekiyordu.

Gitmesine izin vermeliyim, diye fısıldadım soyluya.

Biraz daha uzun bir süre, lordling onu tutuşumu bırakmaya başladığında sinirli bir tonda cevap verdi.

Yapamam. Özür

dilerim. Da!

Serinity ağladı.

Lanet olsun, bırak da onunla biraz daha konuşayım.

Özür dilerim. Onu zorundayım. İkisi de daha fazla tartışmadan semelee'yi tekrar çağırdım. *Götürün onu.*

Serinity, semelee onu öbür dünyaya geri götürdüğünde çılgılık attı, ruhunu göremediğim âleme, hepimizin âlemine çekti.

ölüm bizim için geldiğinde geçti.

Soyludan bir lanet daha püskürdü, ancak çağrısının etkileri içimde şiddetlenirken büyüsünü serbest bıraktım.

Bir ürperti hayalet formumu sarstı, lordling'in elemental büyüsünden kan dolaşıma soğukluk sızdı. Buz gibi işkence dalgaları uzuvlarım boyunca ilerledi ve kendimi yüzen buzdağları ve soğuk dalgalarıyla Brashier Denizi'nde ıslatılmış gibi hissetmeme neden oldu. Ama içimden bir rahatlama anı da geçti. Boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum. Soğukla yaşayabilirdim. Çok daha az korkutucuydu.

Sıradaki? Fae topraklarında yorgun bir sesle seslendim. *İki tane daha. Bunlardan iki tane daha var. Gücünü koru, Elowen,* diye düşündüm kendi kendime.

Fae topraklarında yeni bir el benimkini kavradı. Karanlık, kırılğan büyü anında düşüncelerimin etrafını sardı, ölümün kesici bıçakları gibi.

Lordling Messepire'ın büyüsü beni içine çekerken bir korku dalgası üzerime çöktü. Fiziksel bedenimde ağır ağır nefes alırken, geri tepmemek için kendimi zorlamam gerekti. Yine de onun korkunç büyüsüne verdiğim dehşet dolu tepkiye rağmen, Lordling Messepire'ın gülümsediğine yemin edebilirdim.

Büyülü halının üzerinde uzanmış, vasimin malikânesine geri dönüyordum. Zale, Mushil ve bize eşlik eden diğer iki muhafız halının her bir köşesinde durmuş, etrafımızı dikkatle izliyorlardı.

Yukarıda, galaksinin yıldızları ışıltılı kum kıvılcımları gibi parıldıyordu.

Muhafız Alleron halının ortasında yanıma oturmuş, kralın ona verdiği kadife çuvaldaki rulibleri sayıyordu. Sikkelerin ağırlıkları birbirine çarpıyordu. Rüzgârın uğultusu ve Ormandan gelen yabanıl gevezelikler dışındaki tek ses buydu.

"İyi misin Elowen?" diye sordu gardiyanım sonunda muhasebesini bitirdikten sonra.

Bir ürperti daha bedenimi sardı. "Ben iyiyim, sadece üşüyorum. Kral'ın ve Lordling Messepire'ın büyüsü neyse ki etkisini yitirdi."

Muhafız Alleron paralarını cebine koyarken sesi sempati ile kısıldı. "Kabus büyüsü oldukça korkutucu ama hepsi bir illüzyondur. Messepire'ın büyüsü size gerçekten zarar veremez."

"Biliyorum, ama gördüğüm görüntüler dehşet vericiydi ve halüsinasyonlar-
"

"Şimdi iyisin, değil mi?" diye sordu, sesi biraz daha keskinleşmişti. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şey, evet, ama-
"

"O zaman bu konuyu uzatmaya gerek yok."

Kaşlarım çatıldı. *Yine devam mı ediyorum?* Bunu düşündüm. Öyle olduğunu düşünmüyordum ama yorgundum ve bir çağrının yan etkileriyle uğraşırken zaman her zaman daha yavaş geçiyor gibiydi. Belki de haklıydı ve fark ettiğimden daha fazla şikâyet ediyordum.

Başımı sallayarak dudaklarımı bir kez daha birbirine bastırdım ve gardiyanımın bugün üç görevi de yerine getirmeye çalıştığım için beni bir kez bile azarlamadığını kendime hatırlattım. İstediklerini elimden gelenin en iyisini yapmış olsam bile bunun için minnettar olmalıydım.

Ne de olsa üç çağrıda da bir dereceye kadar başarılı olmuştum. Lordling Himil'in kızını bulmuştum, Lordling Messepire'a kayıp bir yadigârın yerini bildirmiştim ve kralın çağrısı sırasında gelecekle ilgili cevapları ortaya çıkarmıştım. Hepsi semellerin yardımıyla oldu.

Bu süreçte canımı yaksa da, çok yorulsam da, zarar görecekle hale gelsem de benden isteneni yapmıştım.

Kralın çağrısı sırasında etkileşime girdiğim en büyük semelee'nin anısı, çırpınan kanatlar gibi zihnime çarptı. Semelee beni çağırmış, siren şarkısıyla beni uyutmuştu. O kadar yorgundum ki neredeyse fae topraklarından tamamen kopacaktım. Beni semelee'nin pençesinden sersemleten tek şey, koruyucumun yakamdaki cihazının aktif hale gelmesiydi. "Elowen?" dedi koruyucum, sesi biraz daha az keskindi. "Bir şeyin yok, değil ?"

Ürpererek bu korku dolu anıyı bir kenara ittim ve halı sallanıp dalgalanırken bakışlarımı yukarı doğru kilitledim. "Evet, Gardiyan. Ben iyiyim."

Memnuniyetle mırıldandı ve yolculuğun geri kalanı için arkasına yaslandı.

Orman tekrar sıklaştığında üç aydan gelen ışık gölgeliklere zar zor nüfuz ediyordu ama açık alanlarda parıldayan takımyıldızları ve yıldızların bolluğu dikkatimi çekiyordu.

Diyarımızın doğal güzelliğine odaklandım, zihnimi sürekli olarak tüm vücudumu ürperten uyuşturan soğuktan uzak tutmak için her şeyi yaptım. Ama vasimin de gibi, en azından kralın elemental büyüsü ve

Lordling Messepire'in psişik gücü nihayet azalmıştı. Şu anda sadece Lordling Himil'in su elementi yan etkisiyle uğraşıyordum.

Titreyerek, dikkatimi dağıtmak için kendimi bir kez daha yıldızlara bakmaya zorladım. Alonidrus takımyıldızı yukarıda ıslıl ıslıl parlıyordu ve bu gece güneş sistemimizde görülebilen üç gezegeni bulmak kolaydı: Jeulic, Merimum ve Titun. Gezegenler herhangi bir yıldızdan daha parlaktı ve etraflarında bir hale gibi parıldayan renkli dalgalar halinde titreşiyorlardı. Her gezegenin büyüğü bir aura gibi koruyucu bir bulut oluşturunuyordu ve ilk defa gezegenimizin ne renk yaydığını merak etmiyordum.

Bunu bilebileceğimden şüpheliydim ama en azından gökyüzünün güzelliği bugünkü işimin dehşetini azaltmaya yardımcı oldu.

Fokurdayan bir derenin üzerinden geçerken dişlerim takırdamaya başladı ve Orman'daki son düzlüğümüzde rüzgar şiddetlendi.

"Neredeyse döndük, Elowen, ve sonra seni üç tam gün dinlenme ile ödüllendireceğim. Kaderi bir kez daha olsan da bu gece iyi iş çıkardın." Muhafız Alleron'un sesi kulaklarımda uğuldayan rüzgârı kesiyordu.

"Ama kaderi değiştirmek yasa dışıdır Muhafız. Kral Paevin bunu yapmamı istese de, bunu denemenin akıllıca olacağını sanmıyorum."

Omuz silktili. "Bir kral talep ederse bu gerçekten yasadışı mı?"

Kaşlarımı çatarak ağzımı kapattım. Kaderi değiştirmek bir lorafinin nihai gücüydü, ancak ben bunu yapmak için büyüm üzerinde yeterli kontrole sahip olmaya yakın bile değildim. Ve vasimin iddia ettiğinin aksine, bu yasalara aykırıydı. Bir kral talep etse bile, kaderi değiştirdiğim için doğaüstü mahkemelere çıkarılabılırdım. Yani Kral Paevin azarlanmasa da ben kesinlikle azarlanırdım.

Vasim rahatsızlığımı umursamadan devam etti. "Ancak kral yine de memnun oldu. Semellerin anlattıkları sayesinde artık maçlara ne kadar seyirci geleceğini biliyor. Görevlilere hazırlık yaptıracak. Yine de bana sihrinde tamamen ustalaşmaya çalışmanı istediğini de söyledi. Bir gün, eğer semeleler kabul ederse, onun için kaderi değiştirmeni istiyor."

Kralın ilgisinin gittiği yönden hiç hoşlanmadığım için kıvrandım. "Üzgünüm Muhafız. Hâlâ sihrimin o kısmına erişemiyorum..."

"Biliyorum, bu yüzden cezalandırılmayacaksınız. Bununla birlikte, kral iki hafta sonra sadece kendisinin katılımıyla tekrar huzurunuzla çıkmanızı talep etti. Tabii ki, size bu kadar nadiren erişebildiğim için

fiyatı yükseltmek zorundayım. Bir kral bile lorafinimi kullanmak istiyorsa para ödemek zorunda."

Lorafin'im.

Guardian Alleron bana sık sık böyle seslenirdi. Bazen bunu duymak kalbimi ısıtır, kendimi özel ve sevilmiş hissettirirdi ama bu gece ...

Bir çağrının ardından bazen olduğu gibi içimde kafa karıştırıcı, çelişkili tepkiler yükselirken kaşlarım çatıldı. Bu gece kendimi yorgun, dayanılmaz derecede soğuk hissediyordum ve *onun* bana lorafin dediğini duymak . . . Bu bana sevildiğimi hissettirmedi. Bana sahip olunduğunu hissettirdi.

Teknik olarak vasimin lorafiniydim ama eşsiz ve güçlü büyülerim olmasaydı, onun değerli biblosu olmazdım. Kölelik dört krallıkta yasaklanmıştı, ancak benim gibilerin doğasında var olan ve semele'lere tam anlamıyla hükmettiğim takdirde hayal gücünün ötesinde yıkıcı olabilecek doğaları nedeniyle yüzyıllar önce bir anlaşma imzalanmıştı.

Artık herhangi bir lorafin kafeste tutulabilir ve vasisi başkaları için tehlikeli olduğunu kanıtlarsa sahiplenilebilirdi. Ve Tanrıça biliyordu ki ben beş yaz yaşındayken tam da bunu kanıtlamıştım.

Yine de Muhafız Alleron tasmanın yardımıyla büyümü kontrol etmek için benimle birlikte çalışmıştı. Artık daha yaşlıyım, daha olgunlaşmıştım ve eğer tanrılar ve tanrıçalar beni buna layık görürlerse, belki de beni kutsayacaklar ve

herhangi bir yanlıştan masum kalmama yardım edeceklerdi. Otuz yaşına geldiğimde ve vasim tasmayı çıkardığında doğaüstü mahkemelere gidebilir, davamı savunabilir ve şansım yaver giderse özgürlüğümü kazanabilirdim. O zaman artık vasime ait olmayacaktım. Ben sadece onun kızı olacaktım, başka bir şey değil. "Emerson Malikanesi şimdiye kadar yaşadığımız en muhteşem ev değil mi?

Elowen?" diye sordu koruyucum, dikkatimi tekrar ona çekerek.

Bir kez daha ürperdim ama başımı salladım. "Kesinlikle öyle. Oldukça görkemli." "Ve artık kendi süitiniz var. Lillivel'in yanında olduğundan bahsetmiyorum bile.

İhtiyacınız olabilecek her konuda size yardımcı olmak için yanınızda. Çok şanslı bir kadın olduğunuzu söylemeliyim."

Bir an suçluluk duygusuna kapıldım. Çok şeyim vardı ve şikâyet etmemeliydim. "Haklısınız Muhafız. Bunun için çok minnettarım."

"Ne kadar güzel, değil mi, krallıklar arasında mevsimlerce seyahat ettikten sonra nihayet bir yere yerleştik."

Daha fazla yorum yapamayacak kadar yorgun bir şekilde cevap verdim. Ama yine de haklıydı. Sonunda evim diyebileceğim bir yere sahip olmak güzeldi. Hayatım boyunca koruyucum büyümü kullanarak en zenginlerden hükümdarlarını toplamıştı.

Gezdiğimiz her şehirde lordlar vardı ve sonunda çocukluğundan beri arzuladığı kendi krallığındaki malikaneyi inşa edebilecek kadar büyük bir servet toplamıştı.

Muhafız Alleron artık bir kral gibi yaşıyordu -kralın komşumuz olmasındaki ironi gözümünden kaçmamıştı- ve eninde sonunda bir soylu olup Faewood'un on hanesinden biri olarak atanmayı umuyordu. Elbette bunun gerçekleşmesi için soylu ailelerden birinin ortadan kaldırılması gerekecekti ama bu Muhafız Alleron'u korkutmuyordu. Hırs onda hiçbir zaman eksik olmamıştı.

İleride, Muhafız Alleron'un malikânesinden gelen ışıklar ağaçların arasından belli belirsiz süzülüyordu. Sıcak bir banyo ve yumuşak bir yatak beklentisi içime enerji aşıladı ve bir şey dikkatimi çektiğinde kendimi oturma pozisyonuna zorlamak üzereydim.

Mutlak bir sessizlik çökmüştü. Ormandaki yabanılilar tamamen sessizleşmiş, böcek ve böcekçiklerin her daim var olan cıvıltıları ve uğultuları kesilmişti.

Yine de Orman hiç sessizleşmedi. Asla.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. "Mushil? Sen-"

Bir ok havada vızıldadı ve mide bulandırıcı, kaygan yumruğu koruyucumun tam omzuna saplandı.

Gardiyanım inledi, eli oka gitti.

Çığlık attım. "Muhafız!" Aramızdaki mesafeyi geçmeye çalıştım ama toynak sesleri yeri dövdü ve muhafızlardan biri beni iterek yere düşürdü.

"Durun!" Zale bağırdı ve dört muhafız da arbaletlerini kaldırdı. "Şimdi dizilin!"

Dört muhafız etrafımızda koruyucu bir duvar oluşturdu.

Ben bir nefes daha alamadan, büyülü halı bir ağacın etrafından dolandı, büyü onu varış noktamıza doğru itti, ancak koruyucum şimdi iki büküm olmuş, dört muhafızı da koruyucu duruşlarından silahlarını ateşlerken omzunu tutuyordu.

Kalbim küt küt atarken, daha fazla saldırgan ok uçtu. Her açıdan geliyorlar, gecenin içinde ölümcül gölgeler gibi sessizce süzülüyorlardı.

Kulağımın dibinden bir vızıltı sesi geçti ve dört ok aynı anda tam isabetle her biri bir muhafızı göğsünden vurdu.

Dört muhafız da halıdan aşağı yuvarlanırken çığlık attım. Zale'in bedeni etli bir gümbürtüyle yere düştüğünde, cansız gözleri gökyüzüne baktı ve kısa bir anlık netlik beni vurdu.

Bana bir daha asla vurmayacak ya da emir vermeyecek. Ama aynı hızla Mushil'in kıpırtısız halini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hayır!" Feryat ettim. "Mushil!"

Ama korumam cevap vermedi. Muhtemelen çoktan öbür dünyaya göç etmişti.

Acı içimi parçaladı ve saldırganları aramak için etrafımda döndüm ama kimseyi görmedim.

Ormandaki diğer her şey sessiz kalsa da, Ormanın zemininde dört nala koşan toynaklar gittikçe yaklaşıyordu. Rüzgâr bile yaklaşan her neyse onun varlığında azalmış gibiydi.

"Elowen, yere yat ... *lütfen!*" Muhafız Alleron hırıldayarak bana doğru uzandı.

Bir hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve yüzümü halıya doğru ittim, mümkün olduğunca düz bir şekilde uzanırken lifler yanaklarımı çizdi. Gardiyanımdan gelen hırıltılar arttı ve bir anlık histeri beni hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya itti. Gardiyanım ölürse özgürlüğüm erken gelecekti ama o zaman da tanıdığım tek baba gitmiş olacaktı. Koruyucu Alleron olmadan bu diyarda tamamen yalnız kalacaktım. Yine terk edilmiş.

Parmaklarım halının üzerinde sürünerek koruyucumun elini aradı. İçimdeki güç şarkı söylüyor, yükseliyor ve yakam harekete geçene kadar uzuvlarımda geziniyordu. Büyü, uzuvlarım boyunca şimşek gibi çakıp soğukluğu ateşlediğinde ve onunla birlikte acıyı kestiğinde haykırdım. Lordling Himil'in büyüyle yaşadığım anlık rahatlama soldu ve uzuvlarım boyunca yeni bir buz akışı kayarken şok edici acı içimde yeniden yankılandı.

Çılgılık atmamak için dudağımı ısırdım ve kanın metalik tadı ağzımı doldurdu.

Rüzgâr sırtıma vurmaya devam etti ama ben halıya yapışıp kaldım. Gardiyanımın malikanesi yaklaştı. Yaklaştı. *Yaklaştı.*

Eğer ona ulaşabilirsek, koruyucu koğuşları bizi çevreleyecek ve bizi takip edenleri durduracaktı.

"Elowen!" Gardiyan Alleron böğürdü.

Korku dolu seslenişini algılayamadan toynak sesleri aniden yanımda belirdi. Aynı hızla bir kol belime dolandı ve beni halıdan öyle bir fırlattı ki başım döndü ve görüşümü siyahlık kapladı.

Biri beni dikleştirdi ve kıcımlı sallanma hareketiyle hareket eden sert bir şeye dayadı. Doğrulduğum anda görüşüm geri geldi ama etrafımdaki dünya inanılmaz derecede karanlık bir bulanıklığa dönüşmüştü,

Yüzüme çarpan rüzgâr o kadar şiddetliydi ki gözlerimi açık tutamıyordum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Beni her kim taşıdıysa sımsıkı kucakladı. Sanki bir hayalet beni büyüdü halıdan kapmış ve cehenneme götürüyordu. Ama hayaletler koku taşımazdı. Taze çam ve biraz da baharat kokmazlardı. Ve kesinlikle çelik gibi sağlam vücutları ve kolları yoktu.

Yine de hayaletler rüzgâr gibi hareket ediyordu ve az önce beni götüren her kimse Ormanda o kadar hızlı uçuyordu ki etrafımdaki her şey birbirine karışıyordu.

Sonunda aklım başıma geldi, beni tutana yumruk attım ve sıkı tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Ama kolu sıkılaştı ve nefesimi sığlaştırdı. Yine de savaştım, ama üç çağrı beni o kadar zayıflatmıştı ki, olma potansiyeline sahip olduğum dışının sadece bir kabuğu haline gelmişim ve tasmamdan gelen önemli bir *zap* harekete geçtiğinde, zihnim uyuşmaya başladı.

İçimdeki her şey kapandı ... kapandı, *kapandı*, ta ki etrafımdaki sert koldan, yanaklarımdaki sert rüzgâr hissinden ve sonra ... hiçbir şeyden başka bir şey kalmayana kadar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

Puslu güneş ışığı kapalı göz kapaklarıma değdi. Ardından şiddetli bir baş ağrısı geldi. İnleyerek ağır battaniyelerin altına girdim, sonra hemen durdum. Kemiklerime kadar işleyen derin bir ağrı nefesimi kesti.

"Lillivel?" Mırıldandım.

Yanımda biri yer değiştirdi ve etrafına hükmedici bir aura yayıldı. Büyük ve güçlü biriydi.

Lillivel değil.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sihrim hemen parladı.

Yüzünde siyah bir maske ve saçında siyah bir bandana da dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş bir erkek bana baktı. Sadece mavi gözleri ve bronzlaşmış teninin bir kısmı görünüyordu.

Kısa bir an için şok beni hareketsiz bıraktı, ama etkisi geçer geçmez ondan kaçmaya başladım. Ya da kaçmaya çalıştım. Üzerimi örten kürk ve battaniye yığının o kadar kalındı ve elbisem o kadar hantaldı ki altlarından zorlukla çıkabildim. Yakamdan gelen zap sesleri de aynı hızla başladı ve sinirlerimi zıplattı.

Erkek kıpırdamadan bana baktı. Bakışları niyetliydi ama gözleri hiçbir şey göstermiyordu.

Oh Tanrıça. Oh, yukarıdaki yıldızlar ve galaksi. Her şey geri geldi. Kralla tanışmak. Üç çağrı. Vasimin malikanesine geri dönüş. Kaçırılışım.

Ve dün krallıkta kimin görüldüğüne dair fısıltılar.

Beni esir alan kişi, derme çatma yatağımın hemen yanında, bir kütüğün üzerinde yanıma oturdu. Etrafımızda bir çadır dalgalanıyordu ve brandanın kanatlarından sızan yumuşak ışık

sabah olduğunu.

Nefes nefese koşarak uzaklaştım ve kendimi çadırın uzak duvarına yasladım, bu beni ondan sadece bir kol boyu uzakta tutuyordu ama hiç yoktan iyiydi. Malzeme sırtıma doğru sarktı ama yapı beni tuttu, altından yuvarlanıp kaçmama izin vermedi.

"İyi uyudun mu?" dedi sonunda erkek, sesi derin ama sakindi. *Cidden az önce nasıl uyuduğumu mu sordu?* Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki canım acıyordu ve büyüm içimde acı verici bir şekilde sarsılıyordu. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım. Aklım başımdan gidene kadar panik yapmamaya çalıştım ama Tanrıça, *kaçırılmışım*. "Kimsin sen?" Göğsüm kabardı ama derin bir nefes almayı başardım.

nefes alıyorum ve yakamı hafifçe sakinleştiriyorum.

Erkek başını eğdi. Adriyatik Denizi'ni andıran mavilikteki süsenleri, beni değerlendirmeye devam ederken loş güneş ışığında parılıyordu. "Hizmetinize ihtiyacı olan biriyim."

"Bana ihtiyacın mı var?" Geri çekildim ve hızla kıyafetlerimi gözden geçirdim. Hâlâ giyiniktim. Tecavüze uğramamıştım. En azından öyle olduğumu düşünmüyordum. Bacaklarımın arasında hiçbir şey acımıyordu.

Aurasından yükselen bir nabız çadırı doldurdu. "*Bu tür hizmetler değil. Sana zarar vermeyeceğim.*"

Alay ettim ve titreyen bir ses tonuyla cevap verdim, "Bunu beni isteğim dışında kaçırın ve uyutmak için ilaç veren erkek söylüyor."

Simsiyah kaşları birbirine eğikti ve kaşlarını görebildiğim için siyah saçlı olduğunu anladım. "Sana hiç ilaç vermedim. Bayıldın."

Kaskatı kesildim ve yakam boğazımda tekrar tekrar titredi. Tüm vücudum titremeye başladı. Titreme uzuvlarımdan aşağı ve yukarı doğru yayıldı. Kendimi kaybediyordum. Paniklemek üzereydim.

Ellerini kaldırdı ve ses tonu yavaş ve temkinli bir hal aldı. "Tekrar söylüyorum. Sana zarar vermeyeceğim."

Ama lorafin büyüm daha fazla kıvrılıp kıvranıyor, yükselmek ve emirlerime gelmekle tehdit ediyordu, yine de kendimi bir şekilde kontrol altına almazsam, sadece bu erkekle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Tasmanın tüm etkilerinin acısını da çekecektim.

Daha derin nefesler alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. "Söyle bana *kim* olduğunuzu, beni alma nedeninizi değil."

Siyah bir kaşını çattı. ", benim adım Jax."

Jax mi? Nefesler hâlâ çok hızlı geliyordu, onu inceledim. Tepeden tırnağa siyah giymişti. *Siyah, siyah ve daha da siyah.* Gece baskını için mükemmel bir renk. Krallıklar tarafından Karanlık Akıncı olarak adlandırılmasının sebebi de buydu.

Ama kendisine Kara Akıncı değil, Jax diyordu. Bu adam Kara Akıncı gibi davranan bir sahtekâr olabilir.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve olabildiğince sakin bir şekilde sordum: "Büyüme neden ihtiyacın var?"

"Sen bir lorafınsın, değil mi? Benim için birini bulmanı istiyorum." "O zaman neden bunu vasimden talep etmediniz? Gardiyan Eğer ona ödeme yaparsanız Alleron hizmetlerimi ödünç vermekten mutluluk duyacaktır."

Hırladı, alçak ses çadırı doldurdu. "Köle muhafızlarına para ödemem."

Alay ettim. "Yani onun yerine dişileri mi kaçıırıyorsun?" "Genelde değil."

Sözlerindeki hafif eğlence hissi duraksamama neden oldu. Onu tekrar inceledim, bir şey bekliyordum - ne olduğunu bilmiyordum. Ama alaycı tonuna rağmen, korkunç bir şey olmak üzere olduğuna ikna olmuştum. Bana saldıracak ya da belki de bana vuracaktı. Ne de olsa bu erkek bize saldırmıştı.

Dün geceki olayları hatırladığımda kalbim burkuldu. Mushil bu erkek yüzünden ölmüştü. Belki de koruyucum da öyleydi. Yakamdan bir tıkırtı daha geldi ve aceleyle nefesimi içime çektim.

Hayır, Gardiyan Alleron iyi. Ölmedi. Sadece bir . O iyi olacak ve ben de ona geri dönmenin yolunu bulacağım.

Ama Mushil kesinlikle öbür dünyaya göç etmişti. Tatlı, karmaşık olmayan Mushil. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu kaybın acısı içimde o kadar keskin bir şekilde yükseldi ki dudaklarımdan küçük bir miyavlama sesi çıktı.

Jax tekrar başını eğdi, kaşları çatıldı.

Birbirimize bakarken nabzım daha da hızlandı, bir anlık korku beni vurdu. Bu erkek istediğini yapamayacağını bilmiyordu. Aradığı kişiyi bulmamın hiçbir yolu yoktu, tasma takılıyken olmazdı. Çünkü vasimin onu gevşetecek adaptörü olmadan yeteneklerime erişemezdim. Ve belki de bu yüzden Jax, Mushil'e yaptığı gibi beni de kolayca ortadan kaldıracaktı.

Ya da belki bilirse gitmeme izin verir.

Umut içime doldu ve ona kısıtlayıcı tasmamdan bahsetmek için ağzımı açtım ama çadırın dışından gelen bir ses beni durdurdu.

Ayak sesleri.

Yumuşak seslerdi, zar zor fark ediliyordu ama çadırın diğer tarafında tam arkamda oldukları için seslerini belli belirsiz duyuyordum.

Çadırımızın etrafında dönüp duran kişi diğer tarafa geçip çadırın brandasını açtığında kollarım ve bacaklarım gerilerek kilitlendi.

İri yarı bir erkek daha girdi.

Gözlerim büyüdü. Yeni erkek de beni esir alan kişi gibi giyinmişti. Tamamen siyah bir kıyafet ve gizleyici bir maske ve atkı. Beni kaçırmanın Kara Akıncı'yı taklit eden bir sahtekâr olabileceğine dair inancım bir kademe daha azaldı.

"Ah, uyandı." İkinci erkek hantal adımlarla çadıra girdi ve Jax'in yanına oturdu. "Güzel bir uyku çektin mi, tatlım?"

Geri çekildim. "Kimsin *sen*?"

En yeni erkek güldü, sesi alçak ve derindi. Jax'in aksine mavi gözleri ya da siyah saçları yoktu. Görünüşe bakılırsa, kaşlarının rengine bakılırsa saçları kumraldı ve gözleri kahverengiydi. "Yeni bir arkadaş."

Kollarımı kendime doladım ve ikisinden de uzaklaşmaya çalıştım.

Jax elini kaldırdı. Geniş bir avuç içi ve uzun parmakları vardı. Çalışan eller. Bu adamın yaşamak için kışının üstünde oturmadığı kesindi. "Phillen, bize bir dakika izin verir misin?"

Phillen dizlerini tokatladı ve ayağa kalktı. "Özür dilerim, Jax. Sadece yola çıkmanın en iyisi olacağını düşündüm ve onun konuştuğunu duyunca gelip sana bunu hatırlatayım dedim."

Jax içini çekti ve ses tonuna bir miktar kızgınlık karıştı. "Farkındayım. Bir dakika lütfen."

"Ben kampı hazırlayayım." Phillen başka bir şey söylemeden çadırdan çıktı.

Kalbim tekrar çarpmaya başladı. *Kamp mı? Kamp* demişti, bu da birden fazla çadır kurulduğunu gösteriyordu ki bu da grupta başka fae'lerin de olduğu anlamına geliyordu. Çadırın malzemesini tekrar dinledim, ama Phillen'in geri çekilen ayak sesleri dışında, ki bu kadar büyük bir erkek için şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde sessizleşti, Ormanın normal vızıltısı, cıvıltısı ve trillerinden başka bir şey duymadım.

Bu da bana bu erkeklerin başkalarının haberi olmadan etrafta sinsice dolaşmaya yabancı olmadıklarını düşündürdü. Bu iyi değil.

Kollarımı kendime daha da sıkı sardım. "Peki, Jax... sen tam olarak kimsin?"

Beni esir alan kişi bükölmüş dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Gömleği omuzlarına doğru gerildi ve aurasının bir dalgası bana değdi, kabardı ve araştırdı. Titredim. Bu erkeğin gücü vardı. Hissettiğim kadarıyla *muazzam* bir güç. "Adımı zaten bildiğin için bana Jax demeye devam edebilirsin ya da tercih edersen bana Karanlık Akıncı diyebilirsin."

Kalbim boğazıma fırladı. Hızlı nefesler göğsümün kabarmasına neden oldu ve yakamdan bir titreşim alarak gücüm arttı.

Gözlerimi kocaman açarak onu tekrar inceledim, siyah kıyafetinin ötesine baktım. *Sessiz saldırılar. Rüzgâr gibi uçar. Neredeyse görünmeyen, acımasız ve şiddetli baskınlar.* Krallıklar boyunca bu erkek hakkında duyduğum her fısıltı bana geri döndü.

Ve kaçırılmamı mükemmel bir şekilde tarif ettiler. Bu *oydu*.

"Yüzündeki paniğe bakılırsa, beni duymuşsun gibi görünüyor." "Herkes seni duydu." Daha fazlasını söyleyemedim. Ağzımın tadı kaçmıştı.

Kurudu ve nabzım şakaklarımda zonkluyordu. Tüm krallıklar Karanlık Yağmacısı'nı bilirdi - olması gerekenden fazlasını alan soylu ya da zengin fae'lerden zenginliklerini acımasızca çalan ve bu zenginlikleri fakirlere veren kanunsuz. Cinayet ondan üstün değildi. Hikayelere inanılacak olursa korkunç cinayetler. Ve Mushil'e yaptıklarına bakılırsa, bu hikayeler doğruydu.

Buna rağmen, yoksullar onu bir kurtarıcı olarak gördü. Zenginler onu yakalanıp idam edilmesi gereken bir baş belası olarak görse bile, pek çok yoksul onu destekledi.

Alay ettim. Daha düne kadar sessizce onun için tezahürat yapıyordum. *Çok aptalca.*

"Beni öldürecek misin?" Sesim soluk soluğa, kesik kesik ama sanki nefes nefese kalmış gibiydim. Yakamdan titreşimli bir uyarı daha geldi.

İçini çekti. "Hayır Elowen, seni öldürmeyeceğim ya da sana zarar vermeyeceğim. Sadece büyüne ihtiyacım var."

Omurgam sert bir çizgi halinde kırıldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum."

Bir an için şaşkın şaşkın oturdum. *Kara Akıncı beni tanıyor mıydu?* Bunu anlamaya çalıştım ama lanet olası tasmam takırdamaya devam etti. Daha derin ve düzenli nefesler almaya odaklandım ve "Gerçekten sadece senin için birini bulmamı mı istiyorsun? Hepsi bu mu? Beni almanın tek nedeni bu mu?"

Sanki korkumdan rahatsız olmuş gibi etrafında bir büyü parıltısı kaynadı. "Evet."

İçimi baş dönmesi daha kapladı ama bu sefer ona inanmakla aptallık etmiş olsam da rahatlamıştım.

Nefesimi bıraktım ve dudaklarımı yaladım. Yıldızlar, başım çatlıyordu ama eğer bana gerçekten zarar vermeyecekse, ona yardım edemeyeceğimi bilmesi en iyisiydi. Gitmeme izin verebilirdi. "Üzgünüm ama sana yardım edemem. Beni bir hiç uğruna aldın. Beni şimdi Muhafız Alleron'a bırakabilir ve başka bir lorafin bulabilirsin."

Homurdandı. "Sanki türünüzü bulmak kolaymış gibi davranıyorsunuz." "Krallıkların bir yerlerinde mutlaka bir tane daha vardır."

"Aksine, şu anda tek siz olduğunuza inanıyorum."

Ben mi? Bir an için cevap veremedim. Benim türümün nadir olduğunu biliyordum ama şu anda kaçımızın hayatta olduğuna dair gerçek bir sayım yapıldığını hiç bilmiyordum. Jax'in itirafına rağmen kendimi biraz daha toparladım. "Ne olursa olsun, sana yardım edemem."

"Bundan şüpheliyim. Sadece istemiyorsun."

"Bu doğru." Yakamı işaret ettim. "Büyümün işe yaraması için bunu çıkarman gerekir ve bunu yapamazsın."

Jax'in gözleri kısıldı ve daha yakına eğildi. Bana geceyi, çam ağaçlarını ve ateşe dönüşmüş karanlığı hatırlatan baharatlı kokusundan bir parça duyularıma yayıldı. Garip bir şekilde, kokusu inanılmaz derecede çekiciydi.

Kara Akıncı uzandı ve bir parmak ucunu yakamın kenarında gezdirdi. Bir büyü titreşimi tenimde karıncalandı ve onunkinde de mırıldandığını biliyordum.

Gözleri daha da kısıldı. "Nedir bu?"

"Koruyucum beni bu şekilde kontrol ediyor. Ama adaptörü tasmanın büyümü bastırma yeteneğini gevşetmeden, size yardım etmek için lorafin güçlerime yeterince erişemem. Gerçekten, sizin için bir çağrı yapamam ve aradığınız kişiyi bulamam."

"Bana bunun sadece bir kolye olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Tasmanın büyüsu beni kafese kapatıyor. Sadece koruyucumun adaptörü onun üzerimdeki etkisini kaldırabilir."

Parmağı düştü ve kaşları keskin bir şekilde birbirine yaklaştı. "Adaptör nerede?"

"Gardiyanımda. Asla yanından ayırmaz."

Jax yakamı tekrar parmakladı, iki elini pürüzsüz metalin üst kısmında, sonra da arka kısmında gezdirdi. Teni benimkinin üzerinde ateş gibi yanıyordu. Ellerinden ısı yayılıyordu ve benim serin tenim de geri tepmek istememe rağmen açgözlülükle onun sıcaklığını emiyordu.

Sonunda kutsanmış sıcaklığını da yanına alarak arkasına yaslandı. "Eğer bunu kesersem, büyüne erişebilir misin?"

"Kesmek mi?" Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bunu yapamazsın. Tasmanın büyüğü buna izin vermez ve yapabilsen bile böyle bir olaya hazırlanmak için zamana ihtiyacım var." Çocukken yaptıklarımı düşünerek ürperdim. "Otuz yaz yaşına gelene kadar çıkmayacak. Ve o gün geldiğinde, sihrimin tamamen serbest kalması için tamamen hazırlıklı olmam gerekecek."

Jax tekrar bana baktı, dikkatle değerlendiren bakışları o kadar niyetliydi ki göz temasını sürdürmek zordu. "Gardiyanın bu tasmayı senden en son ne zaman çıkardı?"

"Üzerimden hiç
çıkmadı." "Hiç
mi?"

Başımı salladım, çocukluğumu, bu tasma bana takılmadan önce gerçekleşen eylemi düşündüm. "Hayır. Asla. Çok küçüklüğümden beri takıyorum."

"Eğer vasiniz onu şimdi çıkaracak olsaydı, bunu nasıl yapardı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Daha önce hiç çıkarmadı ya da çıkarmaya çalışmadı. Sana söylüyorum. Sana bir faydam olmadığını ne kadar vurgulasam az. Lütfen, bırak gideyim."

"Katılmıyorum. Bu sadece öngöremediğim bir engel." Kara Akıncı aniden ayağa kalktı ve masmavi gözlerini dikerek bana baktı.

Başımı ve öne eğdim. Uzun boyluydu, Muhafız Alleron'dan ve muhtemelen arkadaşı Phillen'den daha uzundu. Geniş omuzları gömleğini geriyordu. Güçlü kalçaları siyah pantolonunu dolduruyordu. Yine de zayıftı, beli inceydi. Onunla ilgili her şey şöhretinden önce geliyordu. Fae formuna bürünmüş bir ölüm silahına benziyordu.

Bir parmağını kalçasına vurdu. "Bugün ata bineceğiz ve sen dinlenip çağrıma hazırlanırken ben de bu arada bu küçük sorunu halledeceğim."

Başımı eğdim. "Hazırlanmam gerektiğini biliyor musun?"

"Elbette. Daha dün üç çağrı yaptınız, bu da tekrar bir çağrı yapmadan önce iyileşmek için birkaç güne ihtiyacınız olacağı anlamına geliyor. Yanılıyor muyum?"

Şaşkınlıkla tek yapabildiğim bakmaktı ama bir süre sonra başımı salladım. "Um, hayır, haklısın."

"O zaman bu arada, kralınıza sizi kaçırdığım haberi ulaştığına göre ata binelim."

Tüm vücudum ağrıdığında yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. Ama bu endişelerimin en küçüğüydü çünkü her şeye rağmen gitmeme izin verecek gibi görünmüyordu. "Nereye gidiyoruz?" Dünkü çağrının acısı bir kez daha içime saplandığında yine irkildim.

Gözlerinin arasında bir oluk belirdi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım ve uzuvlarımı gevşemeye zorladım.

Ben başka bir şey söylemeyince ekledi: "Dışarıda yemek var. Yemek yiyeceksin, ata binmeden önce gereken diğer işleri yapacaksın ve sonra gideceğiz."

Tam çadırın kapısına ulaştığında ona doğru bir adım attım. "Ama nereye gideceksin?"

Cevap vermek yerine, sabah güneşi sırtında parlarken çadırdan çıktı ve yakın zamanda Emerson Malikanesi'ne dönmeyeceğim gerçeği yüzüme çarptı.

Eğer yaptıysam.

BÖLÜM 4

Kumral saçlı erkeğin bahsettiği kamp gerçekten de küçük de olsa bir kamptı. Jax ve Phillen'e ek olarak iki çadır ve dört siltenite fae erkeği daha vardı, toplamda altı erkek ediyordu. Diğer dördünden hiçbiri benimle konuşmadı, ama nihayet onlara katılmak için ortaya çıktığımda hepsi bana yan gözle baktı.

Parlayan doğu güneşinde gözlerimi kısarak onları gizlice inceledim. Jax altısının en uzunuydu ve hiçbiri 1.80'in altında görünmediği için bu bir şey ifade ediyordu.

Phillen en kaslı olanıydı, kolları kütük gibi, bacakları ağaç gövdesi gibiydi. Ayrıca maskesinin ortaya çıkardığı deri yarığına bakılırsa soluk bir teni vardı. Ben onu izlerken çadırını ormanın zemininden kaldırıp silkeledikten sonra brandasını katlayıp tahta direklerini istifledi.

Phillen'in yanında iki erkek daha çalışıyordu. Birinin sol kulağında bir küpe vardı ve kısa kahverengi saçları ve açık kahverengi bir teni olduğu görölüyordu.

Diğeri grubun en kısasıydı, boyu altı-bir civarındaydı. Sarı saçlı, bronz tenli ve uzun bacaklıydı. Zayıf ve hızlı görünüyordu ve muhtemelen çizmesindeki bıçağı benim göz kırpmamdan daha hızlı çekebilirdi.

Diğer ikisi Phillen'in arkasında çalışıyordu ama daha uzakta oldukları, hepsi maskeli olduğu ve aynı abanoz rengi giysileri giydikleri için yüz hatlarını ve renklerini ayırt etmek daha zordu.

Ancak hepsi siyah giymiş ve kimliklerini gizleyen maskeler takmışlardı ve hepsi de siltenit fae'ydi. Aralarında hiç yabancı fae yoktu, ki bu çok da şaşırtıcı değildi çünkü siltenitler büyüsel olarak yabancıllardan daha güçlüydü.

Midemdeki dalgalanma ve bükülme devam etti ve kendimi rahatlatmak için bir çalı aramaya başladım.

"Uzağa gitme, tatlım!" Phillen arkamdan seslendi. "Orman'da seni avlamaktan nefret ederim."

Omzumun üzerinden temkinli bir şekilde baktım. Phillen'in yanındaki sarışın erkek kıs kıs gülerek bir ses çıkardı. En azından sarışın olduğunu düşünmüştüm ama durduğu açı nedeniyle kaşlarını göremediğim için tam olarak emin değildim. Ama en zayıf olan oydu, bu yüzden sarışın olduğundan oldukça emindim.

Kalbim hızla atarken, kaslarım hızlı hareketi protesto etse de ağaçların arasında yolumu bulmaya çalıştım. Elbisem her dala takılıyordu, ama biraz تنها bir yer bulup bir ağacın arkasına saklanana kadar durmadım.

Ormanın sesi havayı doldurdu ve ihtiyaçlarımı hızlıca hallederken sürekli cıvıltılar ve vızıltılar dikkatimi çekti. İşim bittiğinde, dişlerimi fırçalayıp nefesimi tazelemenin yanı sıra tüm vücudumu temizlemeye yetecek kadar büyüünün yükselmesine izin verdim. Neyse ki kendi kendimi temizlemem yakamla ilgili bir sorun olmamıştı ama kıyafetlerime bir faydası olmazdı.

Önlüğüm tamamen kırıışmıştı, üzerinde birkaç kir lekesi vardı ve birçok yerden yırtılmıştı. Dar, kaburgalarımı sıkan ve tamamen rahatsız bir elbise olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu elbise kralı etkilemek için dikilmişti, kaçırılmış ve Karanlık Akıncı'yla birlikte Ormanda dolaşan bir kadını giydirmek için değil.

Bir anlık histeriye ve manyakça bir kahkaha atamadan önce elimi ağzıma kapattım. Ormandaydım. Kara Akıncı ile birlikte. Ve elbisemin verdiği rahatsızlıktan dolayı endişeliydim.

Ciddi misin, Elowen? Bu senin endişelerinin en küçüğü olmalı . . .

Daha net düşünmeye çalışarak olduğum yerde kaldım. Ağacın sert kabukları sırtıma bastırıyor, elbisenin ipeğinin üzerindeki çıplak tenimi çiziyor, bu da dikkatimin bir kısmını ağrıyan kaslarımdan uzaklaştırıyordu.

Gökyüzüne hızlıca bir göz attığımda hâlâ sabahın erken saatleri olduğunu gördüm ama kaçırılmamın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen koruyucumun beni takip ediyor olacağını biliyordum. Ya da henüz gelmediyse bile çok yakında gelecektir.

Neyse ki, koruyucumun yarasını gördüğüm kadarıyla, bu bir sıyrık ve koruyucum hakkında bildiğim bir şey varsa, o da sadece öbür dünyaya geçmenin onun beni bulmasını engelleyeceğiydi. O beni seviyordu, tıpkı benim onu sevdiğim gibi. Bunu hiç dile getirmese bile sevdiğini biliyordum.

Dudağımı kemirerek durumumu düşündüm. Jax beni kaçırmıştı çünkü Peçeli Arada'ya gidip semellere sorarak onun için birini bulmamı istiyordu ama Jax tasmam yüzünden onun için arama yapamayacağımı bilmiyordu. Yine de bunu ona söylememe rağmen, bunun planını durdurduğuna inanmadı.

Peki şimdi ne olacaktı? Jax'in bugün gitmeme izin vermeyeceği belliydi, bu yüzden ya uysal ve istekli bir tutsak olacak ve tasmam takılıyken onun için asla bir çağrı yapamayacağımı nihayet kabul ettiğinde birkaç gün içinde beni serbest bırakacağına güvenecektim. Ya da meseleyi kendi ellerime alıp kaçmayı deneyebilirdim.

Kaşlarım çatıldı ve Kara Akıncı hakkında bildiklerime dayanarak hangisinin daha akıllıca bir seçenek olduğunu düşündüm. Bildiğim şey, fakirlerin Kara Akıncı'nın masumlara nasıl yardım ettiğinden ve onlara zarar vermediğinden bahsettiği idi.

Ama gördüğüm şey tamamen farklıydı.

Jax, Mushil'i öldürmüştü.

Ve Mushil masumdu.

Mushil'in o okla ne kadar çabuk öldürüldüğünü hatırladığımda kalbim acıyla parçalandı. Mushil tanıdığım en nazık fae'lerden biri olmasına ve herhangi bir suç işlememiş olmasına rağmen, eski muhafız Kara Akıncı yüzünden ölmüştü. Dün gece tek yaptığı beni korumaktı. Sadece işini yaptığı için ölmeyi hak etmemişti ve benim kaderimin de zavallı Mushil'inkinden farklı olacağını kim söyleyebilirdi ki?

Ölümü beni yeniden sarsarken göğsümde bir hıçkırık yükselme tehlikesi geçirdi ama hızla gözlerimi kırıştırdım ve üzerinde durmamaya çalıştım. Şu anda aklıma ihtiyacım vardı ama Mushil'in öldürülmesi Jax'in doğru şeyi yapacağına güvenemeyeceğimi bir kez daha kanıtladı.

Zavallıların onun hakkında söylediklerine, Jax'in bana zarar vermeyeceğini iddia etmesine rağmen ... düşündükten sonra, gördüklerimden sonra, Jax'in sonunda beni serbest bırakacağına inanmak için aptal olmak gerekirdi. Sonunda onun için asla bir çağrı yapamayacağımı kabul ettiğinde, gitmeme izin vermek yerine beni öldürmesi mümkündü.

Başka bir deyişle, hayatta kalmayı garantilemek istiyorsam kaçmak zorundaydım.

Tahtaya baktım ve bu imkânsız işi nasıl yapacağımı düşündüm.

Ağaçların arasında büyüdüğüm için kendimi zaman evimde hissetmiş olsam , şu anki durumumda ağrıyan bir beden, aç ve susuz ve sadece

cüppemin cebinde birkaç rulib varken savunmasızdım. Lanet olası cüppemden ve protesto eden kaslarımdan bahsetmiyorum bile, Ormandan gizlice geçmeyi zorlaştırıyordu ve buradaki yerel yabanilerden hiçbirini tanıımıyordum. Emerson Malikânesi'nden, arkadaşlarımdan yardım isteyemeyeceğim kadar uzaktaydık.

Kaçmak kolay olmayacaktı ama en azından zamanım vardı, çünkü Jax birkaç gün daha çağrı yapamayacağımı biliyordu. Bu benim avantajıma olabilirdi.

Dudağımı daha fazla ısırđım. Gardiyanımın eninde sonunda peşime düşeceğini biliyordum, muhtemelen yanında muhafızlar ya da kralefendiyle birlikte. Ve eğer beni bulabilirse ...

Bir plan oluşturmaya başladığımda düşüncelerim dönmeye başladı. Eğer Muhafız Alleron'un yeterince zamanı varsa beni takip edebilir ve bana yetişebilirdi. Beni kurtarmasına yardım etmenin bir yolunu bulmak muhtemelen en iyi seçeneğimdi, kaçabilsem bile Orman'da tek başıma zor olacağımı düşünürsek, bu da muhafızımın yerimi bulmasına yardım etmem gerektiğı anlamına geliyordu.

Ama nerede olduğum ya da ne kadar yol kat ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, dolayısıyla ne kadarlık bir mesafeyle karşı karşıya olduğumu da bilmiyordum. İç çekerek iki elimle yanaklarımı ovuşturdum, her şeyin imkânsızlığı neredeyse moralimi bozuyordu.

Bir kelebek rüzgârda dans ediyordu. Turkuaz kanatları mor beneklerle parlıyordu ve Ormanın çeşitli bitki yaşamının parlak yapraklarına karışıyordu. Ormanın güzelliğıyle birlikte bunu görmek, içimde dolaşan endişenin bir kısmını gidermeye yardımcı oldu.

Bunu yapabilirim. Çaresiz değılim. Kötü bir durumdayım, evet, ama bu yapabileceğim hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyor. Bunu atlatacağım.

"Aklını kullan Elowen," diye mırıldandım kendi kendime. "Seni daha uzağı götürmelerini engellemenin bir yolunu bul."

"Elowen?" Jax böğürdü.

Ayağı fırladım, acı içimde sekiyordu ve yaprakların en sessiz hışırtısından Jax'in neredeyse üzerime geldiğini anladım, ama Tanrıça adına, neredeyse sessizdi. Eğer duyularım zaten alarımda olmasaydı ve neredeyse tepemde olmasaydı, geldiğini asla duyamazdım.

Ben ağacın etrafından dolanamadan, Jax üzerimde yükseliyordu.

Daha önce olduğu gibi, gözleri dışında her yeri örtülüydü ama parlak sabah ışığında vücudunun düzlemlerini ve açılarını daha iyi görebiliyordum. Geniş, yapılı ve tamamen *erkekti*. Gömleğine bastırılmış çelik bilyeleri andıran yuvarlak omuzları ve belirgin bir göğsü vardı.

Dövüşmeye alışkın bir erkeğin Mushil'i ne kadar kolay öldürdüğünü hatırladım.

Kalbim katılaştı. Yoksulların bu erkeğe olan saygısına rağmen ona bir daha *asla* saygı duymayacaksın.

Kara bir kaşını kaldırdı. "İşin bitti mi? Bir süredir yoktun." Burun deliklerim alevlendi, omurgamı ağaca daha fazla bastırdım. "Şey, eğer , bu durum tamamen daha garip olurdu."

Maskesinin altından bir seğirme geldi. "Yemek yemen gerek. Çadırın yanında ekmek ve peynir var. Yakında yola çıkacağımız ve sık sık durmayacağımız için şimdi yemeni tavsiye ederim."

Her nasılsa, "Evet, Muhafız Jax," diye cevap verirken ses tonumu çok keskin tutmayı başardım.

Nefesini içine çekti. "Bana öyle deme."

"Özür dilerim. . . Dark Raider."

Nefes nefese kaldı ve sonra kampa doğru eliyle işaret etti. "buyurun."

Hantal eteğimi kaldırdım ve yavaşça kampa doğru yürümeye başladım.

Etrafımızdaki orman sessizleşti, sanki yeşilliklerin arasından bizi izleyen yaratıklar da çevrelerindeki erkeği fark etmiş gibiydiler. Yabanılların çoğunun saklanmasına rağmen, yerden en fazla bir metre yükseklikte bir çift ince sarı göz gördüm. *Beemi* tamamen gizlenmişti ve eğer hayatımın büyük bir kısmını Ormanda geçirmemiş olsaydım onu göremezdim.

Ama ona doğru adım atıp gözlerimle yardım istediğim anda, yabanıl sessizce uzaklaştı, onu saklayan yaprakları bile rahatsız etmedi.

Omuzlarım çökmüştü, eteklerimi daha fazla topladım ve kampa dönerken yeşilliklerin üzerinden dikkatlice adım atmaya başladım.

Bizi geciktirmek için düşmüş numarası yapmayı düşündüm ama Jax arkamdan çok yakın yürüdüğü için muhtemelen beni hemen yakalayacaktı. Ayrıca, düşmek bizi sadece birkaç dakika geciktirirdi.

Başka bir yol bulmalıyım.

Sadece birkaç dakika sonra, uyandığım yere geri dönmüştüm, ortada somut bir plan yoktu ama söz verdiğim gibi, içinde uyuduğum sökülmiş çadırın yanında, içinde geniş bir dilim ekmek, bir dilim peynir ve bir bardak su bulunan bir tabak bekliyordu.

"Yiyin." Jax yiyecekleri işaret etti, sonra da Phillen ve diğer erkeklerin yanına gitti.

İç çekerek dediğini yaptım ya da yapmaya çalıştım ama tabağı almak için eğildiğimde elbisemin sıkı korsesi beni durdurdu ve nefesimi kesti.

Homurdanarak doğruldum ve ağrıyan kaburgalarımı ovuşturdum.

"Affedersiniz?" Altısına birden seslendim. "Acaba benim için yeni bir elbiseniz var mı? Bu oldukça ağır ve hantal. Belki yürümemi kolaylaştıracak daha az hacimli bir şeyiniz vardır?"

Erkeklerden biri, başlangıçta grupta daha geride olan, beni süzdü. Kahverengi kaşları ve koyu kahverengi teni maskesi ile atkısı arasındaki yarıktan görünüyordu.

Demek bu grupta iki esmer var. Yanındaki erkek sessizliğini koruyordu ama kaşları kırmızıydı. Ve görünüşe göre gerçek bir kızıl.

"Yok," diye yanıtladı Jax huysuzca. "Ama merak etmeyin, yürümek zorunda kalmayacaksınız."

"Yapmayacak mıyım?"

Jax başını salladı. "Hayır, sen bineceksin. Krallığından çıktıktan sonra sana üstünü değiştirecek bir şeyler getirebilirim. En fazla iki gün. O zamana kadar bu elbiseyi giymek zorunda kalacaksın."

Kaşlarımı çattım. İki gün içinde Faewood Krallığı'ndan çıkmış mı olacağız? Yukarıdaki Tanrıça, ne kadar uzağa gittik?

Ama sonra sözleri geldi. Buradan çıkıyorduk, henüz domal yoktu, ama doğru hatırlıyorsam, Jax çadırdarken de aynı şeyi söylemişti. Ve dün gece beni kaçırdıklarında nal sesleri duyulmuştu. Ama hiçbir yerde domal yoktu.

Ellerimi soru sorar gibi havaya kaldırdım. "Bu alemde neye bineceğim ben?"

Jax başparmağını Phillen'a doğru uzattı. "Ona. Kısa çöpü o çekti."

Dudaklarım aralandı ve içimdeki kızgınlık alevlendi. "Arkadaşına binmemi mi istiyorsun? Bu bir tür sapkın gösteri mi olacak?"

Erkeklerden birkaçı açıkça homurdandı ve gözlerinin daha da kırıışmasından Jax'in dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirdim. "Bu bir şaka değil, Küçük Lorafın. Ona bineceksin ama senin önerdiğin şekilde değil."

Daha fazla bir şey soramadan, bir büyü parıltısı açıklığı kesti ve Phillen'in fae formu kayboldu.

Önümde duran yaratık, beni esir alanların yolculuğunu geciktirme umutlarımı binlerce kez yok . Artık neye bineceğimi biliyordum.

Ve Guardian Alleron'un beni yakalamasına imkan yoktu.

BÖLÜM 5

"Siz *Brommel* geyik değıştircileri misiniz?" Çenem düştü.

Zayıf, sarışın erkek kuru bir sesle, "Ne ele verdi?" diye sordu.

Zihnim yarıştı. Hayvan şekil değıştirenler genellikle kuzeyimizdeki krallık olan Stonewild Krallığı'ndan gelirdi. Bu muhtemelen Jax'in Stonewild'dan olduğu anlamına geliyordu. Kingsfae bu bilgiye sahip olmak için neler vermezdi. Bildiğim kadarıyla kimse Kara Akıncı'nın hangi krallıktan geldiğini bilmiyordu, gerçi bir keresinde Mistvale'den olduğunu düşünenler olduğunu duymuştum. Ama bu muhtemelen bir söylentiydi.

Önümde duran devasa geyik -değışmiş haliyle Hillen- homurdandı ve yeri eşeledi. Çok *iriydi*. Omuzları rahatlıkla bir metreye ulaşyordu ve büyük kafası da bunun bir metre kadar üzerindeydi. Ve çıkardığı seslere bakılırsa, bu iri yarı erkeğin bana güldüğüne bahse girebilirdim.

Şaşkınlığımla alay edercesine, diğer dört erkeğin etrafında büyü parladı ve ben daha gözümü kırpamadan *beş* brommel geyiği Jax'in yanında durdu.

Hepsi farklı renkteydi. İkisi kahverengi, biri koyu altın sarısı, biri kumral ve sonuncusu da gerçek bir kıızıldı. Renkleri açıkça doğal fae saç tonlarıyla örtüşüyordu. Her biri uzun boylu, geniş göğüslü ve vücutlarının geri kalanına kıyasla daha kalın, daha yoğun ve daha koyu renkli saçlara sahipti. Güçlü kalçaları üstün koşu yeteneklerine işaret ve yoğun büyü pufları etraflarındaki havayı dolduruyordu. Etkileyici boynuzlar her bir erkeğin kafasından geniş ve yüksek bir şekilde uzanıyordu. O kadar büyüktüler ki, neredeyse Ormanın gölgesinde dallanıp budaklanan sarmaşıklara dolanacaklardı.

Yine de hiçbir giysi kalıntısı ormanın zeminine savrulmadı. Siyah kılıkları tamamen yok olmuştu, bu da bana onların şekil değıştiren büyüüne sahip olduklarını düşündürdü.

gizlemiş ya da kıyafetlerini benim göremeyeceğim bir yere saklamış olabilirler.

Durum ne olursa olsun, omuzlarım düştü. *Tanrıça, asla kurtarılamayacağım.* Brommel geyikleri diyardaki en hızlı yaratıklardan bazılarıydı. Doğal olarak doğmuş bir brommel geyiği, gerçek bir hayvan, bir fae değiştirici değil, hızı ve diğer tüm hayvanları geride bırakma yeteneği ile bilinirdi. Onları avlamaya çalışan çoğu fae asla bir tane bile yakalayamazdı. Nolus, Lochen ve Solis fae'leri bile brommel geyiklerini tuzağa düşürmek için güvenilir bir yol geliştirmemişti ve sadece gerçekten sihirle yeteneklendirilmiş birini alt edebilmişti.

Bu da onları yavaşlatmayı umuyorsam boyumu aşan bir işe kalkıştığım anlamına geliyordu. "Sen de mi geyik değiştirensin?" Jax'e sordum.

Bir ses çıkardı ve sırttığını hissettim ama o lanet maske yüz ifadesini gizliyordu. "Bu çok açıklayıcı olurdu."

Oflayarak tabağı agresif bir şekilde yerden kaptım ve düşüncelerimi toparlarken yemeği zorla ağzıma götürmeye başladım. Görünüşe göre Phillen'e bineceğime göre, bu yolculuğumuzu engellemek için daha da zor bir zamanım olacağı anlamına geliyordu.

Ben kuru yemeği bitirirken, Jax tüm erzakları güvence altına alınana kadar arkadaşlarının sırtına yük üstüne yük yükledi. Uzun yaylar da her bir şekil değiştirenin üzerindeydi ve üzerlerine çok sayıda ok sadağı bağlanmıştı. Tercih ettikleri silah bu gibi görünüyordu.

Ancak o devasa yaylar bile geyiklerin üzerinde garip bir şekilde paketlenmiş görünmüyordu.

Ve erkeklerin hiçbiri erzaklarının ağırlığı altında sendelemedi bile.

Her şey emniyete alındığında, sadece Phillen'in sırtı çıplak kalmıştı. Midemin bulanmasıyla birlikte, ona gerçekten benim binmemi istediklerini anladım.

Sonunda yemeğimi bitirdim, bir bardak su içtim ve ağzımı sildim.

"Hazır mısın?" Jax bana doğru yürüdü.

"Bekle." Yaklaştığında ellerimi kaldırdım.

Durakladı, birkaç adım ötede olduğu yerde sabit kaldı. Bakışları bir kez daha tedirgin edici bir şekilde odaklanmıştı.

Alt dudağımı çiğnedim ve kısa bir an için Jax'in bakışları hareketi izlemek için eğildi, ama aynı hızla gözlerini yukarı kaldırdı.

"Ona binemem. Nasıl binileceğini bilmiyorum." İddiam tam olarak doğru olmasa da ellerimi bükerek bir gösteri yaptım. Domuzlara binme konusunda oldukça bilgiliydim ama herhangi bir hayvana eyersiz binme konusunda tecrübeli değildim.

"Düşmekten mi korkuyorsun?"

"Sen olmaz mıydın?"

Bana yaklaştı ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Endişelenmene gerek yok. Düşmene izin vermeyeceğim."

Kaşlarım birbirine çarptı ve başımı eğdim. "Bana izin vermeyeceksin -" Gözlerim kocaman parladı. "Bekle, Phillen'in sırtına binip benimle?"

Phillen yüksek sesle homurdandı ve benim yaşadığım dehşetten zevk mi alıyordu yoksa o da benim kadar rahatsız mı olmuştu anlayamadım.

Jax'in kara kaşlarından biri yukarı kalktı. "Elbette, seninle geleceğim. Başka türlü onun üstünde kalacağına ve düşmeyeceğine nasıl güvenebiliriz?"

"Dün gece beni böyle mi götürdün? Phillen'e mi biniyordun?" Kaçırılmamla ilgili pek fazla ayrıntı hatırlamıyordum ama belime dolanan bir kolun verdiği hissi ve nal seslerinin unutulmaz sesini net bir şekilde hatırlıyordum.

"Belki de."

Yine belirsiz bir cevap karşısında dişlerimi birbirine geçirdim. "Belki mi?"

Ancak Kara Akıncı daha fazla bilgi vermek yerine Phillen'e doğru başını salladı. "Bu kadar soru yeter, Küçük Lorafın. Biz gidiyoruz. *Şimdi*."

Phillen'den düşmekten endişe etsem de boşunaydı. Ben geyiğin üzerine , Jax hemen arkamda Phillen'in sırtındaki doğal oluğa oturdu. Beni esir alanın sert göğsü ve kaslı kalçaları bana doğru rahatça kayıyordu. İşleri daha da kötüleştirmek için bir kolunu belime dolayarak beni sıkıca kavradı.

Tüm nefesim kesildi. *Yıldızlar ve galaksi*.

Jax'in her sert çizgisini, her çukurunu, damarlarındaki her nabzı, göğsündeki her nefesi hissettim. Her şeyiyle üzerime tam oturan bir eldiven gibi oturmuştu. Sırtımın bir santimine bile dokunulmamıştı.

Kalbim, ağrıyan uzuvlarımla aynı anda çarpıyordu. Bu şekilde oturmak, örselenmiş kaslarımın çığlık atmasına neden oluyordu.

"Hadi gidelim!" Jax aradı.

Phillen aniden hızlı bir tırıs geçince sarsıldım ama Jax'in tutuşu daha da sıkılaştı.

"İstersen yelesini tutabilirsin." Phillen'in boynundaki kalın saçlara doğru başıyla işaret etti. "Phil aldırmaz."

Phillen omzunun üzerinden baktı ve o ve diğer erkekler tek sıra halinde dizilirken homurdandı, zahmetsizce Orman'da zıplarken dizleri yukarı kalktı.

Yürüyüşüm engebeli ve garipti ve Phillen'in vücudunun her sarsıntısında kığım taşa çarpıyormuş gibi hissediyordum. Bu hızla gidersem öğle yemeğine kadar mosmor olurdum. Çağrılarının verdiği acının bin kat arttığından bahsetmiyorum bile.

Phillen'in hızı artmış, geyikler sık arasından geçerken hızlı bir tırıs hızından yavaş bir dörtnal hızına geçmişti. Bir dakika sonra bir patıkaya ulaştık. Birçok yaratık tarafından çiğnendiği için ayak izlerini çözmek zor olan tek bir toprak şeridi Ormanı kesiyordu.

Her bir geyik üzerine çıktı ve tek bir sıra oluşturdu, burun buruna dizildiler, adımlarını bir kez bile bozmadılar.

"Yabanıl yollarında mı seyahat ediyorsun?" Bir şekilde başardım.

Jax omuz silkti. "En kolayı bu. Yolu açık tutuyor ve boynuzlarımıza hiçbir şey dolanmıyor."

Sertleştim. *Boynuzlarımız* demişti. Sanırım bu onun da bir geyik değiştirici olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir soru sormak için ağzımı açtım ama Phillen kaçtı. Geriye doğru savruldum ve Jax'in tam göğsüne çarptım ama o kadar uzun boylu olduğu için çarpan kafam yüzünü tamamen ıskaladı. Yazık oldu. Bana yaşattıkları için dudağının patlamasına aldırmazdım.

Geyiğin hızı arttı, beşi de mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket ediyordu. Âlem hızla yanımdan geçti. Büyülü bir halıdan bile daha hızlı hareket ediyorduk, ama sonra iri yarı erkekten kalın bir büyü püskürdü ve sonra ... uçuyorduk. Sanki Phillen artık toprağa dokunmuyordu, sanki havada süzülüyor, zar zor fark edilebilen çırpınışlarla orman zeminini öpüyordu.

Phillen ve diğer şekil değiştirenler rüzgâr gibi hareket ediyorlardı ve eğer Jax'in sağlam formu ve etrafımda kilitlenmiş boyun eğmez kolu olmasaydı, gerçekten de gidebilirdim. Ama beni esir alan kişinin güçlü kalçaları, inanılmaz hızlarına rağmen arkadaşına zahmetsizce gibiydi. Koltuğu bir kez bile sallanmadı.

Demek Jax bu yüzden bu kadar yakın olmakta ısrar etti.

Rüzgâr yüzüme çarptı ve iğneler gibi içimi kesmeye başlayan rüzgâra karşı gözlerimi kısıtım. Gözlerim sulanıyor, zar zor nefes alabiliyordum, rüzgâr çok şiddetliydi.

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

, Jax'ten bir büyü pufu yayıldı ve rüzgar hemen durdu.

Tanrıça sayesinde hâlâ örgülü olan saçlarım artık yüzümün etrafına dağılmıyordu ve Phillen bulanık bir şekilde hareket etmeye devam ederken, Phillen'in sallanma hareketi devam etse de etrafımdaki hava durgunlaştı.

"Ne yaptın sen?" Az önce sihir karşısında sormamak için kendimi zor tutuyordum.

"Rüzgarı durdurmak için etrafımızda bir hava kabarcığı yarattım."

"Sen yarattın Bekle, *elemental* büyün mü var?" Belki de Kara Akıncı Stonewild'dan değildi. *Boynuzlarımızı* söylemesine rağmen bir brommel geyik değiştiricisi olduğunu asla doğrulamamıştı ve eğer elemental hava büyüsüne sahipse, o zaman muhtemelen Faewood'dan -benim krallığımdan- geliyordu.

"Belki de."

Yine belirsiz bir cevap karşısında gözlerimi devirdim. "Yani sen Faewood'dan mısın?" Omuz silkti.

Sinir katsayım yükseldiğinde boğazımdaki yaka tıngırdadı. Bizi oyalamanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum ama Jax'in gizli cevapları sinirlerimi bozuyordu, onun hakkında fazla bir şey bilmemem en iyisi olsa bile. Kaçmanın bir yolunu bulamazsam beni öldürmek için daha az nedeni olurdu.

Jax geçti. "Bunu neden yapıyor?" "Ne?"

Dikkatim dağılmış bir şekilde cevap verdim.

"Tasman neden teninde titreşiyor?" Boştaki eliyle bir parmak ucunu pürüzsüz metalin üzerinde gezdirdi.

Tekrar sertleştim. "Bunu uyarı olarak yapıyor."

"Neyin uyarısı?" Parmağı yakamda gezinmeye devam ediyordu ve bilmesem daha ayrıntılı bir değerlendirme yaptığını hissediyordum.

"Sihrimi kullanmamam için bir uyarı."

Parmağı durdu. "Sadece sihrini mi kullanmaya çalışıyordun?"

"Hayır, ama lorafın büyüsü genellikle duygulara tepki verir. Beni aradığınıza göre sizin gibi birinin bunu bildiğini sanıyordum."

"Bunun olabileceğini duymuştum ama az önce güçlü bir duygu yaşadığını bilmiyordum." Daha yakına eğildi ve nefesi tenimi gıdıkladı. "Duygun neydi?"

Vücudumdaki tüm lifler kilitlendi ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolu . "Gerçekten sormana gerek var mı? Ben kaçırıldım

Karanlık Akıncı tarafından öldürüldüm ve şu anda kim bilir nereye götürülmekte olan bir brommel geyik değiştiricinin üzerindeyim. Bu sizde güçlü bir duygu uyandırmaz mıydı?"

"Haklı bir noktaya değindiniz."

Ofladım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım ama manzara bulanıktı. Bir bakıma, Jax'in elemental büyüsü devreye girdiğinde, bir boşlukta kilitli kalmak gibiydi - altımda sallanan bir sandalye, etrafımı saran bir renk bulanıklığı ve arkamda büyük bir erkek.

Sanki alternatif bir gerçekliğe ışınlanmış gibi hissediyordum ve bir şekilde tüm bunları durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

"Gerçekten bana söylemeyecek kadar kötü mü?"

"Hayır. Esirlerin neler olduğu hakkında çok az şey bilmesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

İçim ürperdi ve eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam sonumun Mushil gibi olacağını hatırladım. "Kadınları kaçırmak gibi bir alışkanlığın olmadığını sanıyordum?"

"Ben değilim."

"Ancak az önce söylediğiniz sözler aksini iddia ediyor."

"Hayır, yapmadılar. Erkek tutsaklardan bahsetmediğimi nereden biliyorsun?"

"Yani düzenli olarak erkek esir alıyorsunuz ama kadın esir almıyorsunuz?" "İhtiyacım olduğunda."

İçimdeki ürperti tekrar kızgınlığa dönüştü. "Sorulara hep böyle belirsiz mi cevap verirsin?"

"Bazen."

"Herkesin adı ne?" Hedefimiz gizli tutulan bir bilgi olduğu için konuyu değiştirerek sordum. "Yoksa diğerlerine Kırmızı, Sarışın, Kahverengi Bir ve Kahverengi İki mi demeliyim? Tabii bir de Phillen var." İsimlerini öğrenmenin bir zararı olmayacağını düşündüm. Zaten gerçek isimleri olduklarından da şüpheliydim.

Phillen'in önündeki geyik, ona Kahverengi Bir demeye karar verdim, omzunun üzerinden kısa bir anlığına baktı. Gözlerini kıstığına yemin edebilirim.

Jax onu işaret etti. "Bu Lander ve diğer kahverengi saçlı peri, küpeli olan Bowan. Sarışın olan Trivan ve kızıl saçlı olan da

Lars."

"Lander, Bowan, Trivan, Lars ve Phillen." Onları bir arada tutabilecek miydim bilmiyordum ama en azından herkesin ismini biliyordum.

Jax daha yakına eğildi, kalçaları Phillen'in etrafında hafifçe gerildi. "Bana bu tasmadan biraz daha bahset."

Şu anda onları nasıl yavaşlatacağımı bilemediğimden, sert bir şekilde, "Bunun hakkında ne bilmek istiyorsunuz? Bu büyülü bir şey. Çıkmıyor ve harcadığınız tüm bu çabaya rağmen, bu takılıyken sizin için tamamen işe yaramazım, bu yüzden tutsaklığım ile ilgili fikrinizi değiştirirseniz, durup beni burada bırakmaktan çekinmeyin."

Tekrar yakama dokundu ve parmak ucu yumuşak bir şekilde tenime değdiğinde boynumdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Peki ya koruyucun? Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Sertleştim. "Neden onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

"Sadece merak ediyorum. Sonuçta bunu sana o , değil mi?"

"Yani sen konuşmayı *benim* konuşmamı istediğini mi söylüyorsun?" "Konuşmayı reddetmedim. Şu anda konuşmuyor muyuz?"

"Doğru, ama sen soru sorabiliyorsun, ben soramıyorum, öyle mi?"

"Gayet iyi sorular soruyorsun gibi görünüyor." "Ama onlara *cevap* vermiyorsun, o yüzden sayılmazlar." "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

Yanlış hatırlamıyorsam adı Trivan olan sarışından bir kıkırtı geldi. En azından birileri benim sinir bozuculuğumdan zevk alıyordu.

"Gardiyanına dönelim," dedi Jax arkama geçerek. "Öğrendiğime göre oldukça zenginmiş ve dün gece gittiğin o malikâneye daha yeni taşınmış."

Ben başladım. "Muhafız Alleron'u mu araştırdın?" "Araştırdım."

"Yine de tasmamdan haberiniz yok muydu?"

Ondan hoşnutsuz bir ses geldi. "Hayır, benim açımdan utanç verici bir küçümseme, kabul ediyorum, ama bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

Midem çalkalanmaya başladı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ceplerini doldurmak için tüm sezon boyunca sizi kullandı. Artık zengin, kibirli, küstah ve çok şey elde ettiği için kendini beğenmiş biri. Aynı zamanda Faewood Krallığı'nın yerlisi ve nihayet çocukluğundan beri arzuladığı statüyü elde etti - soylular arasında bir isim olma umuduyla

Kralın gözdesi. Tüm bunlar onun nihai hedefini, krallığınızın on hanesinden birine komuta eden atanmış bir lordling olmayı güvence altına almak için, ama artık yanında sen olmadan bu hedefe ulaşılacağını sanmıyorum."

Yanında sen olmadan. Nabzım hızlandı. Az önce *yanında sen olmadan* demişti.

Bu beni bırakmayacağı anlamına geliyor olmalıydı, çünkü çağrısından sonra beni nihayetinde serbest bırakmaya niyetli olsaydı, bunu söylemezdi.

Yıldızlar ve galaksi.

Bir parçam onun bu hatasının farkında olup olmadığını merak ediyordu. Önemi yoktu.

Tanrıça, onları geciktirmeliyim. Şimdi!

Boğazımı temizledim ve nasıl olduğunu anlamaya çalışırken aklım karıştı. "Görünüşe göre onu izliyormuşsun."

"Onun hakkında bir şeyler öğrenmek daha uygun bir tanım olur." "Ve tüm bunlar beni ondan alabilmek için miydi?"

"Evet."

Kalbim o kadar acı içinde atıyordu ki, onun da duyabileceğinden . "Ve ... dün gece büyümlü halının üzerinde olduğumu nereden biliyordun?"

Eğilip kulağıma fısıldadı, "Dillerin sırları dökmek gibi bir huyu vardır, bunu yapmamanın sonucu o dilin koparılmasıyla sonuçlanabilir."

Buzdan bir iz kemiklerime kadar içimde zonkladı. Kara Akıncı bu ifadeyi o kadar rahat, o kadar gerçekçi söylemişti ki. Sanki dil kesmenin yemekten önce el yıkamaktan bir farkı yokmuş gibi.

Ya da sadece işini yapan nazik bir muhafızı öldürmek. Nefesim kesildi.

Ya da büyümlüne erişemeyen bir lorafinden kurtulmak.

Beni öldürecek. Bundan eminim. Bu durumla ilgili hiçbir şey benim için iyi bitmeyecek.

Ve o anda aklıma yıldırım hızıyla bir fikir geldi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu benim zararına olacaktı ama sonuçta kaçışımı sağlayabilecek aklıma gelen tek şey buydu.

BÖLÜM 6

Olacaklardan korkarak konsantrasyonumu içime doğru çektim. Böyle bir şeyi en son gençken yapmıştım ve tasmaya karşı gelirsem ne olacağını zor yoldan öğrenmiştim ama şu anda kaçmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve odağımı büyüme yönelttim.
Dipsiz güç derinliklerime kadar.

Aşağı.

İçimde gölgeler belirdi, lorafin özüm soğuk ve kıvranıyordu. Büyüm dönüyor, her nefeste daha da güçleniyordu.

Tasmam takırdayarak tenime çarptı, keskin acısı devam edersem başıma geleceklerin açık bir uyarısıydı.

"Elowen?" Jax şaşkınlığı sesinden belli olarak konuştu.

Ama durmadım. İçimde yükselen gücü söndürmedim. Onu çağırdım, emrime kulak verene kadar ona mırıldandım.

Tasmadan tekrar ve tekrar tekrar acı verici elektrik darbeleri yayıldı. Yayılan her *zap* ile daha keskin ve daha şiddetli hale geldiler.

Kendimi kaçınılmaz cezaya hazırladım ve büyüümün beni Peçeli Arada'ya götürmesini talep ettim.

Büyüm karşılık olarak şarkı söyledi. Karanlık. Güç.

Kudret. Ben gölgelerin prensesiydim.

Perdeler arasında yürüyen.

Semele'lerin büyücüsü.

Doğuştan bir Lorafin'dim ve bir gün kendi kaderimin yaratıcısı olacaktım.

Arkamdan bir bağırış geldi. Ardından omzumu sıkıca kavrayan biri geldi. Daha fazla ses gelirken biri beni oturduğum yerden döndürdü, ama durmadım ve durmayacaktım.

Peçe karanlıkta belirene kadar ruhum galaksinin içinden fırladı, beni çağırın ince bir sis. *Bana gelin. Bana gelin, yaratıklarım.* Çok yaklaşmıştım. Perdeye doğru uzandım ve parmak uçlarım serin sisi ayırdı. Diğer taraftaki semeler varlığını hissederek kıpırdandılar.

Peçeli Araya girdim ve bir semelee bana doğru yüzdü. *Geldin, Karanlığın Kızı. Ne arıyorsun?*

Heyecan verici bir titreşim uzuvlarım boyunca kayarak beni neredeyse geriye savurdu.

Bir an için asılı kaldım, acı içimde sekiyordu, ama kontrolü yeniden ele geçirdiğim anda kendimi Peçe'den daha uzağı ittim ve kazandığım her santimde dişlerimi sıktım. Semelee beni izledi, emrimi bekledi, ama bir şey talep etmek yerine, tasmamı daha da tetikleyen daha uzağı ittim.

Yakamdan bir başka felç edici büyü iğnesi saplandı, o kadar güçlüydü ki kısa bir an için Peçe kayboldu ve yıldızları gördüm.

Bir başka ok sinirlerimin üzerinden geçerek beni ateşe verdi. Çığlık attım ve tasma üçüncü bir patlayıcı kırbaç dizisini serbest bıraktı.

Sis kaybolurken tetiklenen büyü sistemimde yakınlaştırma yaptı ve sonra düşüyordum. Peçeli Aradaki'nin öte dünyaya düşüşü gibi bir kez daha bedenime düşüyordum.

Büyülü cihazdan yanan yıldırım kıvılcımları fırladı ve sinirlerimi tutuşturdu. Kavrulmuş et boğazımı sardı. Vücudum sarsıldı. Gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı. Dünkü çağrılardan sonra zaten çektiğim acıya bir de tasmayla gelen ıslatma etkisi eklenince, içimde bir ıstırap dalgası oluştu.

"Elowen!" Jax kükredi.

Kollarında öyle şiddetli sarsıldım ki yana doğru devrildim, ama tasma cezasını durdurmadı. Durmayacaktı. Çok ileri gitmiştim.

Jax beni yakaladı, spazmlarımı durdurdu ama sonra yerdeydim, uzuvlarım tasmanın kontrolü altındaydı. Bacaklar ve kollar sarsıldı, imkansız açılarla büküldü. Kemiklerim kırıldı. Etim yandı. Tasma lorafın güçlerimi izinsiz kullandığım için beni ağır bir şekilde cezalandırırken acı dolu bir çığlık attım.

Ama dehşete düşmüş gözler bana bakıp, beni imkansız safır derinliklerine çekene kadar, kutsanmış bir şekilde, sonunda yaka sakinleşmedi.

Yana doğru yığıldım, bedenim kırılmış ve zihnim zedelenmişti. "Elowen!" Jax tekrar bağırdı.

Beni kollarının arasına aldı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı, çimenler yanağımı gıdıklıyordu.

Katıksız acı içimde cızırdadı. Her şey o kadar güçlü bir şekilde yanıyor ve ağrıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum, ama bu dudaklarımı ayıran küçük muzaffer gülümsemeyi durdurmadı.

Durmuştuk ve Jax ile tüm arkadaşları yüzlerini kaplayan korku dolu bakışlarla tekrar fae formlarına dönüşmüşlerdi.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şeydi.

Kulaklarımın dibinde dolaşan ayak sesleriyle uyandım. Birisi ileri geri yürüyordu, ileri geri. Ardından Orman'ın kokusu geldi, bana her zaman nemli sabahları ve ağaçların arasında koşuşturan meraklı yabanileri hatırlatan o miskli ve nemli koku.

"Ne oldu böyle, Jax?" diye sordu bir erkek.

Acı hâlâ içime işliyordu ama nefesimi düz tutmaya zorladım ve gözlerimi kapattım.

"Bilmiyorum," diye hırladı Kara Akıncı. "Benimle oturuyordu, sonra birden titremeye başladı, büyüğü yükselmeye başladı ve sonra birdenbire"-nefesi kesildi-"kırıldı. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Sence hasta mı?" Phillen derin sesini diğerlerinden kolayca ayırt ederek sordu.

Erkeklerden biri monoton bir sesle, "Lorafinlerin hastalanmadığını sanıyordum," diye cevap verdi. Daha önce duymadığım biriydi, bu yüzden kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir homurtu. "Saçmalama, Lander. Herkes bir noktada hastalanır." Bu ses sarışın Trivan'ınkine benziyordu. "Ve şimdi onunla geçireceğimiz zaman daha da gecikecek. Böyle bir çağrıyı yerine getiremez."

Lander aynı monoton ses tonuyla, "Ama ben lorafinlerin büyü konusunda üstün olduklarını sanıyordum," diye cevap verdi. "Bilirsiniz, krallıklardaki çoğu fae'nin aksine, kendi kendilerini de onarabilen kendi büyü türlerine sahip olduklarını?"

"İnanılmaz derecede güçlüler ve hızla iyileşebiliyorlar," diye homurdandı Jax, "ama onun yaptığı gibi kırıldıklarını hiç duymadım."

"Hala onu tutmak istiyor musun?" Trivan sordu. İçini çekti, sesinde bir miktar sıkıntı vardı. "Belki de buna değmez. Onsuz başka bir yol bulabiliriz çünkü lorafınlerin köle olmasına izin verilmesinin bir nedeni var. Eğer başkaları için tehlike arz ediyorsa, ki o da pekâlâ öyle olabilir, o zaman vasileri onları kontrol edebileceklerini kanıtlamak zorunda."

İçten içe kıldım.

"Elbette onu tutacağız," diye tersledi Jax. "Ona hâlâ ihtiyacımız var." Başımın üstünden daha fazla volta geliyordu ve ormanda çılgınca yürüyenin Jax olduğunu fark ettim.

Havada bir kuş ötüşü, ardından başka sesler duyuldu. Uzak sesler. Daha önce hiç duymadığım sesler. Kulaklarım bu sese doğru dikildi. Fae'ler *konusuyordu*, bulunduğumuz yerden çok uzakta değillerdi. Ve onlar beni tutsak edenler değildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Orman hâlâ etrafımı sarıyordu ve altı erkeğin hepsi bir kez daha siyah giysiler ve maskeli yüzlerle kaplıydı. Yukarıdaki ağaçların gölgelikleri arasından soluk yeşil bir gökyüzü parlıyordu.

Oturmak için ittiğimde acı yeniden içime saplandı. "Oha, uyandı." Phillen oturduğu yerden irkildi.

Jax hemen yanımdaydı, bir *babbo* ağacının dibinde uzandığım yerden uzun otların arasına çömelmişti. "Elowen?"

Ama ona hiç dikkat etmedim. Bu çılgınca hareket yüzünden dudaklarımdan bir tıslama çıksa da bakışlarım sağa sola savruldu. O uzak sesleri aradım. Onları bulmam gerekiyordu.

Şurada.

Ormanda bir grup fae yürüyordu. Onları engelleyen hiçbir şey yoktu. Ne sarmaşıklar, ne ağaçlar, ne de kökler. Bir yolda yürüyor olmalıydılar, bir *yolda*, bu da medeniyetin çok uzakta olmadığı anlamına geliyordu.

Umutsuzca elimi onlara doğru kaldırarak haykırdım, ama daha sesimi çıkarır çıkarmaz ağır bir avuç yüzüme kapandı.

Çılgılık attım ya da atmaya çalıştım ama Jax sesimi bastırdı.

Bulanık bir hareketle beni göğsüne çekti ve bizi devasa babbo ağacının arkasına sakladı. Diğer kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitledi. "Dur. Sessiz ol," diye fısıldadı kulağıma.

Bir an için onu olabildiğince sert bir şekilde ısırmayı ve ardından avazım çıktığı kadar bağırmayı düşündüm.

"Yapma," diye tısladı. "Aptal olma."

Burnumdan ağır ağır nefes aldım. Göğsüm kabardı ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yakamda tekrar titreşimler başladı.

Jax inledi. "Elowen," dedi kısık bir fısıltıyla. "*Lütfen*. Sana zarar vermeyeceğim."

Vücudumdaki her lif ağrıyor ve yanıyordu ama tasmanın bana verdiği hasar -kırılan kemikler, yanan deri ve sönen sinirler

-Çoğunlukla iyileşmişti ama etkileri hâlâ devam ediyordu. Lander bir açıdan haklıydı. Nadiren hastalanırdım ve yaralarımın çoğu çabuk iyileşirdi ama zihinsel olanlar ve bir çağrıdan kaynaklananlar öyle değildi.

Çırpınmaya çalıştım ama Jax tutuşunu sıkılaştırdı ve inledim. "Elowen, lütfen dur." Sesi hırçınlaştı. "Ciddiyim. Ben istemiyorum ama devam edersen başka seçeneğim kalmayacak." Bunu

kazanamayacağımı anlayınca ellerini gevşettim. Kolları hafifçe gevşedi. "Çılgılık atmayacağına güvenebilir miyim?"

Elini çektiğinde avazım çıktığı kadar bağırabileceğimi biliyordum. Ama bunu yaparsam, yoldaki fae'ler muhtemelen yardımına koşacak ve sonra da Karanlık Akıncı'ya rastlayacaklardı. Jax'in vahşi doğasının bizim diyarımızda gerçekten aşağılık olanlara mahsus olduğunu bilsem de, istediğini elde etmek için insanları öldürmekten çekinmediğini de biliyordum. Gardiyan Alleron'un dört muhafızına da daha azını yapmamıştı. Yani şimdi yardım için bağırırsam ve o fae'ler koşarak gelirse, Jax kendini korumak için onları öldürmek zorunda kalacaktı ve sonra hepsi ölecekti ve ölümleri benim vicdanımı sızlatacaktı.

En onlara seslenmemeliydim. Düşünmeden yaptığım bir şeydi.

Omuzlarım çöktü, yenilgimi kabul ettim ve başımı salladım.

Jax yavaşça elini çekerken diğer beş kişi etrafımızda yarım bir daire oluşturdu. Daha önce olduğu gibi, kılık değiştirdikleri için hiçbirinin yüz hatlarını ayırt edemiyordum ama Phillen yanıma çömeldi.

Diğerleri yolda ilerleyen gruba doğru bakıyor ve birbirlerine fısıldaşıyorlardı.

"Jax?" diye seslendi içlerinden biri sessizce. Lars ona işaret etti, sonra da kulağına sessizce bir şeyler söyledi.

Jax'in dikkati yolculara yöneldi. Kaşlarını birleştirerek tüm bu yaygaranın nedenini anlamaya çalıştı. Ağaçların arasından gruptaki birkaç özellik belirginleşti. İkisinin burnu. Birinde tırnaklı eller. Bir diğerinde uzun bir kuyruk. Yine de hepsi iki ayak üzerinde yürüyordu ve kısmen siltenit vücutları vardı.

Melezler.

İçime bir şok dalgası yayıldı. Onlardan o kadar çok vardı ki... Hem yabanıl hem de siltenit soyundan geliyorlardı. Genellikle kendi türleri gizli kalırdı. Krallıklarda küçümsenir ve hor görülürlerdi ve çoğu da dikkatleri üzerlerine çekmezdi. Ama yolda seyahat eden grup en az bir düzine kadardı.

Ne garip.

"Aptalca bir şey yapmamaya karar vermene sevindim."

Phillen'in yorumu dikkatimi tekrar ona çekti. Jax diğerleriyle fısıldaşmaya devam ederken kaşlarını kaldırdım.

Phillen hafifçe alay etti ve ben de sessiz, alaycı tepkimi oldukça etkili bir şekilde ilettiğimi tahmin ettim.

Kahverengi gözleri vücudumu taradı ama uzuvlarım çoktan normale , tasma kemiklerimi kırdıktan sonra oluşan doğal olmayan açılar gitmişti. Çoktan iyileşmiş olmam, en azından birkaç saattir baygın olduğum anlamına geliyordu. *Birkaç saat.* İçimden bir parça zafer duygusu geçti. Onları gerçekten geciktirmiştım ve olası bir kurtarmaya bir dakika daha yaklaşmıştım.

Phillen gözlerini kısarak sordu: "Bana binerken ne oldu Elowen? Hasta mısın?"

Cevabımı düşündüm. Planımın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Kendimi daha da fazla sefaletle mahkûm edip etmediğimi bilmiyordum ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Hafifçe başımı salladım.

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Acıyor" diye cevap verirken sesimi alçalttım.

"Jax?" Phillen sessizce seslendi. "Hâlâ yaralı."

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Jax yanımdaydı, fısıltıları bitmişti. "Nereye?"

"Her yerde." Sesim hırıltılı ve çığ çıkıyordu ve bu sahte bile değildi. Boynumdaki deri hâlâ hassastı ve yaka her sürtündüğünde sızlıyordu. Aynaya baktığımda taze bir yanık izinin hâlâ belirgin olduğunu, derinin kırmızı ve kızgın biliyordum. Yanıklar gerçekten derinse iyileşmeleri saatler sürebilirdi.

Jax'in gözlerindeki endişe büyüdü. "Uzuvlarını hareket ettirebiliyor musun?"

Deniyormuş gibi yaptım ama yüzümü buruşturdum. Bir kez daha numara yapmıyordum. Hâlâ yıpranmış olan sinirlerimden damarlarıma ateş yayılıyordu ve kemiklerim artık kırılmamış olsa da *acıyordu*.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Yani, seyahat ettiğimizde biraz acı çekecek." Trivan omuz silkti. "Önemli değil."

Ama Jax'ten gelen bir hırıltı, onun soğukkanlılığını buharlaştırdı. "Hayır, Triv... bu büyük bir mesele. Bu haliyle bana bir faydası yok. Bu benim çağrımı daha da uzatacak ve eğer tamamen iyileşmezse oraya vardığımızda daha da kötü durumda olacak. Yoğun seyahatin onu iyileştireceğinden şüpheliyim. Benim için Peçeli Arada'ya gitmeye cesaret edebilmesi için tamamen sağlıklı olması gerekiyor. Bu şekilde devam edemeyiz."

İçimde bir umut ışığı parladı ve kekeleyerek, "Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Genelde böyle olduğunda, ben ..." Burnumu çektim ve titreyerek nefes aldım. *Tanrıça*, genç kız rolü utanç vericiydi ama işe yararsa, gerekirse üç aya kadar yapardım. "I . . . Birkaç gün uyumaya ve iyileşmeye ihtiyacım var. Hepsi bu kadar. Sonra tekrar at sürebileceğim."

"*Günler mi?*" Bowan -açık kahverengi tenli, küpeli ve neşeli bir sesi olan erkek- kaşlarını kaldırdı. "Ama içinde olmamız gerekiyor."

"Biliyorum." Jax onun sözünü kesti. Burnunun kemerini sıkan Kara Akıncı bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Bu nasıl oldu böyle?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bazen öyle işte."

Ama Jax başka tarafa bakmadı ve gözleri kısıldı. Kısa bir an için blöfümü göreceğini sandım ama sonra yeniden volta atmaya başladı. "Lemos ne kadar uzakta?"

Lemos? Gözlerimin yuvalarından fırlamasını engellemeye çalıştım. Eğer Lemos'a yakınsak, düşündüğümüzden çok daha hızlı seyahat ediyorduk. Bu aynı zamanda kuzeye, Taşyaban Krallığı'na doğru gittiğimiz anlamına geliyordu.

Beni oraya mı götürüyor? Çoğunun şekil değiştiren olması mantıklı geliyordu.

"Çok değil." Lars başıyla yolu işaret etti.

Trivan kollarını kavuşturdu. "Muhtemelen o grubun yer orasıydı. Eğer patikadan ayrılmazsak, muhtemelen bir saat içinde orada olabiliriz."

"Onu nasıl taşıyacağız?" Bowan bir ağaca yaslanmış, bana bakıyordu ve irkilerek onun da benim gibi yeşil gözleri olduğunu fark ettim.

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Gardiyanım genellikle büyülü bir halı kullanır."

Phillen homurdandı. "Korkarım bizde bunlardan yok, tatlım."

"Bir tane bulabiliriz." Jax kızıl saçlıya döndü. "Lars, vites değiştir ve Lemos'a git. Bir halı al ve geri getir."

Lars'ın kaşları bandanasına kadar yükseldi.

"Git," diye homurdandı Jax.

İçimden bir heyecan daha geçti. Büyülü bir halı bulmak için Lemos'a gitmek en az bir saat sürerdi. Büyülü ulaşım araçlarının satıcılarını bulmak zor olabilirdi.

Başımı ağaca yasladım, yorgunluk numarası yapmama bile gerek kalmadı ama yine yüzümü buruşturmaya ve her nefes alışımnda acı çekiyormuş gibi davranmaya özen gösterdim.

"Lemos'ta ne yapacağız?" Trivan kurnazca sordu. Zayıf sarışın bana sinirli bir bakış fırlattı.

Jax tekrar çimlerin üzerinde volta attı. "Sanırım bir han bulacağız, bir oda tutacağız ve bir gün dinlenmesine izin vereceğiz. Ama bu kadar. Ondan sonra Faewood'dan ayrılacağız."

BÖLÜM 7

Bizi gerçekten geciktirmeyi başardığım gerçeği, kendimi harika bir şekilde sersemlemiş hissetmeme neden oldu. Kara Akıncı'yı kendi oyununda yenmiştim ve bunun farkına varmak ruhumu bir zafer coşkusuyla doldurdu. Bu tepkiyi bastırarak, büyülü bir halı üzerinde Lemos'a doğru süzülürken dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde tutmaya zorladım.

Jax yanımda oturuyordu, Phillen ve Lander da onun arkasındaydı. Bowan, Lars ve Trivan tekrar geyik formuna dönüşmüş ve arkamızda hoplayıp zıplıyorlardı. Hepsi son sürat koşarken olduğundan çok daha yavaş ilerliyorduk ve Jax bütün bir gece dinlenmeme izin vermeyi planladığından, şansım yaver giderse Muhafız Alleron'un bana ulaşma şansı olacaktı.

Önümdeki geceyi düşünürken rüzgâr yanaklarımdan süzülüyordu. Durumumun hâlâ tehlikeli olduğunu ve Jax'in her an fikrini değiştirip durumuma rağmen taşınmamız için ısrar edebileceğini biliyordum ama bunu yapacağını sanmıyordum.

Bu kadar nadir bir yaratık olmasaydım, Jax muhtemelen kan kaybından ölsem ve tüm uzuvlarım kırılabilir de devam ederdi. Ama tam sağlığıma kavuşmam için planlarını değiştirmesi, aradığı kişiyi bulmam için bana ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Tasmam yerindeyken asla bulamayacak olsam bile.

İçimi dolduran merakla Jax'e baktım. Başımda durmuş, önüne bakıyordu. Simsiyah kıyafeti kimliğini tamamen gizliyordu. Hareketlerinden, aradığı kişiyi bulmak için çaresiz olduğu belliydi, o kadar ki gücümü güvence altına almak için büyük çaba sarf ediyordu. Kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Belki de bir sevgili. Ya da belki de hiç değer verdiği biri değildi. Belki de onu harekete geçiren şey intikamdı. Belki de bir intikam peşindeydi.

Kendisine haksızlık eden peri gibi, onları bulduğu anda öbür dünyaya acımasız bir yolculuğa gönderecekti, tıpkı zavallı Mushil'e yaptığı gibi, ki o ne kötü bir şey yapmış ne de kimseden böyle bir cezayı hak etmişti.

Gözlerimi kapatıp uzaklara baktım. Rüzgâr yanaklarımda esti ve taze bir acı kalbimi burktu. Karanlık Akıncı kimi bulmak istiyorsa onu önemseyebilirdi ama benim sadık muhafızımı zerre kadar önemsememişti.

Kalbim sertleşirken, bu hatırlatma ondan kaçmanın en akıllıca seçenek olduğunu bir kez daha teyit etti. Öyle ya da böyle, bu gece kendimi kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. Acımasız Kara Yağmacı'nın bir başka kurbanı da ben olmayacaktım.

LEMOS'TAKİ ÇATILAR ÇOK GEÇMEDEN ORTAYA ÇIKTI. Orman'dan, ağaç çizgisinin üzerinden yükseliyorlardı ve taş, kirişli dış cephe kaplamaları ve eğimli tepelerin bir karışımını ima ediyorlardı. Görebildiğim kadarıyla küçük şehir, Orman'ın, modern yolların ve yaratıcı mimarının hareketli bir karışımıydı. Budaklı dallar birçok evin ve dükkânın arasından geçiyordu. Dış cephe kaplamalarından yapraklar fışkırıyordu. Yosun kaplı ağaç kabukları çatılara tırmanıyordu. Şehrin kurucuları belli ki bu kasabayı inşa ederken Orman'ı caydırmak yerine ona kucak açmışlardı.

Mevsimler boyunca Lemos'un adını duymuştum. Çoğunlukla bir işçi şehri olarak bilinirdi ve krallığımızın en iyi buğdaylarından bazılarını üretti ama büyük bir tepeye tırmanana kadar şehrin kuzeyinde yayılan ekinleri nihayet görmemiştim. Dönümlerce yamaç, gökkuşağı renklerinde parıldayan sallanan saplarla kaplıydı.

Yine de bu bölgeyi daha önce hiç ziyaret etmememin nedeni tam da bu tarlalardı. Burada yaşayan fae'ler lord değildi ve zengin de değillerdi, bu da Muhafız Alleron'un ilgisini çekmedikleri anlamına geliyordu, çünkü lorafinini kullanmak isteseler bile onun yüksek ücretini karşılayamazlardı.

Jax bir komut mırıldandı ve biz tepeden Lemos'a doğru inmeye başlarken büyülü halı yavaşladı. "Bowen, istersen bir büyü yap."

Tam zamanında ayağa kalktım ve geyik formunda bizi takip eden üç kişinin tekrar fae'ye dönüşüp halının üzerine atladığını gördüm. Bir sonraki nefesimde, bir doz büyü tüm görünümünü değiştirdi.

Siyah kılıkları ve siyah giysileri normal bir görünüme bürünmüştü. Gözlerimin önünde maskeler kayboldu, başörtüleri

yok oldu ve koyu renkli giysiler dönüştü. Göz açıp kapayınca kadar, hepsi basit, işçi kıyafetleri giyen fae'lere dönüştü ve hepsinin yüzü daha önce hiç görmediğim fae erkeklerine dönüştü.

Ve sonra elbisem de değişti. Hantal eteğimin kat kat tüllerini hâlâ hissediyor olsam da, elbisem sade bir ev elbisesine dönüştü. Dikkat çekecek hiçbir yanı yoktu. Herhangi bir perinin giyebileceği basit bir elbiseydi.

İçten içe öfkelen dim. Şimdi, Lemos'ta hiç dikkat çekmezdim.

Pantolonu bollaşıp yıprandığında Phillen güldü. "Babam da böyle pantolonlar giyerdi."

Lanet olsun. Demek Bowan cazibe konusunda oldukça becerikli. Bildiğim iyi oldu.

Tüm fae'ler glamour yaratabilse de, bazıları bu konuda diğerlerinden daha becerikliydi ve Jax'in Bowan'dan bunu yapmasını istediğini düşünürsek, Bowan muhtemelen gruplarındaki en güçlü glamour'ları üretiyordu.

Ancak gördüklerimin gerçek özelliklerine uzaktan bile yakın olduğu yanılsamasına kapılmamıştım. Yapıları aynı kalmasına rağmen, hepsinin kulakları keskinleşmiş ya da uzamıştı. Maskelerine baskı yapan burunları ya uzamış ya da kısalmıştı. Saçları bile doğal renklerine sadık kalmamıştı.

Jax'in koyu renk saçları paslı bir kahverengiye dönüştü. Phillen'in saçları Lars'inkiler kadar kızılaştı, ancak doğal kızıl Trivan'dan daha sarıya dönüştü. Bowan ve Lander esmer kaldılar ama Lander'ın omuz hizasındaki saçları kısaldı, Bowan'inkiler ise uzadı. Ve Trivan hepsinin arkasındaydı, bu yüzden neye dönüştüğünü bile göremedim.

Her şey çok hızlı oldu. Görünüşleri şekil değiştirmeyi bitirir bitirmez, kimin neye dönüştüğünü hatırlamakta zorlandım.

Homurdandım ve tekrar uzandım. Daha önce kimliklerini anlamaya dair bir umudum varsa bile, şimdi asla anlayamayacağımı biliyordum. Etrafımı altı yabancı sarmıştı.

"Sorun nedir, Küçük Lorafın?" Bowan eğlenen bir ses tonuyla sordu. En azından sesleri değişmemişti ama yine de homurdanmam arttı. "Gördüklerin hoşuna gitmedi mi?"

Gözlerimi açtığımda onun bana sırtıttığını gördüm. Yeni yüzünde hoş bir gülümseme vardı, ancak karşılığında sunduğum gülümseme hiç de tatlı değildi. "Hiç de değil. Ben sadece korkulan Kara Akıncı'nın neden saklanma ihtiyacı hissettiğini düşünüyordum." Dikkatimi Jax'e kaydırdım. En azından ben

onu grup içinde teşhis etmek. "Lemos'ta tutuklanmaktan mı korkuyorsun Guar? Yani, Jax?" Kirpiklerimi kırıştırdım, ses tonum ballı şurup gibiydi.

Jax omuz silkti, kasıtlı olarak yaptığım sürçmenin cazibesine kapılmadı. "Pek sayılmaz."

"O zaman neden büyüler?"

"Sizin de gibi, onlar olmadan karanlık kılıklarımız oldukça fark edilebilir, bu da krallar tarafından takip edilebileceğimiz anlamına geliyor."

Tekrar oturmak için kendimi zorladım, karnıma ağrı saplandığında nefesim kesildi. Bir kalp atışında, Jax yanımdaydı ve beni destekliyordu.

Ters ters baktı. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Neyi yapmayı bırakmalıyım?"

"Kendine zarar vermek."

"Ah, yani var olmayı bırakmamı istiyorsunuz."

Alnı çatıldı, daha doğrusu büründüğü erkek kimliği kaşlarını çatı. "Senin için her zaman bu kadar acı verici mi? Her gün böyle mi?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Bazen evet. Diğer zamanlarda, hayır." *Ve bu yalan bile değil.*

Bakışları benimkileri yakaladı. Bu sabah uyandığımda ilk gördüğüm aynı cerulean gözler sabit duruyordu. En azından gözleri değişmemişti. "Büyün sana bilerek mi zarar veriyor?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim ve doğruyu söylemek gerekirse, neden söyleyecek başka bir yalan düşünmediğimden emin değildim, her zaman bu kadar kırılgan olduğumu düşünmesini sağlayacak herhangi bir şey. "Bunu yapan tasmadır."

"Yani bu acıdan sorumlu olan kişi vasiniz." "Nasıl anladın?"

"O tasmayı o yarattı, değil mi? Bu yüzden suçlu o."

Daha beş yaşındayken yaptığım şeyi düşündüğümde kalp atışlarım hızlandı. "Sadece onsuz herkes için bir tehdit olduğum için."

Esinti arttıkça hava yanaklarımda dalgalanıyordu ama Jax başını çevirip bakmadı. "Sana böyle mi söyledi? Onun kontrolü ve tasması olmadan, onsuz kaybolacağını mı?"

Genişleyen kasabanın dış mahallelerine girdiğimizde halı yavaşladığında kaşlarım birbirine çarptı. "Nereden biliyorsun? Olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Eğer hiç onsuz kalmadıysanız, gerçekten, ihtiyaç olup olmadığını nasıl bilebilirsiniz?"

Kaşlarımı kaldırdım ama ona mevsimler önce ne yaptığımı anlatmaya hiç niyetim yoktu. Bunun yerine alaycı bir tavırla, "Alimleriniz size bunu mu söyledi? Lorafinlerin kafese konulmasına gerek olmadığını mı?"

"Bana sadece bir lorafinin her şeyi bilen semellerle etkileşime girebileceğini ve sadece bir semelinin kayıp bir perinin öbür dünyaya girip girmediğini doğrulayabileceğini ve eğer girmediyse, o zaman sadece bir semelinin bana nerede olduklarını güvenilir bir şekilde söyleyebileceğini söylediler."

Aradığı kişinin hâlâ hayatta olmasını umduğunu hissediyordum ama onu harekete geçirenin aşk mı yoksa intikam mı olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ne olursa olsun, içimi yine o merak duygusu doldurdu.

Halı bir caddede hızla ilerledi ve dikkatimi Jax'ten çekti. Birkaç dükkânın önünden geçtik ama sonra halı onların arkasından daha sessiz bir sokağa uçtu.

Bir binanın arka tarafında durduk. Ben daha bir şey söyleyemedim Jax halıdan atladı ve bana doğru başıyla hızlıca işaret etti. "Onu burada tut. Ben odaları tutacağım."

Phillen bana yaklaştı ve geri kalan dördü . Etrafımı sardıkları gözümden kaçmamıştı. Jax hanın arkasındaki dar sokağa halı döşenmesini emrettiği için etrafta gelişimi görecektik siltenitler ve yabancılar yoktu.

"Bununla ne demek istedi?" Merakımı güneş sisteminin uzak sınırlarına itmeme gerektiğini bilmeme rağmen Phillen'e sordum. "Birinin öbür dünyaya gidip gitmediğini bilmek istediğini mi söyledi? Aradığı kişinin öldüğünden mi endişeleniyor?"

Phillen omuz silkti. "Sanırım bunu ona sormanız gerekecek."

Burun deliklerim alevlendi ama bunun muhtemelen en iyisi olduğunu düşündüm. Jax'in kimi aradığını ne kadar az bilirim ya da umursarsam o kadar iyiydi.

Onları göremesem de, çok uzakta olmayan bir yerde yürüyen fae'lerin sesi bize doğru sürüklendi ve beşi bana daha da yaklaştı.

Homurdandım. "Kaçacağım mı korkuyorsun? Ya da olay çıkaracağım mı?"

Erkeklerden biri sırtı ve konuştuğunda, alaycı ses tonundan onun kahverengi saçlı ve küpeli erkek Bowan olduğunu anladım. "Lütfen yap. O zaman seni yakalamakla ben görevlendirileceğim." Kaşlarını salladı. "Seni seve seve yere sererim."

Oflayarak, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken onu görmezden geldim. Faewood Krallığı'ndan ayrılmamızı başarıyla geciktirmiştik ve şimdi, dikkatleri çekecek kadar büyük bir olay yaratabilirim, belki

Birisi krala haber verecekti ve ben de kargaşadan kaçabilecektim.

Ama ben bir plan yapamadan Jax geri döndü ve parmağında üç anahtar sallıyordu. "Bir odaya iki, ama bir odaya üç tane lazım."

"Dur tahmin edeyim, lorafin ile paylaşacaksın." Bowan sırttı.

Jax ona yan gözle baktı. "Odaların altındaki salopalarda yiyecek ve içecek var. Şu anda çoğunlukla boş. Yemeğimizi yiyip odalarımıza çekileceğiz. Akşam yaklaştıkça daha da kalabalıklaşacaktır."

"Demek fark edilmekten korkuyorsun," diye alay ettim.

Bana bir kaşını kaldırdı ama cevap vermek yerine beni kollarına aldı ve halıdan kaldırdı.

Kollarının aniden beni sardığını hissettiğimde nefesim kesildi. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni taşıdı, sonra hanın kapısını tekmeleyerek açtı ve beni eşikten geçirdi.

Bir önceki gecedan kalan duman ve ateş kokuları havaya sinmişti ve alçak tavan içeri fazla doğal ışık girmesine izin vermiyordu. Salopalar loş bir şekilde aydınlatılmış, ahşap döşeme ve duvarlarda ahşap paneller vardı.

Jax'in söylediği gibi, çoğunlukla boştu. Kısa bir koridordan geçerek yemek bölümüne ilerledi. Barın arkasında yalnız bir çalışan duruyordu ve ön kapının yanındaki masada genç bir yabancı kadın oturuyordu. Başından kavisli boynuzlar yükseliyordu. Burnu bir kitaba gömülü olduğu için tek görebildiğim buydu. Jax beni köşedeki bir masaya taşıırken başını kaldırıp bakmadı bile.

Diğer beş erkek hemen arkamızdaydı ve hepsi masaya doluştuğunda beni köşeye sıkıştırdılar -gerçek anlamda- ve beni bırakmaya niyetleri olmadığını biliyordum.

Jax bar çalışanına gelmesini işaret etti.

İri bir yabancı erkek hantal adımlarla yanımıza yaklaştı, attığı her adımda zemin titriyordu. O bir *Fusterill*'di, yabancılar arasında bir devdi. Ayakları o kadar büyüktü ki bacağımın yarısı ayakkabılarından birinin içine sığabilirdi ve başını sürekli tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordu. *Böyle bir yerde çalışmak ne kadar rahatsız edici.*

"Akşam yemeği için biraz erken. Bugün sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye selamladı.

"Sadece geçiyordum," diye cevap verdi Jax kolayca.

"Aslında, ben-" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz üzerimde bir büyü parıldadı ve sesim *kayboldu*.

Bir balık gibi ağzımı açtım, havayı içime çekip dışarı üfledim ama ne yaparsam yapayım *konusamıyordum*.

Jax hiç vakit kaybetmeden erkeğe, "Yedi tur yemek, en kolayı neyse ondan," dedi.

Boğazımı tırmaladım ve büyüm içimde sarsıldı. Şaşkınlık ve inançsızlık içimden hızla geçen bir yangın gibi geçti.

Fusterill bana baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı ama Bowan yaklaşan maçlarla ilgili bir yorum yaparak dikkatini benden uzaklaştırdı.

Tekrar konuşmaya çalıştım. Hiçbir şey. Dilsizdim. Ve sonra aklıma geldi. *Duyusal büyü* . . . Jax üzerimde *duyusal* büyü kullanıyordu. Konuşma, duyusal büyü kullananlar tarafından da manipüle edilebilirdi, ancak böyle bir yetenek, gerektirdiği büyü miktarı nedeniyle nadirdi. Ama bu *Ironcrest* fae'lerinin bir özelliği idi, Faewood ya da Stonewild'in değil. *Bu diyarın neresinden?*

Yabanıl çalışan kaşlarını çatarak bir kez daha bana doğru baktı, ama erkeklerden hiçbirisi endişe belirtisi göstermeyince ve ben de kaçırıldığımı haykıramayınca, dönüp mutfağa geri dönmeden önce Jax'in siparişinin geri kalanını dinledi.

Panik içime işlemeye başladı ve fusterill uzaklaştığında yakam o kadar şiddetli titriyordu ki büyüm yanmanın eşiğine gelmişti.

Jax bana doğru eğildi ve vücudunu görüş açımı kapatacak şekilde eğdi. "Kaybolan sesin geçici." Daha da yaklaştı ve çam ve baharatlı kokusu etrafımdaki havayı bulandırdı.

Ve Tanrıça Above, hala çok *güzel* kokuyordu.

Bu ondan daha da nefret etmeme neden oldu. Dişlerimi sıktım ve beni esir alanın kokusunu arzuladığım için kendimden nefret ettim.

Ama göğsüm hızla yükselmesine ve Kara Akıncı'ya hançer gibi bakmama rağmen endişeli görünmüyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, onun ölmüş olacağından emindim.

İçini çekti ve sonunda, "Şimdi kaçırıldım diye bağırmana izin veremezdim, değil mi?" dedi.

Büyüsünün gücü beni ılık bir bulutla okşadı ve eğer tırnaklarımı tükürmek istemeseydim, onun yeteneğine hayran kalırdım.

Phillen bankta arkasına yaslandı, koltuk protesto için inliyordu. "Kendini şanslı say, tatlım. Eğer Jax isteseydi, senin görüşünü ve sesini de alabilirdi."

Gözlerim büyüdü ve tekrar konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Jax iki duyuyu ve konuşmayı kontrol ediyordu. Güçlü bir Ironcrest perisi için bile bir ya da iki duyudan fazlasına hükmetmek alışılmadık bir durumdu.

İçimi yine tedirginlik kapladı ve içime kapanmak istedim. Muhafızımın yanına dönmeli ve Kara Akıncı'dan uzaklaşmalıydım.

Omuzlarım birbirine katlandığında ısıtılı mavi gözlerim daraldı. Jax geri çekilerek aramızda birkaç santim boşluk bıraktı. "Büyümü kaldıracağım ama bu sana tek uyarım. Eğer bağırır, olay çıkarır ya da dikkatleri üzerimize çekmeye çalışırsan, sesini aynı hızla tekrar çalarım." Sesi alçaldı. "Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve güçlü kalmaya çalışsam da titremeye başladım. Korku içimde çağladı ve büyüm yükselmeye çalıştı. Beni kurtarmaya çalıştı. Ne de olsa ben bir lorafındım, Peçeli Arada'ya girme yeteneğine sahip, sihirli bir şekilde nadir bulunan bir yaratıktım. Dört krallığın büyüğü tarafından kafese kapatılmamıştım ve oynanacak bir piyon da *değildim*.

Oysa ben hep bir piyon olmuştum.

Yakamdan şiddetli bir takırtı geldi ve dudaklarımdan sessiz bir çığlık çıktı.

Jax yakama kaşlarını çattı. "Unutma. Sessiz kal." Büyüsünün bir başka yıkaması tenimi okşadı ve ağzımı ikinci kez açtığımda içimi yeni bir hafiflik doldurdu.

Sesim geri gelmişti.

"Sen . . . elemental güce sahipsin ve birden fazla duyuyu ve konuşmayı kontrol edebiliyorsun? Ve muhtemelen sen de bir şekil değiştiren misin?" Ağzım açılıp kapandı ve titreyen ellerimi kavuşturdum. "Alemde nesen sen?"

Jax omuz silkti. "Ben de senin gibi bir periyim."

"Şimdiye kadar tanıştığım hiçbir siltenit perisi bu kadar çok krallıktan bu kadar çok yeteneğe sahip olmamıştı."

Trivan kıs kıs güldü ve bir bacağına kabinden yere doğru uzattı. "Daha yarısını bile görmedin Lorafın."

Daha fazlasını sormadan, büyülü bir servis tepsisi bize doğru süzüldü. Sihir tepsiyi havada tutuyordu. Tepside yedi bardak bira ve krema soslu doğranmış tavuk ile dumanı tüten makarna tabakları duruyordu. Bize ulaştığında, büyü her şeyi kaldırdı ve yer ayarlarımıza kaydırıldı.

"Nesen sen?" Jax'e tekrar tısladım, tam da dumanı tüten makarna tabakları havayı zengin aromasıyla doldururken.

"Sana söyledim, bir *peri*. Ben senin gibi nadir bir lorafın değilim. Başka bir alemin gücüne hükmetmiyorum. Ben sadece diğerlerinden daha fazla büyüyle doğdum."

Bir an için cevap veremedim. Tüm erkekler yiyecek ve içeceklerle yumulmuştu ama az önce açıkladığı şeyin gerçekliği içime işledi. Krallıklar arasında bu kadar korkulmasına şaşmamalı. Elindeki bu tür bir sihirle bir periyi tamamen savunmasız hale getirebilirdi.

Bu tür bir güç tanrısalı.

Bowan güldü. "Keşke şu anda yüzünü bir portrede yakalayabilseydim." Kremalı makarnadan bir ısırık daha almadan önce tekrar güldü. "Fae'lerin onun neler yapabileceğini öğrenmesi hiç eskimiyor."

Lander, Jax'e başını salladı ve monoton sesiyle, "Bunu aklında tutsan iyi olur Elowen, kaçmayı düşünürsen diye," dedi.

Lars'ın bakışları hepimizin arasında gidip geldi ama sessiz kaldı. Koltuğuma çöktüm, önümdeki yemeği unuttum.

Jax yemeye devam etti, ancak o yenik hareketle kendimi ele verdiğimi, aslında hepsine kaçmayı umduğumu söylediğimi biliyordum.

Ama yapabilir miyim? Yolculuğumuzu ertelememize rağmen özgürlüğe yaklaşmamıştım ve eğer yardım çağıramaz ya da olay çıkaramazsam, kaçma şansım yok denecek kadar azdı.

Başka bir deyişle, tamamen Gardiyan Alleron'un beni bulup kurtarmasına bağlıydım.

BÖLÜM 8

"Pekâlâ. O zaman odalarımıza gidelim." Herkes yemeğini bitirdikten sonra Phillen masadan kalktı ve devasa gövdesini gerdi. Değişen görünümlerine rağmen boyları değişmediği için salopaların tavanı neredeyse başının tepesine değiyordu.

"Elowen? Önden buyurun." Jax kabinden çıkmam için eliyle işaret etti.

"Zamanını kadın kaçırarak geçiren bir erkek için ne kadar da görgülü bir davranış."

kuru bir şekilde cevap verdi.

Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kalktı. "Ne diyebilirim ki? Annem beni doğru yetiştirdi."

Ona yan gözle baktım, bir şekilde ona inanmış olmamdan hoşlanmamıştım. Ne de olsa o fakirlerin kurtarıcısıydı. Bu yüzden ona bir nebze de olsa saygı duymaktan kendimi alamıyordum ama yine de beni istediğim dışında kaçırmış ve tamamen bencilce nedenlerle rehin tutuyordu. *Ve* Mushil'i öldürmüştü. Bu cinayet tamamen kötüydü - Mushil bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Bu yüzden Jax zavallılara yardım etse bile, masum fae'leri bu şekilde öldürdüğü için onu affedemezdim.

Kenara yanaştığımda pürüzsüz ahşap bank kışıma doğru kayd. Hepimiz ayağa kalktığımızda, Jax merdivenlere doğru başıyla işaret etti. "Hadi onu buradan çıkaralım."

Dudaklarım gergin bir çizgi halinde sıkıştı. Sanki orada değilmişim gibi anılmaktan çok . Hayatım boyunca böyle muamele görmüştüm.

Ama Jax'in acelesini anlayabiliyordum. Salopalara daha fazla fae girmişti, hepsi de gezgin değildi. Yerel fae'ler ön kapıdan içeri giriyor, wildling ve siltenite personelini selamlıyorlardı. Yine de hiçbir

Muhtemelen Jax ve arkadaşları çok rahat davrandıkları ve biz de basit bir işçi fae gibi göründüğümüz için bize ikinci kez baktı.

Trivan salopalardan çıkarken adımlarında bir çalım vardı. Hatta güzel bir siltenit dişi yanından geçerken eğildi ve Phillen'den omzuna bir yumruk yedi.

Kadın kıkırdadı, Trivan'a bir gülümseme gösterdi ve ben de ona diğer tarafa koşması ve onların maskaralıklarına kanmaması için bağırmak istedim.

Ön kapıdaki yabanıl çalışanın yanından geçerken, kitabından başını kaldırıp baktı. Trivan da ona çapkınca sırtıttı, boynuzları pembeleşti ama hemen burnunu sayfalara geri soktu ve romanına eğildi.

Dudağımı çiğneyerek ona sıkıntıda olduğumu nasıl gösterebileceğimi düşündüm. Ama çalışmaktan çok okumakla ilgileniyor gibi görüldüğü için dikkatini çekebileceğimden şüpheliydim.

Yine de deneyebilirdim ve eğer kibar davranırsam belki Jax fark etmezdi.

Masasına yaklaştım, parmaklarımı uzattım ama diğerlerinden iki adım uzaklaşır uzaklaşmaz bir el sırtıma bastırdı. Elin sıcaklığı ve ona eşlik eden sarhoş edici çam ve baharat kokusu bana elin kime ait olduğunu hemen söyledi.

"Yapma."

Jax'in tek uyarısı, büyüü tekrar ortaya çıkmadan önce elime geçen tek şeydi. Etrafımı bulutlarla kapladı, sesimi çalmadı ama en ufak bir ses çıkarırsam beni tekrar dilsiz bırakacağını biliyordum.

Ona ters ters bakarak yabanıyla ilişki kurma girişimimden vazgeçtim ama yine de arkadaşlarını merdivenlere kadar takip etmeden önce ondan uzaklaştım.

Salopalarda müzik başladı, bize doğru sürüklendi ve merdivenleri çıkarken daha fazla ses bana taşındı. İkinci kata çıkarken gıcırdayan basamaklar ayaklarımızın altında inliyordu.

"Biz burada kalacağız." Jax koridordaki ilk kapının önünde durdu, sonra kalan anahtarları arkadaşlarına fırlattı. Kara Akıncı kapının kilidini açtı, elini *tekrar* belime bastırdı ve neden onunla aynı odayı paylaşmak zorunda olduğumu sormama fırsat vermeden beni içeri soktu.

Adım attığım tek uyku odasında iki fae için ancak yeterli büyüklükte dar bir yatak, bir çekmeceli dolap, soğuk bir şömine, bir perinin geleneksel temizliği tercih etmesi ihtimaline karşı bir lavabo ve bir tuvalet vardı.

Bu kadar.

Duvarlar mavi boyayla kaplıydı, benim buruşuk elbisemin tonuna benziyordu ve pencere aşağıdaki ana caddeye bakıyordu, geldiğimiz dar arka sokaktan çok daha büyük bir caddeye.

Saat hâlâ erkendi, güneş henüz batmamıştı ama Jax yatağa doğru el salladı. "Dinlen. Bir geceden fazla kalmayacağız. Bowan?"

Arkadaşı bir adım öne çıktı ve Bowan'ın büyüü etrafıma yayıldı. Büyüm kayboldu, elbisem bir kez daha ortaya çıktı.

Dudaklarımda milyonlarca soruyla onlara doğru döndüm ama Bowan ve Jax çoktan koridordaydı ve Jax arkalarından kapıyı kapatıyordu.

"Bekle!"

Sürgünün yerine kayarken çıkardığı ses bunu izledi.

Kapıya doğru koştum ve hemen kilidi açmaya çalıştım ama elime bir büyü darbesi geldi ve kilit *donda*. Onu katılaştırmak için bir büyü kullanmıştı.

"Piç kurusu!" Kapıya vurdum. "Çıkarın beni buradan!"

"Benim adım Jax, Piç değil. Şimdi, dinlen. Ciddiyim." Jax'in emri kapıyı delip geçti ama sesi boğuktu. "Bu senin tek ve son fırsatın Elowen. Beni buna pişman etme. Bir daha durmayacağız."

Diğer taraftan belli belirsiz ayak sesleri kulağıma ulaştı. Tekrar kapıya vurdum. "Jax! Çıkar beni!"

Ama beni duyduysa bile umursamadı.

Öfkeden kudurarak arkamı döndüm ve yeni kafesime ters ters baktım.

Aşağıdan gürültülü şarkılar ve kahkahalar eşliğinde müzik sesi geliyordu. Jax ve arkadaşları geri dönmemişti, bu da demek oluyordu ki ya salonda sessizce duruyorlardı, ya odalarından birindeydiler, ya da belki de aşağıda salopalarda yerlilerle ve bu handa kalan diğer fae'lerle birkaç biranın daha tadını çıkarıyorlardı. Bunu sadece Tanrıça biliyordu.

Her nereye gittilerse, burada değillerdi ve Jax'in beni bu odaya kilitlemesinin üzerinden *saatler geçtiğinden*, ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve öğrenmeye başladığım üzere, Kara Akıncı sadece kapıyı değil, pencereleri de hecelemişti. Bunu o zaman yapmış olmalı.

ilk önce anahtarları aldı ve geri kalanımız arka sokakta bekliyorduk. Ya da belki de büyü o kadar güçlüydü ki, çıkarken odanın her yerine aktı ve bu odadaki her giriş ve çıkış noktasını mühürledi. Durum ne olursa olsun, beni tamamen kafese kapatmıştı.

Yine de böyle bir olay için birkaç karşı büyü bildiğimi bilmiyordu.

Ya da onları kullanmak için doğru zamanı beklediğimi.

Şaka yapıyorsun, Dark Raider.

Ne yaptığının tam olarak anlaşılmaması için güneş batana kadar bekledim ve çabalarımı kapıya yöneltmedim. Bu en bariz kaçış yolu olacaktı ve Jax'in ya da arkadaşlarının beni koridorda görmesinden endişeleniyordum.

Bunun yerine, güneş sokaklarda sadece loş bir parıltı yarattığında, pencereye odaklandım.

Çocukken öğretmenlerimin böyle bir olay için bana öğrettiği en evrensel büyüü fısıldadım ve kilit açma büyüü dudaklarımdan çıkar çıkmaz -büyüm onu kullanabilecek kadar yükselmişti- pencerenin mührünün etrafında bir parıltı belirdi.

Jax'in mühürleme büyüü buharlaştı.

"Artık o kadar güçlü değilsin, değil mi?" Bu kadar kolay olduğu için içten içe sevinerek fısıldadım.

Yine de tüm övgüyü ben alamazdım. Muhafız Alleron ben küçükken birden fazla özel öğretmen tutmuş, her zaman son derece eğitimli olan diyarın zenginlerini etkilemeye çalıştığı için eğitimimden ödün vermemişti.

Çocukken iyi bir eğitim almıştım ve Muhafız Alleron her zaman eşyalarını çalmaya çalışan birine karşı tetikte olduğundan, küçük yaştan itibaren kilit mekanizmalarını etkisiz hale getirmek için karmaşık büyüleri nasıl kullanacağım konusunda da eğitilmiştim. Ve şimdi, bu eğitim işe yaramıştı.

Sırıttım, sonra şömine demirini kaptığım gibi pencerenin altına soktum ve bu sırada boyayı çatlattım. Durmadım, eski ahşap çerçeve kırılmayı protesto edercesine gıcırdadığında bile durmadım. Kenarından boya döküldü ama ağırlığımı daha fazla verince cam yarım kol boyu kadar gıcırdadı.

Sevinç çığlıklarımı yuttum. "Teşekkürler, öğretmenler."

Etrafımda temiz hava dönüyordu ve aşağıdaki salopalardan kahkaha sesi daha geliyordu. Dışarıdaki caddede, birkaç fae hanın salopalarına giriyor ya da akşam gezintisine çıkıyordu.

Demiri dikkatlice yere bıraktım, sonra dikkatimi yolun karşısındaki dükkâna verdim.

Yıldızlardan ve galaksiden gelen bir mucize ya da hediye sayesinde, caddenin karşısındaki dükkân tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tekrar arkama baktım ama kapı hâlâ kapalıydı. Yine de Jax'in ne yapmaya çalıştığım hakkında en ufak bir fikri olsaydı, geri dönüp o korkunç Demirkuyruk büyüünü üzerimde bir kez daha kullanacağını, beni tamamen ve muhtemelen tüm gece boyunca konuşmaktan mahrum bırakacağını biliyordum.

İçimden bir titreme geçti. Konuşma yeteneğinden yoksun olmak dehşet vericiydi. Vasim beni en yüksek teklifi verene satarken bile genellikle bu tür bir savunmasızlık hissetmezdim.

"Piç kurusu. Umarım yeraltı dünyasında çürür." Nefesimin altında sessizce homurdandım, sonra elbisemi göğsümden biraz daha aşağı çektim, böylece sadece çıplak tenim görülebilecekti, sonra da vücudumun üst kısmını pencereden içeri sıkıştırdım. Yeterince dardı, ama bir çıplak kolumu dışarı çıkarmayı başardım, ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Pardon!" Sessizce seslendim ve yanımdan geçen bir yabaniye dostça el salladım.

Yukarı doğru baktı, beni görünce boncuk gibi gözleri kısıldı. "Armarus Above, ne yapıyorsun? Ve yine de soyunmuşsun," diye ekledi alaycı bir ifadeyle.

Zorla mahcup bir sırıtış attım. "Özür dilerim efendim ama bana bir *dillemsill* getirebilir misiniz?" Başımla caddenin karşısındaki dükkânı işaret ettim.

Kaşlarını çattı, bıyıkları seğiriyor ve ay ışığında parlıyordu. "Neden kendin almıyorsun?"

Elimi ağzıma götürerek utanmış gibi yaptım. "Şu anda üzerimde hiç kıyafet yok. Onları yıkamaları için han çalışanlarına verdim ve ..." Utangaç bir şekilde omuz silktim.

Yabanıl gözlerini devirdi. "Dillemsills bedava değil, biliyorsun."

"Oh, biliyorum! Bunu ödemek için yarım rulibim var." O itiraz edemedi, elbisemin iç cebinde her zaman birkaç bozuk para bulundurduğum için şükrederek parayı yere attım. "Bu onu karşılar."

Onu yerden kaptı, bunun için vakti olmadığını mırıldandı, sonra sokağın karşısındaki, vitrininde parlak mavi bir tabelayla *dillemsills* reklamı yapan dükkâna doğru yürüdü.

Jax'in her an kapıdan içeri dalacağından emin, endişeyle omzumun üzerinden tekrar baktım.

Ancak kapı kapalı kaldı ve aşağıdaki müzik her zamanki gibi gürültülü olmaya devam etti.

Yabanıl birkaç dakika sonra geri döndü, küçük kuşu avuçlarının içinde taşıyordu. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra onu serbest bıraktı.

Mor tüylerle kaplı, sarı tüylü uzun bir kuyruğu olan ve yürüdüğünde yerde iz bırakan küçük yaratık bana doğru uçu, sonra yanımdaki pervazın üzerine zıpladı.

"Teşekkür ederim!" Yabanıl'a seslendim.

Ama çoktan caddenin yarısını geçmişti ve cevap verme zahmetine girmedi.

Yoldan geçen birkaç yabanıl ve siltenit merakla bana baktı ama kimse müdahale etmedi ya da bana fazla ilgi göstermedi.

Derin bir nefes aldım, dilemsill'in üzerine atlaması için dikkatlice avucumu uzatırken nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

Hemen geldi, sonra başını eğdi, keskin ve zeki gözleri sabırsızlıkla beni izliyordu. "Mesajınız nedir?" diye sordu tiz bir sesle. Onu dudaklarıma yaklaştırdım ve fısıldadım, "Sarayın yakınındaki Emerson Malikânesi'ne gitmeni, Muhafız Alleron'u sormanı ve ona Karanlık Yağmacı'nın lorafinini aldığı ve şu anda Lemos'taki Lemosilly Hanı'nın ikinci katında esir tutulduğumu söylemeni istiyorum. Ve eğer Emerson Malikanesi'nden çoktan ayrıldıysa, onu yolda bulup uyarmanız gerekir. Söyle tüm muhafızlarını ya da kralefendiyi getirsin. Onlara ihtiyacı olacak."

Dilemsill'in gözleri söylediğim her kelimeyle daha da yuvarlaklaştı. "Kara Akıncı mı?" dedi sonunda ciyaklayarak.

"Sen görevlendirildin ve ücretimi kabul ettin," diye sertçe hatırlattım. Neden yerel kingsfae'ye gitmesini istemediğimi de anladığını biliyordum. Büyük olasılıkla, bu küçük kasabada devriye gezen sadece bir ya da iki kingsfae vardı. Ve Jax'in gücü düşünüldüğünde, onu alt etmek için düzinelercesi gerekirdi.

Ancak Muhafız Alleron'un emrinde birçok eğitimli muhafız vardı ve gerekirse daha fazlasını da getirebilirdi. Beklenen şeye hazırlıklı olurlarsa beni kurtarabilirlerdi. Sadece sayıları bile bunu yapabiliirdi. Kaşlarım çatıldı ama alarm durumuna geçerlerse sonlarının Mushil gibi *olmayacağı* konusunda kendimi rahatlattım.

Kuşun küçük gözleri kısıldı ve tüylerini karıştırdı. Sonunda başını salladı. "Pekâlâ leydim."

Dilemsill dönmeye başladığında rahatlayarak pencereye yaslandım. Kanatlarını çırttı. Tüylerinin her hareketinde ve vücudunun her dönüşünde,

küçük yaratığın büyüü büyüdü. Kuş döndü, döndü, mini bir kasırga gibi hareket etti ve sonra ... sihirli bir göz kırpmasıyla kayboldu.

Gittiği anda dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Küçük kuşun koruyucumun malikânesine varması sadece birkaç dakika sürecekti ve eğer Koruyucu Alleron orada değilse, bir hizmetkâr kuşa nereye gideceğini söyleyecekti.

Şansım yaver giderse, vasim ve kiralık adamlarının yarına kadar buraya gelmeleri için yeterli zamanı kazanmıştım ve gece boyunca yolculuk ederlerse, bunu başaracaklardı.

Gülümseyerek pencereyi kapattım, her şeyi eski yerine koyduğumdan emin oldum ve sonra kilitleme büyüünü yeniden devreye soktum.

Herhangi bir terslik olmadığından emin olduktan sonra yatağa oturdum ve beklemeye başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Üç ay gökyüzünde yükseldiğinde, galaksi sayısız renkte ışıldadığında ve aşağıdan gelen uğultu ve bağırışlar o kadar yüksekti ki, bu handa uyumayı nasıl başardıklarını merak ettim, Jax hala dönmemişti.

Kapıya doğru süründüm, dinlemek için kulağımı dayadım. Hiçbir şey yoktu.

Odanın dışında kimse kıpırdamıyordu. Tek ses, aşağıdaki sarhoş fae'lerden merdivenleri tırmanan yüksek sesli bağırışlardı.

Hızlı adımlarla yatağa döndüm ve uzandım. Daha doğrusu uzanmaya çalıştım. Büyük elbisem bunu zorlaştırdı, ancak zengin eteği etrafımdan çıkarmak için elimden gelenin en iyisini yaptım, bu da yatağın gıcırdamasına ve birkaç kez zıplamasına neden oldu. Birkaç askıyı da gevşettim ama bunu yapmak için eğilip bükülmem gerekti. Dar korseye ve hantal tasarıma ilk kez lanet etmiyordum.

Sonunda arkama yaslanıp rahatlamak için elimden geleni yaptım ama yakamdaki titreşim durmadı ve yatak gıcırdamaya devam etti. Yatağın *neden* bu kadar gürültülü olduğunu anlamak için fazla hayal gücü gerekmiyordu. Bu tür yatak odası aktivitelerine hiç şahit olmamış olsam da, bu onlardan tamamen habersiz olduğum anlamına gelmiyordu.

Yeniden homurdanarak kapıya baktım ve yakamdan küçük bir ses çıktı
Zap. "Yıldızlar!"

Birkaç derin nefes aldım ve sonunda yakam sakinleşti. Parmaklarımı kalçalarımın vurarak ne yapacağımı düşündüm. Jax hâlâ dönmediğine ve pencereleri ve kapıyı mühürlediğini düşündüğüne göre, bu gece dönmeye niyeti olmaması mümkündü. Belki de benim sabah getireceği güvenli tutsağı düşündü. Saatin geç olduğu düşünülürse

Bu da Muhafız Alleron gelene kadar muhtemelen bütün gece bu odada yalnız kalacağım anlamına geliyordu. *Eğer gelirse . . .*

Durum ne olursa olsun, öngörülebilir gelecekte yalnız olacağıma dair bir his vardı içimde. Kararımı verdim, yataktan kalktım ve elbisem üzerinde çalışmaya koyuldum. Birkaç dakika ve birçok küfürden sonra, nihayet o korkunç şeyi üzerimden çıkarabildim.

Ağır giysiler yere düştüğünde mutluluk içinde iç çektim. *Yukarıdaki galaksi, bu harika hissettiriyor.* İç çamaşırlarım ve ince bir şorttan başka bir şey giymeden yorganı geri çektim ve çarşafların arasına girdim.

Gıcırtilara rağmen yatak yumuşaktı ve Wood'un sert zemininden daha iyiydi. Son iki günde çok şey olduğunu düşünürsek, gözlerimin kapanması ve yorgunluğun beni ele geçirmesi uzun sürmedi.

Bir EL ağzımı kapadı. "Elowen?" diye tısladı alçak bir ses.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, boğazıma bir çığlık düğümlendi ama tanıdık gözler ve dumanlı deri kokusu etrafımı sardığında paniğim azaldı. *Başardı!*

Hanın odası karanlıktı, ancak gri ışık izleri pencereden içeri süzülerek şafağın yaklaştığını ima ediyordu.

"Benim olduğumu anlıyor musun?" diye sordu vasim.

Avucunun arkasından başımı salladım.

Gardiyan Alleron elini çekti ve kollarımı boynuna dolama isteği duydum ama vahşi ve korkunç zafer gülümsemesi beni durdurdu. Kesinlikle uğursuz görünüyordu.

"Yaralanmadın mı?"

"Hayır, Gardiyan. Ya sen?" Omzuna baktım. Ceketinin altında, Jax'in okunun girdiği yerde kalın bir bandaj görünüyordu.

Kaşlarını çattı. "Derin bir yara ama yaşayacağım."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ve yorganı üzerimden attım. Aynı anda elimi yatağın diğer tarafına doğru kaydardım.

Pürüzsüz örtüler beni karşıladı. Jax geri dönmemişti, tıpkı dönmeyeceğinden şüphelendiğim gibi.

Bunu fark ettiğimde aynı zamanda gardiyanımın görünüşünü de fark ettim. Gardiyan Alleron'un yüzü tıraş edilmemiş kirli sakallarla kaplıydı.

Her zamanki temiz görünüşü gitmişti. Belki Kara Akıncı'yla alay etmek için, belki de geceleri saklanmak için tamamen siyah giyinmişti ama doğan şafak güneşine bakılırsa bu kıyafet onu uzun süre saklayamayacaktı.

Gardiyanım başucuma çömeldi ve aceleyle önlüğümü aldı. "Ayağa kalk. Buradan çıkmamız gerek."

Büyük elbiseyi elime aldım ve etrafıma bakındım. "Onu gördün mü?" Telaşlı hareketlerle ipeksi kumaşı çektim ve hacimli etek topuğuma takılınca küfrettim.

"Hayır, ama Orman'da bize saldıranın Kara Akıncı olduğundan emin misin?"

"Evet."

Sonunda elbiseyi giydim ve düzelttim. Gardiyanım arkamı dönmem için işaret etti. Hareketleri sert ve sarsıntılıydı, askıları sıkılaştırdı ve önlüğü sırtımda sabitlemek için hızlı bir çalışma yaptı. "Emin misin?"

"Yani," dedim omzumun üzerinden. "O olduğundan oldukça eminim. Karanlık Akıncı olduğunu iddia ediyordu ve öyle görünüyordu. Bir gün önce krallığımızda görüldüğünden bahsetmiyorum bile, ama sanırım"- dudağımı dişledim

-"Sanırım iddia ettiği kişi olduğundan emin değilim."

Gardiyan Alleron alay etti. "O olduğundan şüpheliyim. Kara Akıncı'yı kandırmak asla bu kadar kolay olmazdı ve yanımda getirdiğim üç düzine kiralık adamın gerekli olup olmadığını bile merak etmeye başladım. O dillemsill beni bulduktan sonra onları geri almak için geri döndüm, ama şimdi bunun da gereksiz olduğunu ve beni daha da geciktirdiğini düşünüyorum. Bu kadar çok kişinin maliyetinin olağanüstü olduğundan bahsetmiyorum bile."

Son kurdeleyi bağlamayı bitirdiğinde dudağımı daha sert ısırdım. "Özür dilerim. Karanlık Akıncı olduğunu söyledi, ben de en iyisinin bu olduğunu düşündüm-"

"değil. Maliyeti telafi etmek için bu ay fazladan birkaç çağrı yapabilirsin. Şimdi, kımıldayın. Eve gidiyoruz."

Daha fazla çağrı mı? Düşüncesi bile beni yordu ama sonra başka ne vaat ettiğini hatırladım. *Ev.* Emerson Malikanesi'ne geri dönecektik. Sonunda bir evim vardı ve çocukken okuduğum tüm fantastik hikâyeler bana evin güvenlik anlamına geldiği inancını aşılamıştı.

Yakında yatak odama geri dönecek, geniş ve yumuşak yatağımın tadını çıkaracak ve nihayet rahatlayıp yeni büyük küvetimde ıslanabilecektim. Gardırobum ipeksi elbiseler ve sonsuz tüllerle dolu olacaktı.

Bu tür elbiselerden nefret ederdim ama Lillivel gelir gelmez üzerime titrerdi, bu da giymem beklenen kıyafetleri telafi ederdi.

İki gündür ilk kez, kurtarılmamı finanse etmek için fazladan çağrı yapma düşüncesi ağlama isteği uyandırır da, endişe midemi bulandırmıyordu. Ama en azından artık ölümden korkmam gerekmeyecekti.

Eve gidiyordum.

Gardiyan Alleron'u kapıya kadar takip ettim ama kapı koluna uzandığında tısladı ve eli kolunun üst kısmına gitti.

Avucumu hafifçe kolunun üzerine koydum ama o kadar hızlı geri çekildi ki ellerim garip bir şekilde çırpındı ve ben onları tekrar yanlarıma doğru ittim. "Özür dilerim. Sadece endişelendim. Omzun nasıl?"

Burun delikleri alevlendi. "İyileşiyor. Yavaş yavaş."

Muhafız Alleron kapıyı açıp beni dışarı çıkardığı sırada hiç istifimi bozmadan bir ses çıkardım. Kapının bu kadar kolay açılmasına bakılırsa Jax'in kilitleme büyüsunü çoktan sökmüştü.

Onu takip etmek üzereydim ama durdum.

Koridorun aşağısında, siyah kıyafetleri içinde kötü niyetli nöbetçiler gibi dört muhafız karanlıkta duruyordu. Hepsi iri yarı ve ağır silahlıydı. Hiçbirini tanıımıyordum ama kral muhafızı değillerdi. Hiçbiri kolunda kralın mührünü taşıımıyordu ya da kahverengi, turkuaz ve beyaz üniformaları yoktu.

Gardiyan Alleron ofladı. "Onlar benim. Endişelenmeyin. *Yürü*, Elowen."

Kiralık eller o zaman.

Dört erkek de bana baktı. İçlerinden biri gelişigüzel giyinmiş halime baktı ve bana boğucu bir gülümseme verdi.

Muhafızımı takip etmek için hızla yanlarından geçtim ve hepsi zırhları usulca şingirdayarak arkamızdan geldi.

Alt kata indiğimizde salopalarda kimse yoktu. Ön kapıdaki masada da kimse yoktu. Kitap okuyan ve ara sıra misafirleri kontrol eden kadın çoktan gitmişti. Görünüşe göre herkes geceyi geçirmek için dinlenmeye çekilmişti.

Birkaç dakika içinde dışarıda, sessiz sokaktaydık. Temiz hava esintisiyle doluydu ve ardıç çiçeklerinin kokusu rüzgârda taşıınıyordu. Yeterince uzun süre içime çekersem, buğdayın tatlı kokusu da duyularıma nüfuz ediyordu.

Sadece birkaç yabancı ve bir siltenit uykulu sokakta yürüyordu, ancak bizi gördükleri anda diğer tarafa kaçıştılar ya da binaların arasındaki ara sokaklara daldılar.

Lemosilly Hanı'nın dışındaki altı büyülu halının ve otuzdan fazla silahlı erkeğin bununla bir ilgisi olduğunu hissediyordum.

"Halının üzerine, Elowen, ortadaki," diye havladı Muhafız Alleron.

Aceleyle dediğini yaptım ama etrafıma bakmaktan kendimi alamadım. Bir kez daha Jax'i ya da arkadaşlarını hiçbir yerde göremeyince içimi bir şaşkınlık kapladı.

Galaksi ve Yıldızlar, beni terk ettiler.

Bunu o kadar ani fark ettim ki adımlarımın ortasında durakladım. Jax her kimse, muhtemelen benim bu kadar zahmete değmeyeceğime karar vermişti. Belki de tasmamı çıkaramadığı için gerçekten işine yaramayacağımı kabul etti ve beni hanın odasında bırakıp kaçtı.

İçimi bir acı dalgası kapladı, bu çok saçmaydı ama ne zaman biri beni terk etse, annemin yaptığı şeyin eski yarası deşiliyordu. Bir kez daha, hiç düşünülmeden bir kenara atılmışım.

Böyle bir erkeğin beni etkilemesine izin verdiğim için içim öfkeyle doldu. *Seni kaçırdı, bu süreçte masumları öldürdü ve sonra seni terk etti. Buna neden üzülüyorsun? Seni terk etmesi iyi bir şey.*

Verdiğim aptalca tepkiden pişmanlık duyarak ortadaki halıya yerleştim ve boş midemin gurultusunu duymazdan gelerek kendimi Emerson Malikânesi'ne yapacağım uzun ve tüm gün sürecek yolculuğa hazırladım.

Muhafız Alleron bindiğim halının üzerine atladı ve daha önce hiç görmediğim bir erkeğe başıyla işaret ettikten sonra parmaklarını şıklattı. "Bir muhafıza ihtiyacım var. Hemen." Erkek ayağa kalktı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken ellerini havada gezdirmeye başladı. Etrafımızda puslu bir kubbe belirdi.

kaybolmadan sadece bir saniye önce.

Önlem karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Muhafız Alleron'un malikânesinin etrafında koşuşlar vardı ama daha önce seyahat ederken hiç görevlendirmemişti.

Büyücü sözlerini bitirdiğinde, koruyucum başını eğdi. "Hadi gidelim."

Tüm muhafızlar halıların üzerine yerleşmiş, silahlarını kaldırmış, duruşlarını hazırlamışlardı.

Uykulu sokağın bir kol boyu üzerinde asılı duran halılar ileri doğru sıçradı ve sonra hızlandı.

Rüzgâr yanaklarımı yalayıp geçti. Doğuda, güneş tepeye ufuk parıldamaya başladı. Geçen her saniye ile birlikte doğu gökyüzü aydınlandı.

Daha fazlası, diyarımızı yeni bir günün zengin özüyle yıkayan bir sihir nabızı taşıyordu.

Normalde gün doğumunu severdim. Galaksi bizi büyüyle kutsarken diyarımızın etrafında dalgalanması hissini seviyordum. Bu his lorafin yeteneklerimi çağırıyor, her gün içimdeki o güç kıvılcımını ateşliyordu.

Ama bugün tüm konsantrasyonum yanımızdan geçip giden binalara odaklanmıştı.

Saniyeler içinde kasabadan çıktık ve tepeye doğru uçarken sallanan buğday tarlalarını arkamızda bırakıp Orman'a geri döndük.

Halılar hızla süzülerek yola koyuldu, yolun üzerinde süzülerek güneye doğru ilerledi. Güvenli bir şekilde tanıdık topraklara geri dönüyorduk ve yakında Jax ve onun akıncı çetesinden çok uzakta olacaktık.

"Rahatınıza bakın. Uzun bir gün olacak." Gardiyan Alleron yanıma oturdu, yaralı kolunu kucağına aldı.

Kuvvetli esen rüzgâr yanaklarımı okşamaya devam etti ve Ormanın kokusu duyularımı doldurdu. Hızla ilerliyorduk ama halı, yine güneye doğru giden bir grup fae'den kaçınmak için aniden sola yattı.

Arkamıza bakarken saç tellerini gözlerimden uzaklaştırdım. "Bunlar ..."

"Melezler mi?" Muhafız Alleron mükemmel bir şekilde yolunmuş kaşını kaldırdı. "Öyle. Centennial Matches bu sefer onların türünün yarışmasına izin veriyor." Nefesinin altından iğrenç bir ses çıkardı. "Bu yarışmacılar muhtemelen yarışmak için ön testleri geçme umuduyla şu anda başkente doğru yola çıkmışlardır. Bu hafta paylaşmak istediğimden daha fazla melez gördüm."

Başka bir melez grubu. Tıpkı dünkü gibi. Hızla gözden kaybolan gruba omzumun üzerinden ikinci bir bakış attım. Birçoğunun kuyrukları, toynakları ve diğer hayvani özellikleri vardı ama aynı zamanda siltenit yapıları, sivri kulakları ve belirgin bir şekilde yüksek fae özellikleri de vardı.

Arkamı dönerek bir kez daha oturur pozisyona geçtim. "Bence Eşleşmeler'e kabul edilmeleri ve hoş karşılanmaları olumlu bir değişiklik, de öyle değil mi? Bazıları siltenitler gibi büyüye sahip ve yabanıl olmaları daha az zeki oldukları anlamına gelmiyor. Katılmalarına izin vermenin ne zararı var?"

"Ne kadar çabuk ürediklerini biliyorsunuz. Herhangi bir kabul iğrençtir."

"Bizden daha hızlı ürediklerini biliyorum, ama bu gerçekten korkulacak bir şey mi?"

Gardiyanım beni soğukkanlılıkla süzdü. "Kabul edilmeleri gerektiğini düşünmeniz bana hem cahil hem de eğitimsiz olduğunuzu söylüyor. Gerçekten, Elowen ... bu oldukça hayal kırıklığı yaratıyor."

Bir utanç duygusu boynuma dolandı ve daha fazla yorum yapmamak için başımı eğdim.

Bir köşeyi daha döndük ve orman daha da sıklaştı. Ağaçların örtüsü üzerimize yayıldı ve şafağın büyüğü yavaş yavaş azalırken sabah güneşini engelledi.

Boğazımı temizledim. "Lillivel nasıl?"

"Seni görmek için sabırsızlanıyor. Çok endişelendi."

"Ve-" Boğazım düğümlenerek yutkundum. "Mushil, Zale ve ölen diğer iki muhafızın aileleri-"

"Muhafızlar ölmedi."

Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım. "Ne?" Eminim onu yanlış duymuşumdur. *Gördüm.*

ölürler.

"Hâlâ yaşıyorlar."

"Ama onlar ... Yani, onları gördüm. *Nasıl* hala hayattalar?" Tükürdüm.

"Emin değilim ama dördü de ben ayrılmadan hemen önce Emerson Malikanesi'nde ortaya çıktı. Her biri şiddetli bir baş ağrısından ve göğsündeki çürüklerden şikayetçiydi ama hepsi hayattaydı."

Sanki rüzgâr benden uzaklaşmış gibi hissettim. Arkama yaslanarak bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalıştım. "Mushil iyi mi?"

"Evet, en sevdiğin muhafızın hâlâ nefes alıyor." Alay etti. "Gerçi o zamandan beri onu kovdum, yani onu bir daha göremeyeceksin." Alay etti. "Ve şimdi, seni bu kadar kolay kurtardıktan sonra, seni kaçıranın Kara Akıncı olmadığından eminim. Herkes Kara Akıncı'nın acımasızca öldürdüğünü bilir, bu yüzden muhafızların canının bağışlanmış olması onun yapmadığının kanıtıdır. Ve kurtarılmanın ne kadar kolay olduğunu düşünürsek, ne kadar yanıldığını daha da kanıtlıyor. Seni kandırdılar, Elowen. Büyük ihtimalle, kingsfae'nin onları bulur bulmaz idam edeceği bir grup korkak hırsızdı." Sivri burnuyla bana baktı. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum. Seni bu kadar kolay kandırmalarına nasıl izin verdin?"

Başımı eğdim. "Özür dilerim. Karanlık Akıncı olduğunu söyledi ve güçlü büyüğü o kadar ..." İçimi çektim ve Mushil'in öldürülmediğine dair büyük bir rahatlama hissettim. *Ama nasıl oldu da*

vardı? Başımı sallayarak ekledim, "Önemli değil. Artık her şey bitti."

Gardiyan Alleron dilini şaklattı, sonra önüne baktı ama soğuk hayal kırıklığı serin bir sis gibi etrafımı sardı.

Omuzlarım çöktü, kalbim aniden ağırlaştı. İç çekerek arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve kendimi ne kadar aptal hissettiğimi yok etmeye çalıştım. Gardiyan Alleron haklıydı. Jax Kara Akıncı değildi ve beni esir alan kişiye inanmakla aptallık etmişim.

Bir iç çekiş daha omuzlarımı kaldırdı ve rahatlamaya çalıştım. Gerçekten de uzun bir gün olacaktı. *En iyisi tadını çıkarmaktı.*

Ama tam zihnim uyku vaadine doğru sürüklenmeye başlamıştı ki, durdum. Etrafımızda hiçbir şey yoktu.

Ses yok.

Hareket yok.

Ağaç tamamen *durmuştu*.

Birden ayağa fırladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağaçlar yanımızdan uçarak geçiyordu ve tüm muhafızlar hâlâ silahlarını kaldırmışlardı. Hiçbiri endişeli görünmüyordu ve hepsi normal görünüyordu, yine de

Sessizlik devam etti.

Gardiyanımla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Gardiyan Alleron! Sanırım-"

Uçları büyüğü bir özle parlayan düzinelerce ok havada aniden vızıldadı. Hepsi aynı anda bizi çevreleyen kubbeye çarptı.

Patlayıcı büyü koğuşa çarptı. Milyonlarca parıltılı yeşil kıvılcıma dönüşerek etrafımıza saçıldı ve kaybolmadan önce küçük cam parçaları halinde yola düştü.

Muhafızlar birbirlerine kükreyip ateş etmeye başladıklarında çığlık attım.

Her yerden gelen bir düzine ok aniden üzerimize yağdı.

On beş muhafız aynı anda düşerek halılardan yuvarlanırken Muhafız Alleron bağırdı: "Koğuş! Daha güçlü bir tane, *şimdi!*"

Büyücü ayağa kalktı, elleri titriyordu ve yüzü solgundu. Dudaklarından fısıltılı sözcükler döküldü, ancak koğuşunu parçalayan hasarı onaramadan, başka bir ok havada vızıldadı ve büyücünün boğazını sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kesti.

Büyücü halıyı devirdiğinde midem bulandı. Kan halının kenarlarına bulaşmış, liflere işlemişti. Arkamızda ölü bedenler bir yığın halinde yatıyordu ama büyülü halı yavaşlamadı. Aksine hızlandı.

Sarsıntılar tüm bedenimi sarstı ve büyüm içimde şarkı söyledi. Tasma beni çarptı ve şok etti, güçlerime boyun eğdirmeye çalıştı, ama karanlığım yine de yükselmeye çalıştı, tasma beni tamamen elektriklendirene kadar beni koruyarak bulutlandırdı.

Yeni bir yanık boynumu kavurduğunda çığlık atarak geri düştüm ama ıslatma işe yaradı. Kalan muhafızlar dış halıdan Muhafız Alleron ve benim bindiğimiz iç halıya atladıklarında büyüm tekrar içime yerleşti.

Ne Jax ne de arkadaşları görünmediği halde tüm kiralık muhafızlar ateş etmeye devam etti. Muhafızlar körlemesine ateş ediyorlardı ama Jax'in okları sanki bir hayalet atmış gibi ağaçların arasından süzölmeye devam ediyordu. Ve her ok hedefini vurdu.

Tıpkı ilk seferki gibi. Daha önce olduğu gibi, vurduğu herkes öldü.

Yoksa yaptılar mı?

"Nerede o?" Muhafız Alleron öfkeleni.

Zayıf toynak sesleri aniden kulaklarıma ulaştı, sürekli patırtıları gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu. Bir farkındalık patlamasıyla, saldırılarının her zaman nasıl görünmez olduğunu anladım.

İçlerinden biri son ana kadar görünüşünü gizlemek için Mistvale büyüsü kullanıyorduBir *illüzyon* onları örtüyordu. *İşte bu!* Her şey yerine oturdu. Muhafızlar ölmemişti. Jax'in oklarını kaplayan şey her neyse onları delip geçmemiş, bunun yerine muhtemelen onları bayıltan bir iksirle içlerine işlemişti ama yine de *illüzyonu* onları ölmüş gibi gösteriyordu. Kara Akıncı'nın saldırılarında gerçekten zarar veren tek ok, muhafızıma attığı oktu ve muhtemelen bunu muhafızımı diğerlerinin gerçekten öldüğüne inandırmak için yapmıştı.

Yukarıdaki Yıldızlar, sadece son derece güçlü Mistvale büyüsünü kullanabilen bir peri bunu yapabilirdi, bu da demek oluyor ki-

"Yere yat!" Çığlık attım.

Ama muhafızlar uyarımı dikkate almadı. Ayakta durmaya devam ettiler, hala ateş ediyorlardı, halıdan düşmek üzere oldukları gerçeğinden tamamen habersizdiler.

Orman'dan bir hareket *patlaması* geldi.

Jax, Trivan ve Bowan üç brommel geyiğinin tepesinde yoktan var oldular. Onları örten illüzyon her neyse yok oldu.

Hepsi siyah giymişti. Maskeleri ve eşarpları sıkıca yerindeydi, sadece gözleri görünüyordu ve Jax'in bakışlarından parlayan neşe midemi bulandırdı.

Ben bir çılgılık daha atamadan, her biri uzun yaylarından aynı anda üç ok fırlattı.

Ve her ok tam isabet etti.

Dokuz muhafız daha halıdan yuvarlandı ama kalan muhafızlar karşılık veremedi Jax ve arkadaşları bulanık bir hızla hareket ederek onları biçti.

Her biri. Sonuncusu. Bir .

Vücutları mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı. Uzuvarlar kıpırtısız, doğal olmayan açılarla yayıldı.

"Oh Tanrıça." Dehşet içimde yükseldi ve boğazımda safra birikmesine neden oldu. Ardımızda tam bir katliam bıraktık ve büyüm tekrar içimde kabardı, kendime bunun gerçek olmadığını söyleyip dursam da yakamın ıslanmasının üzerine çıkmakla tehdit ediyordu. Ama tanrılar ve tanrıçalar adına, gerçek *gibi görünüyordu*.

Ya ne kadar savunmasız olduğumuzdan habersizdi ya da kendisini düşürmeye cesaret edemeyeceklerini düşünecek kadar kibirliydi, Gardiyan Alleron ayağa fırladı ve "Onu alamazsınız!" diye kükredi.

Duruşu meydan okuyan muhafızım Kara Akıncı'ya bakarken rüzgâr etrafını sarmıştı. Dudakları inceldi, ateş elementi büyüsü koruyucumun ellerinden uçtu, avuçlarından alevler fişkırdı.

Ama ateş Jax'e ulaştığı anda sönüp yok oldu. Muhafızım tükürdü ve tekrar denedi ama aynı şey oldu. Onun büyüsü Kara Akıncı'nın elemental gücüne denk değildi.

Göğsüm kabardı. Jax şimdiye kadar karşılaştığım tüm perilerden daha büyülüydü ve o anda haklı olduğumu anladım. Jax Karanlık Akıncı'ydı; krallıklardaki en korkulan erkekti ve koruyucumun asla olamayacağı kadar güçlüydü.

Jax geyiğini halımızın önüne doğru sürdü ve Trivan ile Bowan yanlarımıza yaklaştı. Büyülü halının durmaktan başka çaresi yoktu çünkü büyüsü çarpışmaya izin vermiyordu.

Rüzgâr aniden kesildi ve orman ürkütücü bir şekilde . Sessizliği sadece benim nefes alışım dolduruyordu.

Kalbim boğazıma fırlamakla tehdit ederken, büyümün içimde sarsılmasını engellemeye çalışarak nefes üstüne nefes çektim. Etrafımızı saran üç erkeğe şaşkınlıkla bakarken göğsümü sıktım. *Yukarıdaki Yıldızlar, sakinleşmem gerek.* Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum ve kontrolümü yeniden kazanmazsam tasam beni unutulmaya terk etmek üzereydi.

Gardiyan Alleron tısladı ve dişlerini gösterdi. "Onu alamayacaksınız!"

Jax'ten kuşkuyla bir şekilde alay eder gibi bir ses geldi. "Peşinde olduğum sadece o değil." Phillen'in üzerinden kaydı, çizmeli ayakları yola o kadar sessiz iniyordu ki, belli belirsiz bir fısıltı gibiydi.

Halının üzerinde geri sıçradım, ancak Kara Akıncı'nın dikkati koruyucuma sabitlenmişti. Büyü Jax'in etrafında bulutlandı, sonra da Muhafız Alleron'a doğru ilerledi.

Vasimin ağzı açıldı, sonra kapandı ama hiç ses .

Oh, Tanrıça!

Gardiyanımın eli boğazına gitti. Boynunu tırmaladı ve gözleri o kadar büyüdü ki tüm beyazlar göründü.

"Hayır! Ona zarar vermeyin," diye bağırdım ve "Lütfen, *lütfe*n bizi rahat bırakın," diye yalvarırken inlememe engel olamadım.

Ama Jax'in odağı Muhafız Alleron'da kaldı. Kara Akıncı'nın gözleri yarıklara kadar kısıldı ve etrafındaki güç kıpırdandı.

Tam olarak göremediğim kadar hızlı bir hareketle, Guardian Alleron'un yüzünü halıya yapıştırdı ve iki elini de arkasına götürdü. Gardiyan Alleron sessizce tekmeledi ve çılgılık attı ama hiçbir işe yaramadı. Bir sonraki göz kırpmışında, Gardiyanımın elleri yakıcı bir büyü ipiyle bağlanmıştı. Jax onu tamamen zapt etmişti ve Demirkuyruk büyüsu koruyucumun sesini elinden almıştı.

Çevredeki ormanda kimse bir şey duymazdı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Jax'in ilk başta düşündüğüm kadar özgürce öldürmediğinden şüphelensem de, bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Kaçmayı düşündüm. Halıdan atlayıp ormana doğru kaçmayı düşündüm. Ama Trivan'ın beni izlerkenki çılgın bakışlarından ve ardından Bowan'ın sırtıttığına şüphe olmayan gözlerinden, hepsinin beni avlamaktan zevk alacağını biliyordum.

"Neden bizi yalnız bırakmıyorsun?" Bağırdım.

Jax'in burun delikleri alevlendi. "Çünkü sana ihtiyacım var, Elowen. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

İçimde öfke ateşi yandı. Düşmüş gibi görünen tüm muhafızlar hala yaşıyor olsa bile, bu *beni* kaçırmayı daha iyi hale getirmiyordu.

"Sen bir ," diye tısladım Jax'e.

Dikkati bana yöneldi. "Hayır, Küçük Lorafin. Buradaki gerçek canavar o." Gardiyanımı dik tutmadan önce dizini sırtına bastırdı.

Yaralı omzuna yapılan sert muamele karşısında Guardian Alleron'ın yüz hatları acıdan kavruldu ama Jax bunu umursamıyor gibiydi. Guardian Alleron'a sanki acısından zevk alıyormuş gibi manevralar yaptı.

Ben itiraz edemedim ya da karşıt bir ses çıkaramadan Bowan yanıma sokuldu. "Yalnız gecenin tadını çıkardın mı Lorafin?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Başım ondan Jax'e, oradan da Trivan'a kaydı. Üç geyik de sevindi. "Sen. . . bunu sen mi planladın?"

Bowan başını eğdi, küpesi sabah güneşinin ışığında parılıyordu. Bacağını kırmızı geyiğin -belli ki Lars'ın- üzerinden geçirdi ve yere düştü. "Ve tam da umduğumuz gibi oldu."

Jax, Gardiyan Alleron'u yakaladı ve Lars'ın sırtına fırlattı. Bunu o kadar kolay yaptı ki, sanki Gardiyanımın iki yüz kiloluk ağırlığını kaldırmak önemsiz bir şeymiş gibi.

Sadece şekil değiştiren büyüsü Fae'lere bu kadar güç verebilir.

Yani Jax de gerçekten bir şekil değiştiren mi? Eğer durum buysa, bu onun Stonewild, Faewood ve Ironcrest krallıklarından büyü kullandığı anlamına gelir. İnanması çok imkânsız görünüyordu.

Jax'in bir şekil değiştiren olmasının ne anlama geldiğini anladıkça şaşkınlığım daha da arttı. Erkek üç krallıktan büyü barındırıyordu. Üç. *Yıldızlar ve galaksi.*

Peki ya Mistvale büyüsü? Onu da o mu kullanıyor yoksa grubundan başka biri mi?

Bowan tekrar Lars'ın üzerine atladı ve muhafızımın hemen arkasına indi. Kabaca, Muhafız Alleron'u ileri itti ve onu geyiğin boynuna bağladı.

Sessiz bir acı çığlığı gardiyanımın ağzını sonuna kadar açtı ama erkeklerin hiçbiri umursamıyor gibiydi.

Güvenliği sağladıktan sonra Bowan tekrar arkadaşının üzerinden atladı ve Gardiyan Alleron'u geyiğin sırtında yalnız ve bağlı bir şekilde bıraktı.

Hem Trivan hem de Bowan bir sonraki göz kırışımında geyik formlarına dönüştüler ve ardından Kara Akıncı bana yaklaştı, aurası hırçın, niyeti açıktı.

Kurtarma girişiminin başarısız olduğunu bilmeme rağmen, yaklaştığında yine de tekme attım, kaçmadan önce neredeyse kalçasına çarpıyordum.

Cık cık etti ve içimdeki büyü yeniden yükselme tehdidinde bulundu. Tasma boğazımda uğuldadı, uyarısı uzuvlarım boyunca titreşti.

Jax tasmaya baktı, büyü gözbebeklerinde yanıyordu. "Stonewild'a ulaşmamız gerektiği için önce ata bineceğiz, ama ulaştığımızda" -bakışları boğazıma kilitlendi- "o zaman *bununla* ben ilgileneceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Rüzgar kadar hızlı hareket ederek Ormanın içinden uçtuk. Phillen altımda sallanıyordu. Jax arkamda oturuyordu. Sanki her şey normalmiş gibi davranıyorlardı, sanki az önce olan her şey sıradan bir günün parçasıymış gibi, yine de hareket edemiyordum.

Düşünemiyordum.

Zar zor nefes
alabiliyordu.

Şok, boğucu bir ilmik gibi etrafımı sardı. Çünkü bir şey açıkça ortaya çıkmıştı. Jax koruyucumu yakalamak *istemişti*, bu da Karanlık Akıncı'nın kaçma girişimimi öngördüğü anlamına geliyordu. Yardım çağıracağımı tahmin etmişti. Ondan kaçmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordu.

Ve tüm yol boyunca benden bir adım öndeydi.

Önümüzde, Lars'ın tepesinde, koruyucum öne doğru eğilmiş, hâlâ geyiğe bağlı bir şekilde oturuyordu. En kötüsü de bilincinin yerinde olup olmadığını anlayamıyordum.

Muhafız Alleron'u bu işe bulaştırdığım için suçluluk duydum. Keşke daha zeki olsaydım, daha iyi bir plan yapsaydım ya da Jax'in ne kadar kurnaz olabileceğini tahmin edebilseydim... bunların hiçbiri olmazdı ve Karanlık Yağmacı'dan özgürlüğümü gerçekten kazanmış olurum.

Ama başaramadım. Başarısız oldum, *fena* halde başarısız oldum.

"Nasıl?" Sonunda fısıldadım. "Bunu *nasıl* yaptın?"

Jax arkamda kıpırdandı, kaslı formu sert ve boyun eğmezdi. Göğsünün katılığı bana oyulmuş taşı hatırlatıyordu ve muazzam büyü ve olayları böylesine hesaplı bir şekilde planlayabilme yeteneği göz önüne alındığında, onu yenmeye çalışmak tehlikeli bir dağa tırmanmak kadar imkânsız görünüyordu.

Omuz silkti. "Çok basit. Dün kolay kolay pes etmeyeceğini bilecek kadar kişiliğini gördüm, bu yüzden sana koruyucunu bulman için bir yol önerdim ve sen de tam umduğum gibi yemi yuttun."

Kaşlarım sertçe birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dillemsills satan bir dükkanın karşısındaki hanı seçmemin bir nedeni var."

Neredeyse boğuluyordum. Öksürerek, "O hanı sırf bu yüzden mi seçtin? Bir yolunu bulup Muhafız Alleron'u kurtarmaya çağıracağımı *biliyor muydun?*"

"Bunu yapabileceğinden emin değildim ama bunu umuyordum. Odayı bir kilitleme büyüyle mühürlediğimde, kırılacak bir büyü seçtim."

"Başka bir deyişle, Gardiyan Alleron'un benim için gelmesini istediniz."

"Evet. Seni aldığında tasmanı bilmiyordum. Onu taktığını gördüm ama büyü bir cihaz değil de bir mücevher parçası olduğunu düşünmüştüm ve karmaşıklığı ortaya çıktığında ve sen de onu çıkarabilecek tek perinin koruyucun olduğunu doğruladığında, onu da yakalamam gerektiğini anladım. Yine de Leafon'a dönmek bir seçenek değildi. Onun bana gelmesine ihtiyacım vardı."

Solis kıtasının Sarum Kayalıkları'nda buzdan bir duvar gibi donarak hareketsiz kaldım.

Zihnim yeniden dönmeye başladığında, "Yani *her şey* ayarlanmış mıydı? Hepsi mi? Beni hana götürmek, o dükânın karşısındaki hanı seçmek, beni karışmak için yalnız bırakmak?"

"Evet."

Yanaklarım yandı. Çok zeki olduğumu, hepsini kandırdığımı ve arkalarından üstünlük tasladığımı sanıyordum. *Çok aptalsın, Elowen. Sen tam bir embesilsin.*

Utanç içime ateş gibi düştü. "Benimle dalga geçmiş olmalısın."

"Hayır, aslında yapmadık. Doğruyu söylemek gerekirse, mühürleme büyümü bu kadar çabuk kırdığınızda hepimiz oldukça etkilendik."

"Kolay bir büyüydü," diye mırıldandım ama sonra başım geri döndü. "Bekle. . . *beni mi izliyordun?*"

"Tüm zaman boyunca."

Dişlerimi sıktım. "Nereden?"

"Yolun karşısında. Dükkanın çatılarından birindeydik, bir illüzyonun altına gizlenmiştik."

Bir yanılsama. Haklıymışım. İçlerinden biri Mistvale'den büyü taşıyordu.

Ama her konuda yanılmadığım için hissettiğim kendini beğenmişlik duygusu, planının derinlikleri kök salmaya başladığında söndü. Benimle bir keman gibi oynamıştı.

"Yıldızlar ve galaksi," diye fısıldadım.

Gece boyunca hiç dönmemesine şaşmamalı. Eğer yanaklarım daha önce pembeleşmişse bile, şu anda hissettiğim alev alev yanan kızıllığın yanında bu hiçbir şeydi.

Jax beni dürttü. "Utanmana gerek yok. Beni gerçekten şaşırttın. Kapıyı ya da pencereyi açmanın bir yolunu bulmanın gecenin yarısını alacağını düşünmüştüm ama sen bunu düşündüğümünden çok daha hızlı yaptın."

. "Doğru. Şimdi benimle gerçekten alay ediyorsun."

"Aslında değilim." Sesi daha yumuşak, daha içten bir hal aldı. "Çoğu kadın yatağa uzanıp ağlar ya da çığlık atarak yardım isterdi ama sen öyle yapmadın. Sen meseleyi kendi ellerine aldın ve bir çıkış yolu buldun."

Kendi kendime söylediği her şeye inanmakla aptallık ettiğimi söylesem de yanaklarımdaki sıcaklık biraz azaldı ama nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir şekilde samimi görünüyordu.

Parmaklarımı Phillen'in yelesinde dolaştırdım. "Peki ya muhafızımın yanında getirdiği otuz muhafız? Görüldüğü gibi hepsini gerçekten öldürdün mü?"

Bir an için sessiz kaldı. "Ne düşünüyorsun?"

Derin bir nefesle göğsüm kabardı. "Sanırım hepsi hâlâ yaşıyor. Sanırım oklarınız onları bayıltan güçlü bir iksire batırılmış. Ve bence grubunuzdan biri Mistvale illüzyon büyüsü kullanıyor ve gerçekte halde hepsinin ölmüş gibi görünmesini sağlıyor." Durakladım. "Haksız mıyım?"

Övündü. "Yıldızlar."

Başka bir şey söylemeyince kaşlarımı çattım. "Peki, öyle miyim?"

"Öylesin." Güldü, sesinde bir parça şaşkınlık vardı. "Bunu bu kadar çabuk bir araya getirdiğine inanamıyorum. Çapraz ateşte kalanları öldürmediğimizi çoğu kişi bilmez. Oldukça zekisin, Elowen."

İltifatını duymazdan geldim, çünkü her şeyin özüne inmekle daha çok ilgileniyordum. "Yani bu doğru mu? Öldürüyormuş gibi yapıyorsun ama her zaman yapmıyorsun?"

Bir nefes verdi, sonra boğazından alçak bir ses çıkardı. "Şunu söyleyeceğim. Ben masumları öldürmem Elowen ve asla da öldürmeyeceğim. Benim elime düşenler yaptıklarından daha azını hak etmiyorlar, ama diğerlerine gelince... hayır."

Bunu duymak sert omuzlarımın yumuşamasına neden oldu ve sanki kaçırıldığımdan beri ciğerlerimi sıkan ve her nefes alışımı kısıtlayan yumruk gevşedi. Beni kaçırdığından beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim çünkü Jax Karanlık Akıncı olabilirdi ama krallıkların iddia ettiği kadar acımasız *değildi*. Gerçek saklı kalsa bile, ününün korkunç bir hikâyeye dönüşmesine izin vermişti.

Ve bu gerçeğin ortaya çıkması beni öldürmeyeceği anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Mushil'i öldürmediğin için.

Öldürdüğünü sanmıştım." Homurdandı. "Mushil'in kişisel muhafızlarınızdan biri olduğunu varsayıyorum?" "Öyle, daha doğrusu *öyleydi*. Sanırım kovuldu." Parmaklarımı geçirdim

Phillen'in yeleğini daha fazla okşadım, içime bir hüznün dalgası yayılırken saçlar beni yere serdi. Büyük olasılıkla yaşlı muhafızı bir daha asla göremeyecektim.

Jax geçti, göğsü sırtımı okşadı. "Sesin üzgün geliyor."

Omuzlarımı kaldırdım. "Mushil bana karşı her zaman nazikti. Bana iyilikten başka bir şey yapmayan tek kişisel korumamdı. Onu öldürdüğünüzü düşündüğümde-" Boğazımdaki kalınlığı yuttum. "Ölümü kesinlikle hak etmiyordu, bu yüzden onu öldürmediğine sevindim. Ama onu özleyeceğim. Veda bile edemedim."

Jax'in çenesi başını sallıyormuş gibi başıma yaslandı. "Onu kaybettiğin için üzgünüm ama haklısın, ben olsam onu öldürmezdim. O sadece seni korumaya çalışarak görevini yapıyordu. Bir erkeği işini yaptığı için isteyerek öldüremem. Eğer yapsaydım, krallıkların hakkımda düşündükleri tamamen haklı olurdu, bu yüzden en azından şimdi değer verdiğin muhafızın hala yaşadığını bilerek rahatlayabilirsin."

Bir an sessizce oturdum ve bu yeni açıklamanın tam olarak ne anlama geldiğini düşündüm. Gerçek şuydu ki Jax Karanlık Akıncı olabilirdi ama benim onun hakkında düşündüğümün aksine -herkesin onun hakkında düşündüğünün aksine- aslında kötü biri değildi. Sadece ününün kendisinden önce gelmesine izin veriyordu.

Tekrar yer değiştirdim, aklıma daha fazla soru geldikçe düşüncelerim dönüyordu. "Beni almadan önce ne kadar süre beni izledin?"

"Yaklaşık bir ay."

"Zenginlere hizmet veren bir lorafin olduğumu ve beni kilit altında tutan bir vasi olduğunu biliyordunuz, bu yüzden gece vakti Orman'da kaçırılmak tek yol muydu?"

"Evet."

"Lemos'ta kullandığın kilitleme büyüsünü kıracak bir karşı büyüyü bilecek eğitim ve öğretime sahip olduğumu biliyor muydun?"

"Ayrıca evet."

"Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Yirmi sekiz yaz yaşında olduğumu biliyorum. Üç krallıkta serseri bir yaşam sürdürdün ve Faewood'a ancak geçtiğimiz tam sezonda yerleştin. Hiç siltenit arkadaşın olmadığını, sadece yabancı arkadaşların olduğunu biliyorum çünkü koruyucun başkalarıyla yakın arkadaşlıklar kurmanı yasaklamıştı. Ve tahminimce arkadaşlık kurduğun yabancıları bilmiyordur, çünkü bilseydi muhtemelen buna bir son verirdi. Kralın senden hoşlandığını ve şu anda seni aldığım için aklını kaçırmak üzere olduğunu ve seni çağrılar için kullanamayacağını biliyorum ve başkalarına nezaket ve saygıyla davrandığını biliyorum. Seni izlerken bunu çok erken gördüm. Soylu ya da hizmetçi olmaları fark etmiyordu, herkese karşı kibardın."

Hafifçe alay ettim ve bir an cevap veremedim. Sonunda alaycı bir tonla, "Benim hakkımda bilmediğin bir şey var mı?" dedim.

"Kan bağı olan ailenin kim olduğunu bilmiyorum."

Sanki karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Nefes nefese kalmıştım, konuşamıyordum ama sonra, "Ama annemin beni Orman'da ölüme terk ettiğini biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanmayı başardım.

Jax sessizce cevap vermeden önce bir kalp atışı kadar sessizlik oldu: "Vasinin seni terk ettiğini iddia ettiğini biliyorum."

Kulaklarımda tiz bir çığlık gibi bir uğultu başladı. Alem etrafımda döndü ve baş dönmesini gidermeye çalışarak öne doğru eğildim.

"Elowen?"

İçime karanlık çökerken burnumdan sertçe nefes aldım. *Neden? Neden hâlâ biri ailemden bahsettiğinde içgüdüsel bir tepki veriyorum?*

"Elowen?" Jax elini sırtımda gezdirdi, usulca, hafifçe, sanki çok hızlı hareket ederse tasmanın beni bir kez daha kıracağından korkuyormuş gibi.

Yavaşça doğruldum ve eli çekildi. Ama endişesi moralimi düzeltmek için çok az şey yaptı. Gardiyan Alleron'u neyle suçladığını düşünmeden edemiyordum.

Hayır.

Kafamın içindeki küçük ses, mevsimler boyunca bana bir şeyler fısıldayan ve koruyucumun bana söylediği her şeyin yalan olup olmadığını sorgulamama neden olan ses, yükselmekle tehdit etti.

Hayır! Hayır!

Gözlerimi sıkıca kapattım ve çenemi düşürdüm. Vasim beni seviyordu. Sevgisini biliyordum. Annem hakkında bana yalan söylemezdi ama bir kez daha iddia ettiğinden daha fazlası olup olmadığını sorguluyordum.

Ama otuz yaşına gelene kadar bunu asla bilemeyecektim.

Yenilgi içimde yüzüyordu. O kadar güçlüydü ki bir an nefes alamadım.

"Elowen?" Jax yine yumuşak bir sesle konuştu. "Seni üzdüysem özür dilerim."

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Ses tonumun değişmeyeceğinden emin olduğumda, "Sorun değil. Daha önce düşünmediğim bir şey değil." Derin bir nefes daha aldım ve nefesimi verdim. "Ama yanıyorsunuz. Vasim beni seviyor. Eğer annemin beni terk ettiğini söylediyse, terk etmiştir."

Jax sustu ama sonunda başını salladığını hissettim.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Hem ben hem de Muhafız Alleron elinizde, bu da muhafızımın adaptörü kullanabileceği ve böylece sizin için bir çağrı yapabileceğim anlamına geliyor. Peki planın nedir? Aradığın kişiyi bulabilmem için yakında duracak mıyız?"

"Sonunda, evet, ama bir çağrı yapmak için çok erken olduğunu da biliyorum, özellikle de büyüün bozulduğunda yaptığın numaradan sonra. Bu sana çok zarar vermiş olmalı."

Yanaklarım tekrar ısındı. Jax yaşadığım yaraların bir kaza olmadığını ve sihrimin ara sıra bana istemsizce yaptığı bir şey olmadığını biliyordu. Boğazımı temizledim ve yeniden ortaya çıkan utancımı hissetmemesini umdum. "Peki ben senin çağrını yerine getirdikten sonra ne olacak?"

"O zaman gitmene izin vereceğim."

"Bırakacak mısın?"

"Evet. Sana söyledim. Ben bir köle koruyucusu değilim. Sana sahip olmak gibi bir niyetim de yok, Elowen."

Nefesim kesildi ve kalbim öyle çılgınca atıyordu ki göğsümde hapsolmuş bir kuş gibi hissettim. Daha önce ona inanmazdım. Beni kendi emellerine alet etmek için söylediği başka bir güzel yalan olduğunu düşünürdüm ama Mushil'i öldürmediğini öğrendikten sonra ...

"Bunu mu demek istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Biliyorum," diye yanıtladı huysuzca. "İstediyimi yaptıktan sonra seni serbest bırakacağım."

Umut içimde kabardı. Gitmeme izin verirse, hayatım normale dönebilirdi. Gardiyan Alleron ve ben Emerson Malikânesi'ne dönebilirdik. Otuzuncu yaş günüm gelene kadar takvimimde günleri saymaya devam edebilirdim ve sonra koruyucum tasmayı kalıcı olarak çıkarırdı ve uğruna çalıştığım her şey hala gerçekleşebilirdi.

Sadece Jax'in çağrısını yapmam gerekiyordu ve her şey yoluna girecekti.

Daha dik oturdum ve içimde yeni bir kararlılık duygusu belirdi. "Pekâlâ, Jax. Anlaştık. Senin için bir arama yapabildiğimde, yapacağım ve sonra gitmeme izin vereceksin."

Cevap verirken sözlerini bir gülümseme doldurdu. "Gerçekten de bir anlaşmamız var, Küçük Lorafin. Artık kendine zarar vermek ve kaçmak için numara yapmak yok. İki gün içinde benim için Peçeli Arada'ya gideceksin ve o zaman seni serbest bırakacağım."

BÖLÜM 11

Gece için mola verdiğimizde Faewood Krallığı'nı Stonewild Krallığı'ndan ayıran sıradağlara ulaşmıştık. Bariyeri geçip yeni bölgeye girdiğimizde tenimi bir büyü dalgası kapladı. Görünmez sınırı muazzam bir güç dolduruyordu. Bir zamanlar elemental gücü besleyen topraklar şimdi şekil değiştirenleri doğuruyordu.

Bu krallığa daha önce hiç gelmemiştim. Kıtamızdaki en münzevi krallık olan Stonewild genellikle yabancıları pek hoş karşılamazdı ve Muhafız Alleron lorafinini diğer krallıklarda satarak büyük bir başarı elde ettiğinden bu kadar kuzeye gitme ihtiyacı hissetmemişti. Bu yüzden her şeyi içime çektim, her yeni görüntüyü ve sesi sanki yeni bir günmüş gibi içime çektim.

Burada, benim gibi bir lorafin değil de, kimsenin açıklayamadığı nadir bir anomali olan bir siltenit doğuracak olsaydım, topraktaki sihir bebeğe şekil değiştiren sihri aşılacak ve her yavruyu gıklayan bir kuşa, kabarık bir kurda, sinsi bir kediye ya da Ormanda dolaşan başka bir yaratığa dönüşme yeteneğiyle ateşleyecekti.

Toprağın hangi hayvanı seçeceği asla bilinemezdi, ama bir hayvan olurdu. Ya da eğer çocuk kutsanmışsa, birden fazla krallıktan yetenekler geliştirir, sadece Stonewild'dan şekil değiştiren büyüsü değil, Mistvale'den psişik büyü, Faewood'dan elemental güç veya Ironcrest'ten duyusal büyü de kullanabilirdi. Birden fazla krallıktan gelen büyüye sahip olmak nadir bir durumdu, üç krallıktan gelen büyüye sahip olmak ise daha da nadirdi, örneğin arkamdaki Kara Akıncı gibi. Ve hiçbir perinin dört krallıktan da büyüye sahip olduğunu duymamıştım.

Burun deliklerimi açarak yeni krallıkla birlikte gelen yeni kokuları içime çektim. Kuru, tozlu hava etrafımızda süzülüyordu ve otların, büyüünün ipuçlarını taşıyordu,

ve kayalık mineraller. Leafston'dan ayrıldığımızdan beri bin milden fazla yol kat ettiğimizi fark etmek şaşırtıcıydı. Geyikler inanılmaz derecede hızlı hareket etmişti. İki kısa günde, çoğu fae'nin bir haftalık seyahatinde kat ettiğinden daha fazla arazi kat etmeyi başarmıştık.

Geyikler dağdan aşağı, yeni krallığa doğru at sürerken güneş, kızgın kırmızı ışıktan bir küre gibi pürüzlü Ustilly Dağları'nın arkasına düşüyordu. Safir iğnelerle kaplı çam ağaçları cılız kozalaklar gibi yükseliyordu. Kumlu toprak ve bitki örtüsüyle kaplı kayalar geyiklerin toynaklarına sürtünüyordu. Yukarıda, yıldızlar göz kırparken üç ay parlamaya başladı. Ve geçen her nefeste galaksinin renkleri daha da canlanıyordu.

Etrafımızdaki sık ağaçlar eğimli dağ yamacını dolduruyordu. Serin hava dönüyor, esinti etrafımızda dans ediyordu. Saçlarımı kaldırdı ve sonunda Lillivel'in karmaşık örgülerinden kurtulmuş olan gevşek tellerin yüzümün önünde dalgalanmasını sağladı.

Dağın yarısına geldiğimizde geyikler nihayet yavaşlayarak yürümeye başladılar. Daha yavaş hareket etmek kaslarımı rahatsız ediyordu. Bütün gün yol almıştık ve Phillen'in yürüyüşü düzgün ve rahat olmasına rağmen sırtı sertti, kığım ağrıyordu ve kalçalarım lapa gibi hissediyordu.

Jax kulağıma sessizce, "Bu gece burada kamp kuracağız," dedi ve arkadaşlarına durmalarını işaret etti.

Cevap vermeden başımı salladım. Jax ve ben saatler önce geçici ateşkes yaptığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık, sanki her ikimiz de aramızda doğmuş olan kırılğan bağı bozmaktan korkuyorduk.

Beni esir alan kişi arkadaşının üzerinden atladı, hareketleri pratikti ama ben bir süre daha Phillen'in üzerinde oturdum. Stonewild Krallığı'na baktığımda içimden geçen hayranlık duygusuna engel olamadım. Kuzeyimdeki krallık dağın yamacından aşağıya doğru süzülerek önümde ucsuz bucaksız bir battaniye gibi yayılıyordu.

Dağın dibinde kumlu bir vadi bekliyordu. Çöl sonsuz görünüyordu, görebildiğim kadarıyla yayılıyordu.

Yine de uzakta, parıldayan ışıklar bekliyordu. Hangi şehir olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Stonewild'ın başkenti Jaggedston olmadığını biliyordum. Jaggedston çok daha kuzeyde, kıyıya yakın bir yerdeydi ve sarayının Faewood'daki saraydan çok farklı olarak siyah kayalardan ve oniks taşından inşa edildiği fısıldanıyordu.

Sonunda bacağımı Phillen'in üzerinden kaydırdım ve hafifçe yere düştüm. Yere indiğimde beni sert kaslar karşıladı ama kendimi yürümeye ve sallanmaya zorladım.

Kapalı.

Büyü geyiklerin etrafında dalgalandı ve birbiri ardına yer değiştirdiler. Bir anda göz kırptı, hepsi siyah kıyafetler giymiş kılık değiştirmiş fae'lerdi. Yüzlerini maskeler, başlarını da bandanalar örtüyordu. Bir kez daha, altı erkek siltenit ve koruyucum etrafımı sardı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Fae'ye dönüştüğünüzde hepinizin çıplak kalmaması ne kadar da uygun."

Bowan'ın gözleri kırıştı ve küpesi büyüyen ay ışığında parladı. "Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi Lorafin?"

"Pek sayılmaz." Ona sırtımı verdim ve ormanda ağaçların arasında büyük bir mola olan bir alana doğru yürüdüm. Manzara açıldı ve gün batımının son kalıntılarını görmek için bana mükemmel bir nokta sağladı.

Arkamdan bir huff sesi geldi ve irkilerek Guardian Alleron'un beni izlediğini fark ettim. Elleri hâlâ bağlıydı, ağzında öfkeli bir çizgi vardı ve gözleri Bana hançer gibi bakıyorlardı.

Beni esir alan kişiyle geçici olarak barışmış olsam da, koruyucumun kesinlikle barışmadığını fark ettiğimde suçluluk duygusuna kapıldım. Bütün gün bağlanmış ve sesi elinden alınmıştı.

Elimden gelen yardımı sunmak için ona doğru koştum ama ben ona ulaşmadan Jax bir ağacı işaret etti ve arkadaşlarına seslendi. "Onu şuraya bağlayın."

Kara Akıncı bana doğru bir bakış attı, gözlerinde yine o niyetli bakış vardı, ama sonra açıklıktan dışarı çıktı ve Ormanın içinde kayboldu.

kaşlarımı çattım. "Bu gerçekten gerekli mi? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum." Ama Jax beni duyduysa bile cevap vermedi.

", Köle Gardiyan." Bowan ona doğru bir hamle yaptı. Muhafız

Alleron *tökezleyerek* geri çekildi ve Lander *tısladı*.

İkisinin de üzerine yürüdüm. "Lütfen, ona zarar vermeyin. O yanlış bir şey yapmadı."

Ama yalvarışlarım onların kaba davranışlarını hafifletmedi. İki adım sonra muhafızımı aralarında sıkıştırdılar ve muhafızım tekmeleyip sızlansa da darbelerinden zahmetsizce kaçtılar ve sonra onu bir çam ağacına doğru çekip ağaca çarptılar.

Benden bir öfke çığlığı yükseldi ama bu bile onları caydırmadı. Saniyeler içinde Muhafız Alleron, Jax'in onu yerinde tutmak için kullandığı ip benzeri büyüünün sarmal ipleriyle tamamen bağlanmıştı. Parlayan ipler bu sefer Bowan'ın ellerinden çıkmıştı, sanki bir

Onun bir parçasıydı ve bunun için hangi büyüünün kullanıldığını ya da Mistvale büyüünü barındıran kişinin *o olup* olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bowan'ın büyüü koruyucumu ağaca bağladıktan sonra, büyüü ip onun etrafında yıldızlar gibi parladı ve koruyucum her hareket ettiğinde bağlar tısladı ve cızırdadı.

Uğultulu uyarılarına rağmen, Gardiyan Alleron kısıtlamalara karşı mücadele etti.

Bowan kıkırdadı. "Ben olsam bunu tavsiye etmezdim."

Onu görmezden gelen koruyucum daha fazla güreşti ama büyü derisinin derinliklerine işleyip her büküldüğünde ya da tekmelediğinde onu dikenli bıçaklar gibi kestiğinde sonunda durdu.

Büyünün altındaki küçük kesiklerden kan damladı ve koruyucum tamamen hareketsiz kaldı. Eğer öyle olmasaydı, Bowan'ın büyüünün onu kesip geçeceğine dair bir his vardı içimde.

Bowan göz kırptı. "Seni uyarmaya çalıştım."

O ve Lander uzaklaştılar ve koruyucum bana bir bakış daha atarken burun delikleri alevlendi. Ondan sözsüzce uçuşan suçlamalar, içgüdüsel olarak tekrar ona yardım etmemi sağladı. Ne yapabileceğimden emin değildim ama belki bacalarının altına ya da arkasına bir yastık koyabilirdim. Onu daha rahat ettirecek bir şey.

"Bütün bunlar yakında sona erecek," diye fısıldadım, ama Muhafız Alleron sadece daha fazla öfkeleni ve bana ters ters baktı ve sesi hala çıkmadığı için ne düşündüğünü söyleyemediğini fark ettim.

Ve belki de bu en iyisiydi. Ondan gelen öfke tıngırtıları göz önüne alındığında, yapabilseydi bir dil kırbağı alacağımı hissediyordum.

Daha fazla telaşlandım, onu memnun etmeye ve ona yardım etmek için elimden geleni yapmaya çalıştım, ama ne yaparsam yapayım, sadece daha fazla sinirleniyor gibiydi.

Phillen çadırını kurduğu yerden, "Onun için endişelenme, tatlım," diye seslendi. "Yaşayacak."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Onu gerçekten böyle bağlı mı bırakacaksın? Bu çok zalimce."

Bowan güldü, sesi rahatsız edici derecede neşeliydi. "Kesinlikle öyle, Küçük Lorafın, zalim ya da değil, hak ettiği bu."

"Kim demiş?" Oflayarak, koruyucuma tekrar yardım etmek için eğildim, ama Trivan aniden oradaydı ve beni dik durmaya zorladı.

Sarışın beni ağaçtan uzaklaştırırken başını salladı. "Ona yardım etmeyeceksin, Elowen. Jax'in emri."

Çenem düştü, ona ters ters baktım ve Jax'le üzerinde anlaştığımız ateşkes bozulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. "Peki ya ben? Kara Akıncı'nın *emriyle* ben de mi bağlanıp ağzım tıkanacak?"

"Olmak istiyor musun?" Jax'in sorusu omurgamın dikkat kesilmesine neden oldu. Kara Akıncı, orman zemininden topladığı bir kol dolusu kuru odunla açıklığa girdi. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır, bağlanmayacaksın. Yanlış bir şey yapmadın. Gardiyanın gibi değilsin. Otur bakalım." Lars'ın inşa ettiği derme çatma ateş çukuruna başıyla işaret etti, sonra da odunları kızıl saçlıya attı.

Jax'e bakarak parmaklarımı kalçalarımın vurduğum. Yakam titrerken, yükselen öfke dalgamı yatıştırmak için mücadele ettim ama onun emirlerine uymaktan bıkmıştım. Oturmuyacaktım ve eğer koruyucuma zarar veriyorsa ve bana ihtiyacı olduğu için bana zarar vermeyi reddediyorsa, o zaman sessiz kalmayacaktım.

"Vasim bunu nasıl hak ediyor?" Ben talep ettim.

Jax'in kaşları kalktı. "Gerçekten açıklamama gerek var mı? O bir *köle* gardiyan. Ve sen de onun kölesisin."

Nefesimi içime çektim. "Onun lorafin kölesi olmam tek olduğum anlamına gelmiyor. O aynı zamanda benim *babam*."

Jax'in irisleri ölümcül buz parçalarına dönüştü. "Sen öyle diyorsan."

Çenem düştü ve sanki içimdeki rüzgârı yumruklamış gibi hissettim.

"Lütfen," diye ekledi Jax daha yumuşak bir tonda. "Oturun. Kavga etmek istemiyorum

seninle."

Kollarımı kavuşturdum. "Oturmamayı tercih ederim."

İç çekti. "Pekâlâ. Bu durumda, oturmayın. Ayakta durun ya da daireler çizerek yürüyün ya da canınız ne isterse onu yapın."

Elim fırladı ve suratına bir tokat attı. "Kalbimin arzuladığı *şey bu*."

Jax'in başı yana savruldu ve bir avucunu götürdü.

Nefesim kesildi ve elim ağzıma gitti. *Yukarıdaki Tanrıça, kaybediyorum.*

Bir an için kampa şaşkın bir sessizlik çöktü, ama sonra Phillen bir kahkaha attı ve Bowan ile Trivan uludular. Lander kıs kıs güldü ve Lars'ın bile maskesinin altında bir gülümsemeyle savaştığına yemin edebilirdim.

Trivan hâlâ gülerek dizini tokatladı. "Haklı olduğu bir nokta var. Ona gönlünden ne koparsa yapmasını söyledin. Bunu sen istedin."

Phillen kahkahalarla güldü. "Lorafin çok sinirli. Ondan hoşlandığımı biliyordum."

"Tanrıça, bana yardım et," diye mırıldandı Kara Akıncı nefesinin altında. Jax maskesini ağızındaki kan izini silecek kadar kaldırdı. O kısacık anda dudaklarına bir göz attım. Dolgun ama sert. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bu önemli ayrıntı gizlendi.

Jax elini pantolonuna sildi, koyu rengine rağmen kan lekesi görünüyordu.

Sendeleyerek geri döndüm. "Ben Özür dilerim. Gardiyanıma davranış şekline kızmıştım. Bunu yapmak istememiştim."

Gerilerek bana karşılık vermesini, beni yere itmesini ya misilleme olarak *bir şey* yapmasını bekledim.

İlk kez dayak yemiyordum. Gardiyan Alleron genellikle fiziksel cezalardan kaçınırdı ama bazen, Jax'e olduğu gibi sinirlerim tepeme çıktığında ve bir çağrı yapmayı reddettiğimde bana vururdu. Bu her olduğunda, darbeleri yıldızları görmeme neden olacak kadar sert olurdu. Ama genellikle tek bir yumruk ya da ters bir tokattı. Asla daha fazlası olmazdı ve sonrasında bolca özür diler ve bana vurmak zorunda kalmamak için onu dinlemem için yalvarırdı.

Ben de bekledim. Jax'in bana karşılık vermesini bekledim. Ama o darbe hiç gelmedi.

Jax doğruldu ve ellerini kalçalarına koyarak soğukkanlılıkla bana baktı.

Pantolonunda yeniden parlayan kıpkırmızı izi gördüğümde kendimden duyduğum nefret daha da arttı. *Yıldızlar ve galaksi, bunu ona ben yaptım.*

Başka bir şey söylememesi, sadece beni değerlendirmeye devam etmesi de yardımcı olmadı. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, yine de saldırmadı. Sadece bana baktı, sanki "*Bitti mi?*" diye sorar gibiydi.

Yanaklarım kızarıırken vadiye doğru el salladım ve içimi saran suçluluk duygusunu görmezden geldim. "Orası çöl mü?"

"Öyle." Başıyla dağın yamacını işaret etti, sözlerinde en ufak bir öfke izi bile yoktu. "Burası Gölge Vadisi. Muhteşem, değil mi?"

"Um ... evet." Kaşlarımı çattım. Manzara hakkında rastgele bir konuşma yapmak niyetinde değildim, özellikle de onu yine de taciz ettikten sonra. Aksine, benim sert tepkime karşı onun sakın tepkisi kendimi var olmuş en büyük domal gübresi yığını gibi hissetmeme neden oluyordu. Telaşlı hareketlerle kuzey ufkuna el salladım. "Nihayetinde neredeyiz-"

"Aç mısın?" Ben sorumu tamamlayamadan Bowan seslendi. Esmer kadın bana bir parça kurutulmuş et fırlattı ve ben de otomatik olarak yakaladım.

Yanında, Lars ateşin üzerinde sessizce yemek pişiriyordu. Alevler şimdi çukurun içinde kükrüyordu. Çatırtı ve çıtırtı sesleri de yükseliyordu.

Kızıl saçlı kadın kalın çörekleri metal bir ızgaranın üzerine yerleştiriyor ve ateşin üzerine tutuyordu. Bunun yanında, kaplarından birinden gelen doyurucu bir güveç kaynıyordu.

Erkeklerin çalışmasını izlerken utancım daha da arttı. Kampı hazırlamaya ve akşam yemeğini pişirmeye devam etmişler, benim tiyatrolarıma rağmen devam etmişlerdi. Ve Jax, çizdiğim kanı silmek dışında, benim anlık öfke gösterime de herhangi bir tepki vermemişti.

Kocaman bir domal gübresi yığını olma hissi katlanarak büyüdü.

Lars büyük kaselere yığınla güveç koyarken dalgın dalgın kurutulmuş et parçasını çiğnedim.

"Akşam yemeği hazır," diye Lars.

"Elowen?" Jax önce benim gitmemi işaret etti. Bana güzel kokulu çorbayla dolu bir kâse verdi, sonra kendisi için bir tane aldı, diğerleri de aynısını yaptı.

Kendimi daha da aptal hissederek ateşin yanında yere oturdum ve elime bir kaşık aldım. Kâsedan yumuşak etin, yoğun sosun ve kök sebzelerin nefis kokuları yükseliyordu. Midem beklentiyle inledi.

"Bunlardan birini dene." Bowan göz kırptı, küpesi ateş ışığında parlıyordu. "Tüm krallıklardaki en iyi ballı çörekler." İçinde iki hamurlu çörek olan bir tabağı bana doğru itti. Üzerlerinde bolca tereyağı erimişti.

Karnım guruldayarak tabağı aldım ama o kadar acıkmıştım ki diğerlerinin ne yaptığına bakmaya zahmet etmedim. Güvecin içine daldım, dilime ilk tadı geldiğinde mest olmuş bir şekilde gözlerimi kapattım. Kalın, yumuşak çörekler onu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ve hepsini mideye indirdim.

"Galaksi, bu iyi," diye fısıldadım herkesten çok kendime.

Yanımdan bir kıkırdama geldi. "Yemek yemeyi seven ve dövüşmekten korkmayan bir dişi." Phillen yanımda yere oturdu, bağdaş kurmuş pozisyonda kalın kalçaları pantolonunu zorluyordu. "Karım senden hoşlanacaktır."

Karın mı? Yemeğini yerken merakla ona baktım. Maskesi yerinde durmasına rağmen o da benim kadar iştahla yedi.

Boş kâsemi bir kenara bırakıp dudaklarımı sildim, sonra da tereyağlı parmaklarımı sihrimle temizledim. Etrafımdaki tüm erkekler hâlâ yemek yiyordu.

Jax ateşin tam karşısında oturuyordu. Hızlı ve verimli bir şekilde yemesine rağmen gözleri beni hiç bırakmadı. Kaşığını maskesinin altına bu kadar kolay sokabilmesi, kumaşın onu biraz bile yavaşlatmaması beni hayrete düşürüyordu.

Hâlâ ona vurduğumu düşünürken aceleyle başka tarafa baktım.

Kaselere vuran kaşık sesleri ve çıtırdayan ateş ortamı dolduruyordu. Herkes yerleştiğine göre içlerinden birinin benden bir şeyler sipariş etmesini bekledim. Hayatım boyunca siparişler düzenli olarak gelmişti.

Daha dik otur, Elowen.

O elbiseyi giy Elowen, bunu değil.

Gün doğarken uyan, Elowen. Yediği biraz geç bir çağrımız var.

Bu lordu eğlendireceksin, Elowen. Bir çağrıdan daha fazlasını istiyor, bu yüzden onunla flört et, kendini özel hissetmesini sağla.

Sezonlar boyunca hayatım bir dizi talep ve beklenen yanıttan ibaretti. İtaatkâr ve yatıştırıcı olmayı öğrenmişim ve Jax'e vurduktan sonra bir parçam onun benden bir şey isteyeceğini umuyordu. Talep etmesini. Emirler tanıdık. Üstesinden gelebileceğim emirler.

Ama onu o kadar kötü bir şekilde taciz ettikten sonra bu dostane sessizlik beni yerimden sıçrattı.

Gardiyanıma tekrar baktım. Hâlâ ağaca bağlıydı. Ona yiyecek ikram edilmemişti ve sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi bana bakıyordu, ki öyleydi.

Midem bulandı ve dakikalar geçtikçe daha da gerildim, yine de rahat sessizlik devam etti. Herkes yemeğini bitirmişti ve Jax'in sessizce beni izlemesi dışında kimse orada olduğumu umursamıyor gibiydi.

Yersiz görünen tek şey, kimsenin Guardian Alleron'u beslememesiydi.

"Ne olmuş ona?" Gardiyanımın öfkeli bakışları sırtımda adeta bir delik açtığında nihayet sordum. Onun da benim gibi açlıktan ölüyor olması gerektiğini biliyordum.

"Köle koruyucunuzu beslememi mi istiyorsunuz?" Jax bir kaşını kaldırdı.

"Aç olduğuna eminim. Bütün gün bir şey yemedi."

Jax kâsesini kenara koydu. "Hayır, Elowen. Yemek yemeyecek."

Ben daha bir şey sormadan Jax ayağa kalktı ve Muhafız Alleron'a doğru ilerledi. Gerildim ve ayağa fırladım ama Jax sadece onun yanına çömeldi.

Kara Akıncı bir şeyler fısıldadı ve koruyucumun üzerinden bir büyü bulutu kalktı.

Bunu yaptığı anda Muhafız Alleron nefesini içine çekti ve tükürdü, "Sen bir erkeğin amcığısın!"

Jax'in Ironcrest büyüünü az önce koruyucumdan aldığını ve koruyucumun ona ilk sözlerinin öfkeli bir lanet olduğunu fark etmem bir saniye sürdü.

Herkes temizlenmeye başlarken Kara Akıncı omzunun üzerinden şaşkınlıkla baktı. "Bunu duydunuz mu? Ben bir erkeğin amcığiyım."

Diğerlerinin hepsi güldü ya da kıkırdadı ve içime bir anlık huzursuzluk çöktü.

Kara Akıncı'nın etrafında bir enerji kıvılcımı kaynıyordu. Aurası denizin üzerinde çalkalanmaya başlayan bir fırtına gibiydi, bulutlar yuvarlandıkça dalgalar yükselmeye başlıyordu.

Jax nefesini verdi, duruşu sakin ve tehditkâr değildi ama bir sonraki göz kırpmışında elini Guardian Alleron'un boğazına kilitlemişti.

Çılgılık attım ama Jax beni duymazdan geldi ve alçak, ölümcül bir ses tonuyla, "Onu kontrol etmek için kullandığınız bir cihaz olduğunu duydum. Nerede o?"

Gardiyan Alleron tekmeledi ama yakıcı büyü etrafını sardı. "Bende değil."

"Bu bir yalan. Senin zaman taşıdığını söyledi."

Gardiyanım bana bir bakış fırlattı, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. Damarlarımda buz dolaştı. Bu bakışı biliyordum. Ceza geliyordu, genellikle bana öyle baktığında yakamdan aşağıya bir ıslatma şeklinde olurdu.

Özür dilerim, diye mırıldandım.

Jax homurdandı ve koruyucumun çenesini kendisine doğru çevirdi. "Ona bakmıyorsun. *Bana* bakacaksın."

Gardiyan Alleron Jax'in suratına tükürdü. Ne yazık ki tükürük Jax'in derisine değil maskesine geldi ve Jax'in sihrinin bir fısıltısıyla tükürük parlayıp yok oldu.

"Bowan?" Jax sakince söyledi.

Havayı bir büyü bulutu kapladı ve Muhafız Alleron'u çevreleyen bantlar kayboldu.

Ama koruyucum sallanmaya başlayamadan, Jax onu kaldırıp ağaca çarptı ve ormanın zemininden bir ayak yukarıda sallandırdı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki sanki aynı anda gerçekleşmiş gibiydi. Jax'in eli koruyucumun boğazında daha da sıkılaştı.

Gardiyan Alleron havadaydı ve gardiyanım onu pençeledi ama boşuna.

Jax son derece sakin bir sesle, "Bir daha sormayacağım," dedi. "Cihaz nerede?"

Kendimi tamamen çaresiz hissederek ellerimi bücktüm. "Lütfen dur! Lütfen ona zarar verme, Jax."

Ama Kara Akıncı beni görmezden geldi.

Gardiyanım tekmeledi, elleri sürekli Jax'i boğazından çekmeye çalışıyordu ama Jax'in tutuşu daha da sıkılaştı.

"Nerede?" Jax'in sözlerinde bir sihir atışı oldu ve Jax'i memnun etme ve istediği her şeyi yapma dürtüsü içimde ateşlendi.

"Cebinde!" "Cebimde." diye bağırdığı anda seslendim.

Kalbim güm güm attı ve çenem düştü. *Bu da neydi böyle?*

Ama Jax'in az önce bu komutu verirken kullandığı büyü rüzgârda kayboldu. Muhafızım üzerindeki tutuşunu gevşetti ve Muhafız Alleron ayağa kalktı. Ancak Kara Akıncı Muhafız Alleron'un boğazını sıkmaya devam etti ve boştaki eliyle muhafızımın cebinden cihazı çıkardı.

Adaptörü çıkardığında Jax'in etrafını bir zafer parıltısı sardı. Cihaz pürüzsüz metalden yapılmış ince bir asaydı. Merkezinde mor bir mücevher parlıyordu; yakamdakinin aynısı olan bir taş.

"Bu nasıl çalışıyor?"

Muhafız Alleron'un burun delikleri o kadar dramatik bir şekilde açıldı ki derisi camı kesecek kadar keskin görünüyordu.

"*Bu nasıl çalışıyor?*" Aynı garip büyü Jax'in sözlerine tekrar kanalize oldu, ama bu sefer daha akıcıydı, tamamen koruyucuma yönelikti, bu yüzden cevap vermek için ezici bir dürtü hissetmedim.

Buna rağmen kollarımda tüylerim diken diken oldu ve diğer beş erkeğe vahşi bir bakış attım. Burada garip bir büyü iş başında gibi görünüyordu ama hepsi de Jax'in yaptıklarından hiç etkilenmemiş gibi akşam yemeğinden kalanları temizlemeye ve uyku tulumlarını çuvallarından çıkarmaya devam etti.

Gardiyan Alleron dişlerini sıkarak cevap verdiğinde nefeslerim hızlandı, gözlerim büyüdü: "Adaptörün üzerindeki taş onun tasmaındaki taşa bağlanıyor. Sadece benim parmak izime tepki veriyor"-dişlerini daha da sıktı, sanki onu ele geçiren büyüyle savaşıyormuş gibi, ama sonra ağzı tekrar açıldı ve öfke yüz hatlarını bükse de daha fazla kelime döküldü-" yüzden onu etkinleştirdiğimde, onu içeren güç azalıyor ve lorafın büyüünü çağırıp kullanabiliyor. Eğer gücü azaltmazsam

Tasmanın gücü sayesinde lorafin büyüğü bastırılıyor ve benden izin almadan büyüünü kullanmaya kalkarsa tasma onu cezalandırıyor."

Bu açıklamayı o kadar çok duymuştum ki sayısını unutmuştum. Hizmetime talip olan her lordling, Muhafız Alleron'un cihazının beni nasıl kontrol ettiğini merak ediyordu. Muhafızım zaman üstün büyü yeteneğiyle övünmekten mutluluk duymuş, bunun türünün tek örneği olduğunu ve diyarda başka hiçbir yerde bulunamayacağını söylemişti.

Jax başını eğdi. "*Tasmasını nasıl çıkarabilirim?*"

Gardiyan Alleron'un boynundaki damarlar gerildi ve tüm yüzü kızardı. Çenesi çalıştı ve elleri yumruk oldu ama o garip büyü etrafını daha da sarmıştı. Dişlerini sıkarak, sanki kelimeler fiziksel olarak kendisinden çekiliyormuş gibi, hırladı, "Sen . . yapamazsın." Dişlerini daha da sıktı ama faydası olmadı. Kelimeler hala geliyordu. "Asla çıkarılamaz."

Başım geri döndü. *Asla çıkarılamaz mı? Ne?* Hayır. onu yanlış duymuşumdur. Ya da o yanlış konuşmuştu. Gardiyan Alleron muhtemelen o emretmediği sürece asla çıkarılamayacağını kastetmişti ki bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Jax bana doğru baktı, çenesi maskesinin altında çalışıyordu, sonra koruyucuma tekrar hitap etti. "*Siz çıkarırsanız tasma çıkarılabilir mi?*"

Gardiyan Alleron bana yan gözle baktı. Çenesi şişti, dişleri gıcırdadı ama sonra sanki bir hayalet tarafından fiziksel olarak zorlanmış gibi ağzı açıldı. Tıslayarak, "Hayır, asla çıkarılamaz. Ben bile çıkaramam."

Tökezleyerek geri çekildim. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyor!" Jax'e ilan ettim. "Otuz yaşıma geldiğimde tasmanı çıkaracak. Planımız hep buydu."

Jax bana tekrar baktı, bakışlarındaki endişe belirgindi.

"*Kımıldama.*" Kara Akıncı koruyucumu serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi, sonra ileri geri yürümeye başladı. Bu bana, ben baygınken, krallığının Ormanı'nda tasmayı tamamen ıslattıktan sonra yaptığı volta atma hareketini hatırlattı.

Ama bu düşünce kafamdan bir yıldız kayması gibi geçip gitti. Gardiyanımın söyledikleri hâlâ aklımı kurcalıyordu. Kesinlikle yalan söylüyordu. Her nasılsa, Jax'in üzerinde kullandığı doğruluk büyüğüne rağmen yalan söylemişti.

Kısa süre sonra Alleron'un ağzından soluk sesleri yükseldi ve Jax umursamaz bir tavırla, "*Nefes alabilirsin,*" dedi.

Guardian Alleron'un göğsünden bir hava emişi yükseldi ve maviye dönmeye başlayan dudakları renklendi.

Jax'in büyüünün karmaşıklığı beni bir gök gürültüsü gibi çarptı. Şaşırtıcı bir netlikle, grupta Mistvale büyüüne kimin hükmettiğini anladım. "Sadece elementleri kullanamıyor, duyularını kontrol edemiyor, bir hayvana dönüşemiyor, aynı zamanda psişik olarak da hükmedebiliyorsun, öyle mi?" Belirli birinden çok kendime fısıldadım.

"Kesinlikle yapabilir, tatlım," dedi Phillen arkamdan. Çadırının yanında durmuş, kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ama kaşları çatıktı ve ben vasimin iddialarını reddederken onun da beni izlediğini fark ettim.

Kan kulaklarımda gümbürdedi. Birine psişik olarak hükmetmek, Mistvale büyüüyüdü. Tanrıça. *Jax* o krallıktan gelen büyüüyü yöneten kişiydi, bu da *dört* krallıktan da büyüye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Ama kimsenin böyle bir gücü yoktu.

Boğazımda düğümlenen kalınlığı yuttum, gözümün önünde duran şeye inanmak istemiyordum.

"Yani Guardian Alleron'un az önce söylediği şey..." dediğimde sanki başka biri konuşuyor gibiydi. Doğru mu? Jax'in büyüü doğruluk serumu gibi bir şey mi? Fae'lerden yanıt almaya zorluyor, bu da koruyucumun yalan söylemesinin mümkün olmadığı anlamına mı geliyor?"

Phillen'in gözleri karardı. "Doğru, Elowen. Jax onlara böyle emrederken kimse yalan söyleyemez."

Nefeslerim hızlandı, göğsüm kabardı. "Bu, tasmamın çıkarılamayacağı ve asla özgür olamayacağım anlamına geliyor."

Phillen'in gözleri daha da karardı.

Boğazım o kadar düğümlendi ki zar zor konuşabildim. Hızlanan nefesler göğsümü kaldırırken gözlerimi hızla kırptırdım. Gerçeği kabul etmek istemeyerek başımı salladım.

*Asla . Asla . Asla
çıkmayacak.*

Yine de vasim bir gün beni özgür bırakacağına söz vermişti. Tasmamı çıkaracağına söz vermişti.

Hayatım boyunca bana tek yapmam gerekenin iyi, itaatkâr bir lorafin olmak olduğunu ve otuzuncu yaş gününe ulaştığımda bu uysal davranışımın ödüllendirileceğini söylemişti. O cihazını çıkaracaktı, ben de doğaüstü güçlere gidecektim.

Mahkemeler, özgürlüğümle ödüllendirilecektim ve sonra o ve ben sadece baba ve kız olacaktık. Başka çağrı yok. Artık sahiplik yok. Daha fazla talep yok. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir aile olacaktık.

Ama eğer Jax'e söyledikleri doğruysa.

Muhafız Alleron'un itirafı beni milyonlarca yıldırım gibi çarptı.

Olduğum yerde sarsıldım, tüm vücudum kaskatı kesildi. Çünkü eğer tasmam asla çıkarılamayacaksa, o zaman koruyucum beni serbest bırakmayı hiç planlamamıştı.

Hayatım boyunca bana yalan

söylemişti. Gitmeme izin vermeyi hiç

planlamamıştı.

Bu da benim her zaman onun kölesi olmamı ve asla onun gerçek kızı olamayacağımı düşündüğü anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Kalbim oyulmuş buz gibi, olduğum yerde donup kaldım. Yakamdan gelen çınlamalar sinirlerim boyunca sıçradı, ardından acı anları geldi. Ama hareket etmedim. Kıpırdamadan durdum. Dinliyordum. İşliyordum.

Jax sorularına devam etti ve ben de gardiyanımın hain ağzından çıkan her lanetleyici cevabı ve ruh kesici yorumu sindirmeye çalıştım.

Muhafızım, Jax'in Mistvale büyüsü altında dürüst cevaplar vermeye zorlandı. Ancak Gardiyan Alleron'un verdiği her cevapta kalbim kurumuş bir kabuk gibi hissedene kadar daha da soldu.

Gardiyanımın verdiği yanıtların çoğu benim için tamamen yeni bilgilerdi. Örneğin, sadece tasmamın asla çıkarılamayacağı değil, aynı zamanda adaptörü sadece Gardiyan Alleron'un parmak izinin kullanabileceği gibi. Jax onu asla kullanamazdı, alsa bile.

Adaptörün içindeki kristaller ve tasmam çok uzak bir diyardan geliyordu, o kadar uzaktı ki oraya ulaşmak için Adriyatik Denizi'ni geçmek gerekiyordu. Ve koruyucum oraya hiç seyahat etmediği, sadece tasmamı ve adaptörünü alması için birini tuttuğu için, bunların tam olarak nereden geldiğinden bile emin değildi.

Ayrıca Guardian Alleron'ın tasmamın gücünü değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tasma ilk dövüldüğünde uzun zaman önce ayarlanmıştı.

Başka bir deyişle, her zaman kafeste olacaktım.

Bunu duymak, çatırdayan kalbimde sezonlar boyunca taşıdığım derin bir korkuyu doğruladı - özgürlüğüm ve gerçek bir aile umudum sadece bir hayaldi. Ve şimdi, tasmayı *asla* çıkaramayacağımı bildiğim için, artık bir tehlike olmadığımı kanıtlasam bile her zaman kontrol altında tutulacaktım

başkalarına. Acı gerçek şuydu , çocukluğumdan beri kulağıma fısıldanan her şey ... Hepsi yanlıştı.

Jax haklıydı.

Gardiyan Alleron beni kölelikten kurtarmaya hiç niyetlenmemişti.

Çünkü itiraf ettiği en can yakıcı bilgi, kalpazandan tasmamı çıkarılamaz hale getirmesini özellikle istemiş olmasıydı; bu da vasimin bir gün çıkaracağına söz verdiği tüm mevsimlerin bir aldatmaca olduğu anlamına geliyordu - beni uysal ve emirlerini yerine getirmeye hevesli hale getirmenin bir yolu. Onu çıkarmaya hiç niyeti olmamıştı.

Ve şimdi, hatamı anladım. Koruyucum ve ben asla bir peri pazarlığı yapmamıştık. Tanrılar ve tanrıçalar tarafından onun sözlerinin doğruluğundan emin olmak için hiç bağlanmamıştık, çünkü aptal ve naftim ve beni sevdiğine inanmıştım. Çünkü ona, tanıdığım tek baba olan erkeğe, sözünü tutacağına *güvenmiştim*.

Jax soru üstüne soru sormaya devam ederken, tamamen uyuşmuş bir halde açıklıkta duruyordum. Guardian Alleron'un tasmam için hazırladığı tüm kısıtlamaların etrafından dolaşmanın bir yolunu aramaya devam etti.

Ancak bundan kurtulmanın bir yolu yoktu ve bazı mutlak gerçekler yavaş yavaş içime işlemeye başladı.

Gardiyan Alleron sadece beni kullanmak istemişti. Ben kalıcı bir köleydim.

Asla özgür olamayacaktım.

Bu da kan bağımlı olan aileme ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Yıkım beni aniden vurdu ve dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçirdi. Eğer tasma hiç çıkmazsa, sihri asla tam olarak erişemeyecektim, bu da semellerden asla kendi çağrımı isteyemeyeceğim anlamına geliyordu.

Hayır, bunu düşünme. Bunu hissetme. Ondan başka bir şey hissetme.

Ruhumu parçalayan bu acının üzerine katman katman inkâr yığdım. Bunu hissetmeyecektim. Hissedemezdim. Yavaşça, solmuş kalbimin etrafına kalın bir taş duvar ördüm.

Sorular bittiğinde, Jax sonunda Muhafız Alleron'u komuta eden sesinden kurtardı ve muhafızım yere düştü.

Beni kaçıran kişi göğsü kabarmış bir şekilde onun üzerinde duruyordu. Jax ellerini kalçalarına koymuş, parmaklarını birbirine vuruyor ve kaşlarını birleştirerek mutlak bir tiksintiyle bakıyordu.

Boğazını ovuşturduğunda diğer erkeklerden hiçbiri Koruyucu Alleron'a acıyan bir bakış bile atmadı. Bunun yerine, Bowan hemen bağlama büyüünü çağırdı ve Alleron'u tekrar ağaca bağladı, büyüü koruyucum acı içinde tıslarken bile boyun eğmedi.

"Lütfen biraz su alabilir miyim?" Gardiyan Alleron tamamen bağlandıktan sonra mırıldandı.

Herkes bu isteği görmezden geldi. Ben de dahil.

"Ya da yemek, ya da belki-" İpe benzer büyü onu yeniden kestiğinde tekrar tısladı. "Belki biraz daha az sıkı bağlar?"

Bowan homurdandı ama büyüünü değiştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Hala hareket etmedim. Cevap vermedim. *Düşünemiyordum.* Zihnimde sis büyüdü ve sadece bir düşünce içeri girdi.

Asla özgür olamayacağım.

Jax keskin bir nefes aldı, sonra bana doğru bir adım attı. "Elowen? Sen iyi misin?"

Ama onu zar zor duydum. Alacakaranlık gökyüzünü alacakaranlık bir ışıltıyla aydınlatıyordu ve ben yukarıya, parlayan aylara baktım.

Vücudum titremeye başladı. Takvimimi düşündüm. Her sabah bir günün üstünü nasıl çizdiğimi düşündüm. *Tüm mevsimler* boyunca özgürlüğüm kazanılana ve hayatım gerçekten başlayana kadar günleri sayıyordum.

Ama bunların hepsi bir yalandı, vasimin yaptığı acımasız, gaddar bir şakaydı. Muhtemelen başından beri bana gülüyordu, ona hayranlıkla bakan ve onu memnun etmek için her şeyi yapan hevesli lorafin çocuğuna sırıtıyordu. Tüm bunlar bir gün tasmayı çıkarmak, sadece ve sadece bir kız çocuğu olabilmek ve nihayet semelelere annesine ne olduğunu sorabilmek ve böylece bu gizemi ortadan kaldırmak içindi.

Şimdi, asla bilemeyeceğim.

Ve tüm bunların nedeni Gardiyan Alleron'un tasmamı çıkarılamaz hale getirmeyi seçmesiydi. Özgürlüğümün kilidi her zaman onun elindeydi ama tasmamı kalıcı hale getirmesi için tasmayı takan kişiye emir verdiği anda anahtarı isteyerek bir kenara atmıştı.

Artık asla kendim için bir çağrı yapamayacaktım. Semele'lere aileme ne olduğunu asla soramayacaktım. Tasma sihrimi bu kadar bastırmışken yapamazdım. Bir lorafinin kendi çağrısını talep edebilmesi için, kaderi değiştirmek için gerekli olana benzer şekilde semellere tam olarak hükmedebilmesi gerekiyordu ve kısıtlayıcı tasma yüzünden bunu asla yapamadım.

Rüzgâr yanaklarımın üzerinde esti, acıyan gözlerimin üzerinde tüyler ürpertti.

Sadece bir metre ötede, Jax beni izlemeye devam etti. Yakıcı bir güneşin yoğunluğuyla bana baktı, nabız gibi atan aurası içinden akarken dikkati yüzümde sabitlenmişti.

Jax küfrederek muhafızıma hançer fırlattı, sonra bir çadıra doğru el salladı ve kaba bir şekilde, "Elowen, burada uyuyacaksın. Gel bakalım. Dinlenmelisin."

Uyuşukluk içime sızmaya devam ediyordu ama otomatik olarak kaskatı kesilmiş uzuvlarımın üzerinde tökezleyerek ilerledim.

"Elowen!" Gardiyan Alleron kısık sesle seslendi.

Tüm vücudum adımımın ortasında dondu, ama ben cevap veremedim Jax hırladı ve ona doğru döndü. *"Onunla konuşmayacaksın. Ben emretmedikçe onunla bir daha asla konuşmayacaksın."*

Bu öfkeli sözlerdeki güç havada çağlayarak yayıldı.

Muhafız Alleron'un dudakları kenetlendi, Jax'in emredici Mistvale büyüü onu mızrakladığında gözleri şişti.

Mücadelesini izledim ve sadece bir vücut boyu uzakta olmasına rağmen onu çok uzaktan gözlemliyormuşum gibi hissettim. Bana baktı, ağzı açılıp kapandı ama benimle konuşmaya çalışırken sesi kısıldı, başını ağaca vurdu, sonra dişlerini Jax'e geçirdi.

Ama ona acımadım. Daha önce hissederdim, ama şimdi . . .

Şimdi hiçbir şey hissetmiyordum.

Uyuşukluk yayıldı, buzlu bir nehir gibi göğsümden geçerek uzuvlarım boyunca ilerledi, ayak parmaklarıma kadar indi ve kemiklerimin derinliklerine işledi.

Gardiyan Alleron bana yalan söyledi. Çocukluğumdan beri bana dişlerinin arasından yalan söyledi.

Sertçe geçip gittim.

Gözleri üzerimde kaldı, yalvarmaya devam etti ama ben onu kabul etmeyi reddettim.

Hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey hissetmiyordum, çünkü hiçbir şeydim ve kimsem yoktu. Artık tamamen yalnızdım.

Titreşimler yakamda tıngırdadı - asla kurtulamayacağım yakamda. Bir şekilde, sanki havada süzülüyormuşum gibi hissetmeme rağmen çadıra olan mesafeyi geçmeyi başardım.

Jax'in kaşları çatıldı ve maskesinin altında çenesinin çalıştığına yemin edebilirdim. Eliyle ön kolumu nazikçe saran Jax'in sıcak parmakları serin tenimle buluştu ama ben bunu hissetmedim bile.

"Elowen?" Bu tek kelime bir acıyla doluydu. "Sana yaptıkları için onun acı çektiğini görmek ister misin?"

Ona boş boş baktım.

"Elowen?" dedi kısık sesle.

"Uygun gördüğün her şeyi yap."

Jax başını salladı ve büyü ondan çıkıp Muhafız Alleron'un etrafını sardı. Kara Akıncı'nın intikamını *hissedebiliyordum*. Havayı kaplamıştı, gardiyanımın etrafında acımasız, ölümcül yılanlar gibi dolanıyordu.

Gardiyanımın yüzünü tam bir panik ifadesi kapladı. Başını çevirdi, ondan daha fazla sessiz çılgılık geliyordu. Kısa bir an için bağlarına karşı çırpındı ama sonra Bowan'ın büyüü onu kesince durdu ve taze kan yükseldi.

"Ne yaptın sen?" Umursadığımdan bile emin olmadan sordum.

"Sesine ek olarak görme ve duyma yeteneğini de aldım. Şu anda tat ve koku dışında hiçbir duyusu yok ama onları da alabilirim. Ve şimdi-"

Muhafız Alleron aniden seğirdi ve çırpındı, yüz hatlarını dehşet ve ıstırap kapladı.

"Ve şimdi, ona acı çektiriyorum. Şu anda kendini yanmış ve bıçaklanmış gibi hissediyor."

"Aynı anda mı?" "Evet."

Omuz silkerek otomatik olarak çadıra doğru ilerledim.

İçeride yere yumuşak bir hasır serilmişti. Üzerine kürk ve battaniye demetleri serilmişti. İki ayrı uyku alanı yoktu. Hepsi büyük bir yığındı, ama tüm olanları göz önünde bulundurduğumda, bu endişelerimin en azıydı.

Artık Jax bana nerede yemek yememi, uyumamı, seyahat etmemi ve var olmamı söylerse orada olacaktım. Hiç istememiş olsa da artık beni ve koruyucumu tamamen kontrol ediyordu.

Kalın, yumuşak kürklerin arasında dizlerimin üzerine çöktüm. İçim ürperdi. Bir parçam üşüdüğümü biliyordu ama ... Ama umurumda değildi.

Gardiyan Alleron'un çadırın hemen dışında yere çarpıp duran kol ve bacaklarını dinledim. Bu onun işkencesinin tek sesiydi.

Ve o erkeğin beni bugün olduğum kadın haline nasıl getirdiğini düşündüm. İtaatkar bir lorafın, en değerli biblosu.

Olabileceğim tek şey buydu.

Uzandım ve çadırın tavanına baktım. Çok geçmeden gardiyanımın acı dolu gümbürtüleri rüzgârla birlikte uzaklaştı. Uyuşukluk yayıldıkça artık onları duymuyordum.

Yukarıda dalgalanan tuvale bakarken aralıklı olarak ürpermeye devam ettim. Dışarıda, alacakaranlık geceye karışırken karanlık artıyordu ve Jax'in bugün başka neler söylediğini düşündüm.

"Vasinizin sizi terk ettiğini iddia ettiğini biliyorum."

Birden aklıma bir düşünce geldi ve Jax'in sorgulaması başladığından beri hissettiğim ilk sıcaklık dalgası kol ve bacaklarımdan geçerek ayağa fırladım.

"Jax?" Ben seslendim.

Göz kapayınca kadar çadırın girişindeydi. "Evet?"

"Ona annem hakkında ne bildiğini sorabilir misin?"

Başıyla onayladı ve Jax'in büyüğü yeniden havayı kaplarken dudağımı ısırarak tekrar uzandım. *"Elowen'in öz annesi hakkında ne biliyorsun? Sadece sorularıma cevap vermek için konuşabilirsin."*

Nefesimi tutarak bekledim ve içimde bir umut dalgası yükselmeye başladı. Belki onun kim olduğunu biliyordu. Belki de onu nerede bulabileceğimi biliyordu. Belki de başından beri biliyordu ve bu konuda da yalan söylüyordu ve bir gün onu bulabileceğime dair hâlâ umut vardı.

Bir tıslama duyuldu, sonra koruyucum yavaşça, sanki kelimeler dudaklarından zorla dökülüyormuş gibi konuştu. "O ... öldü."

Göğsümde bir acı çarpışması patladı. *O ölmüştü.* Şiddetli titreşimler boğazımdan geçerek kalbimin etrafını sardı. *Annem öldü.*

"Nasıl öldü?" Jax ölümcül bir ses tonuyla sordu.

"Onu ben öldürdüm."

Kalbim durdu.

Sadece durdu.

"Onu nasıl öldürdün?"

"Onu Ormanda bir derede yıkanırken, Elowen'i de dere kenarında bir battaniyenin üzerinde yatarken gördüm. Elowen'in gölge izini gördüm ve onun ne olduğunu anladım, bu yüzden annesini boğdum ve sonra Elowen'i aldım."

Daha fazlasını duymak istemediğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Duyamadım. Acı içime işledi. Yoğun, acımasız, her şeyi tüketen bir acı.

Buna dayanamadım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi kürklerin üzerine yığıldım.

Jax'ten iğrenmiş bir ses geldi. "Biliyordum. Sen bu diyarda yürüyen en kötü pisliksin."

Diğer erkeklerden hışırtı sesleri geliyordu. Sessizce konuşuyorlardı, sesleri gizli kaba fısıltılarla birbirine karışıyordu. Hiçbirini ayırt etmeye çalışmadım.

Çünkü kalbim ikiye bölünüyordu. İçten dışa doğru öldürülüyordum.

Vasim beni kalıcı bir köle yapmakla kalmamış, annemi öldürmüş ve ardından tüm hayatım boyunca beni terk ettiğini iddia etmişti.

Jax'ten detayları açıklamasını isteyebileceğimi biliyordum. Vasimi, vasimin beni kaçırdığı gün olanlarla ilgili tüm korkunç gerçekleri bana anlatmaya zorlayabilirdi. Annemi öldürdüğü gün.

Ama bilmek istemedim. Çünkü hayatının son anları hakkında daha fazla şey duyma düşüncesi ...

Gözlerimi daha da sıkı kapattım.

Bir an sonra çadırın kapağı kalktı ve Jax'in tereddütle içeri adım attığını görmek için gözlerimi açtım.

Maskesi hala onu örtüyordu, bandanası hala yerindeydi, ancak aurasında çarpan ham duygu gizli değildi.

"Elowen ... iyi misin?" Jax'in derin sesi sessizliği böldü. Orada durmuş cevap vermeme bekliyordu ama ben sessiz kaldım. Elini bandana üzerinde gezdirdikten sonra sert bir şekilde, "Hayır, tabii ki iyi değilsin. Ne aptalca bir soru."

Bana yaklaştı, sanki çok yaklaşırsa beni ürküteceğinden korkuyormuş gibi. Beni izlerken safir gözleri ateş ışığında parlıyordu. Sonunda "Özür dilerim," dedi ve garip bir şekilde bunu kastetmiş gibi görünüyordu.

Kısa bir an için dikkatim Kara Akıncı'ya kaydı. Çadır onun boyuna göre çok alçak olduğu için kambur duruyordu. Ortadan uzaklaşarak ona yer açtım ve sonra yan dönüp çadırın duvarına baktım.

Çadırın brandası önümde dalgalanıyor, malzeme rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Diğer çadırlardan gelen sesler kulaklarıma doldu. Sessiz konuşmalar. Diğer erkekler uyku kürklerinin üzerine yerleşirken birkaç homurtu. Ama sonra hepsi sessizliğe gömüldü. Gardiyan Alleron'u bile duymadım. Onu tamamen unutmuştum.

Jax sonunda arkama yerleşti, iri vücutu kürklerin ve battaniyelerin ona doğru eğilmesine neden oldu. "Yıldızlar, Elowen, çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Tüm âleminin paramparça olduğunu biliyorum."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sorun yok. Bu senin hatan değil. Aptalca inandım-" Başımı salladım.

Yer değiştiren kürklerin hışırtısı tekrar geldi ve sonra Jax'in enerjisi sırtıma daha fazla baskı yaptı. Üzerime eğildi ve kokusundan bir bulut beni sardı-baharat ve çam. "Neye inandın?"

Gözlerimi kapattım. "Hiçbir şey. Artık bir önemi yok."

Ardından sessizlik geldi ama Jax'in sırtıma vuran enerjisi bir kademe daha arttı. "Ya benim için önemliyse?"

Onun için önemli mi?

Bu üç küçük kelime içimde bir şeyleri harekete geçirdi, kırık kalbimi kurcaladı ve ben ona doğru döndüm, onu bu kadar yakınımda bulduğuma biraz şaşırdım.

Hâlâ siyah giysilerini, maskesini ve bandanasını takıyordu. Her şeyi benden gizlenmişti. Gözleri hariç. Göz kamaştırıcı cerulean irisleri sönmekte olan ateş ışığında bana bakıyordu. Çok güzel gözleri vardı, sayısız mavi tonu vardı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Senin için önemli olsa bile, Jax, hiçbir şey değişmez."

Ondan enerji fışkırıyordu. Elini kaldırdı ve bir parmağını yakamda gezdirdi.

Bu samimi jest nefesimi kesti.

"Anneni geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ve bundan asla kurtulamayacağını düşündüğünü de biliyorum." Sözleri sertleşti. Keskinleşti. Ellerinden eskisinden de güçlü bir büyü yayılıyordu ve bir parçam ilk tanıştığımızda gücünü yumuşatıp yumuşatmadığını merak etti, sanki dün sabah çadırında uyandığımda beni korkutmamak için kendini kasıtlı olarak uzak tutmuş gibiydi. "Belki de bu doğru, ama bu *ondan* asla kurtulamayacağın anlamına gelmez." Son kelimeyi hırıldayarak söyledi ve ondan yayılan enerji daha da arttı.

Jax adaptörü cebinden çıkardı ve parmağını mor mücevherin üzerinde gezdirdi. Uzun parmakları ve güçlü elleri vardı ama yine de adaptörü nazikçe tuttu. Ancak Koruyucu Alleron'un dokunduğu zamanın aksine, merkezindeki mor taş parlamaya başlamadı. "Gardiyanının parmak izi olmadan, bu artık seni kontrol edemez."

"Hâlâ beni içeriyor."

"Doğru, içeriyor."

"Sana bunu anlatmaya çalıştım ve koruyucum olmadan sana bir faydam olmayacağını söyledim ama beni dinlemedin."

"Haklısın. Yapmadım." Başını salladı ve sertçe iç çekti. "Bunu sormaktan nefret ediyorum Elowen, özellikle de bu gece öğrendiklerinden sonra, ama yine de bana yardım edecek misin? Bu gece yaptıklarını öğrendikten sonra bile senden istesem yine de Peçeli Arada'ya gidecek misin? Gardiyanın bunu benim için kullanmak zorunda kalacak ama seni temin ederim ki sana bir daha asla zarar vermeyecek."

Sesini bir acı titretti ve kimi bulmayı bu kadar şiddetle istediğini, amacının hiç değişmediğini merak ettim. Son iki günde olan her şeye rağmen, Jax'in beni almaktaki tek amacı hâlâ yol gösterici ışığıydı.

"Bunu bana emredebilirsin, Jax. Mistvale büyün itaatkâr kalmamı sağlayacaktır." Bu erkek için beni kontrol etmek çok kolay olurdu. Beni kuklası, sonsuza dek itaatkâr hizmetkârı yapabilirdi.

Yine de bu düşünce bile bende herhangi bir duygu uyandırmadı. En ufak bir korku bile. Sanki artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi hışımla. "Sadece yapmak istemiyorum değil, bunu sana yapmayacağım. Benim psişik büyüm şeytanidir. Sadece onun kadar alçak olanlar onun gazabını hissedebilir. Ve sen, sen tüm bunların içinde bir masumsun, Elowen. Bunu hak etmiyorsun."

"Sana vurmuş olmama rağmen mi?"

Yumuşakça güldü. "Sana yaptıklarım için bunu hak ettim."

İçimde bir rahatlama titreşimi dolaştı, uyuşukluk yayıldığından beri sadece en ufak bir parıltı.

Jax'in kaşları çatıldı ve sesi alçaldı. "Sana başından beri söylüyorum, Elowen. Sana zarar vermeyeceğim."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Şaşırtıcı mavi gözleri benimkilerle buluştu ve beni aldığından beri ilk kez ... Ona inandım, gerçekten *inandım*.

İçimde bir şeyler değişti. Yumuşadı. Belki de deliydim, tüm bu kaosun ortasında bir anlam ifade etmek için bile çaresizdim. Ve belki de yine aptalca, naif bir karar veriyordum ama ona farklı bir gözle bakıyordum.

"Kimi bulmamı istiyorsun, Jax?" Fısıldadım.

Gözleri karardı. "Benim için çok önemli biri." "Ama ...

kim?"

Tek bir nefes göğsünü kabarttı. "Size söyleyemem. Üzgünüm ama kimse onların kim olduğunu bilemez. Sen bile."

Kaşların çatıldı ve aramızda bir anlık sessizlik geçti ama Kara Akıncı'yı çevreleyen kederli enerji sahte olamazdı. Çok hamdı. Çok içgüdüselidi.

Ve belki de bir başkasına karşı duyduğu o acılı duyguyu hissediyordu - hiç şüphesiz aşk. Çünkü aşktan başka ne böyle bir tepki oluşturabilirdi ki? İntikam kesinlikle olamazdı. Hayır, aşk olmalıydı. Sevdiği biri kaybolmuştu. Ve bu öyle güçlü bir aştı ki, krallığına kadar gelmiş, haftalarca beni takip etmiş ve fırsatını bulduğunda beni kaçırmıştı. Kral Paevin'in en sevdiği hayvanı olmama rağmen, Jax yine de riske girmişti.

Tüm bunları aşkı için yapmıştı.

Belki de hiç kimsenin benim için hissetmeyeceği bir şey olsa bile, böyle bir aşkın var olduğunu bilmek başımı sallamama neden oldu.

"Evet, yine de sana yardım edeceğim, Jax."

"Yapacak mısın?" diye huysuzca cevap verdi, bu iki kelimede umut açıkça görülüyordu. "Evet, yapacağım."

Bir nefes aldı, büyük bir rahatlama hissi. "Teşekkür , Elowen." "Bana henüz teşekkür etme. Henüz kimseyi bulamadım."

"Ama yapacağını söylemiştin."

"Yapabildiğim zaman."

"Başka bir çağrı yapmadan önce son çağrılarının etkisinden kurtulmak için daha ne kadar zamana ihtiyacınız olacak?"

Aramızda bir kalp atışı kadar sessizlik geçti. Yalan söyleyebileceğimi biliyordum. Bunu uzatabilirdim, ona bunu yapana kadar haftalar geçeceğini söyleyebilirdim, ama ... Yalan söylemek istemedim. İlk kez, çağrılarım konusunda bana bir seçim hakkı verildiğini hissediyordum. Sanki aramızda doğmuş olan o kırılğan ateşkes giderek güçleniyor, daha dirençli hale geliyordu ve ben aramızda oluşmakta olan anlayışı bozmak istemiyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yarından sonraki gün bir tane yapabilirim."

Gözleri parlıyordu, aurası keskin bir şekilde yükseldi. Jax adaptörü kaldırdı. "Bunun gerçekleşmesi için koruyucunun bunu kullanması gerekecek ama işini bitirdiğinde, senin iznin olmadan bir daha asla kullanmamasını emredebilirim. Bu, gitmene izin vermenin yanı sıra bana yardım ettiğin için sana verebileceğim bir hediye."

İçimden kırılıyormuşum gibi gelse de küçük bir gülümsemeyi başardım. Sunabileceğinin en iyisi buydu ve bunu o da ben de biliyorduk.

"Pekala, anlaşmamız tamamlandı."

Jax başını salladı ve sonunda yanıma uzanana kadar kendini kürklerin üzerine bıraktı. Yüzümü ona döndüm, sonra iki elimi yanağımın altına koydum. Adaptörü inceledi, sönmekte olan ışığa tuttu, ben de profilini inceledim.

Sırt üstü yatıyordu ve yüzünün hatları maskesinin altından daha net seçilebiliyordu; bunun farkında olup olmadığını merak ettim. Düz bir burnu vardı, uzun değildi ama kısa da değildi. Güçlü bir burnu olduğu söylenebilirdi ve çenesi, kumaşın üzerine örtülmesiyle belirginleşmişti.

"Bunu senin üzerinde ne sıklıkla kullanıyor?" diye sordu sessizce.

Omuz silktim. "Ne zaman bir çağrı yapmamı isterse. Ya da beni ciddi şekilde cezalandırmak istediğinde. Adaptör bana zarar da verebilir, dün Orman'da başıma gelenler gibi."

Bakışları benimkilere kaydı. "Seni bununla mı *cezalandırıyor*?" diye neredeyse hırlayacaktı.

Kararsız bir nefes aldım. Jax'in öfkesi çadırı dolduruyordu. "Sık sık değil, ama oldu."

Derin bir nefes aldı, sonra arkasına yaslandı ama göğsü hâlâ çok hızlı kalkıyordu ve sanki kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi hissediyordu. "Peki ne sıklıkla çağrı talep ediyor?"

"En fazla haftada iki kez. Sihrim en fazla buna izin veriyor, ama genellikle ayda sadece birkaç kez."

Derin bir nefes daha aldı, gözleri daraldı ve içinden bir büyü pufu yayıldı. Dışarıda, Gardiyan Alleron'un çırpınışları arttı.

Bir an daha geçti ve Jax sonunda sessizliği bir kez daha bozdu. "Ve o bunu her kullandığında, sen de Örtülü Araya mı giriyorsun?"

"Evet."

"Peki bunu onun için ne zamandır yapıyorsun?"

"Çocukluğumdan beri."

Başını bir kez daha bana doğru çevirdi, adaptörü yanına düştü. "*Çocukluğundan* beri mi?"

Başımı salladım ve içimdeki büyü ısınarak Jax'in etrafını saran enerjiye tepki verdi. Boynumda hafif bir titreşim mırıldandı ve Jax derin bir nefes alıp omuzlarını gevşetti ama sesi hâlâ sertti: "Lorafinlerin Peçeli Aralar'a seyahat etmelerinin tehlikeli olabileceği ve bazılarının kaybolduğu söylendi."

"Bu doğru."

"Ve eğer biri Peçeli Arada kaybolursa, ruhu sonsuza dek semele'lere bağlanır."

Nefes alışlarım . "Onlar da öyle diyor."

"Peki sizin için hiç böyle bir durum oldu mu? Hiç kaybolmaya mı?"

Gözlerimi kapattım ve gelen korkunç görüntülerle savaştım. Koruyucumun beni zorladığı tüm zamanlar anılarımda canlandı. Çok gençken ve hâlâ tam olarak anlamamışken beni büyümü öğrenmeye ve kullanmaya zorlamıştı. Daha geçen gün, kral için üç çağrı yaptığımda, kaybolacağımdan korktum.

Ama olmamıştım. Tasmanın korkunç şokları beni geri çekmişti.

Dudaklarımı yaladım ve Jax hareketi takip etti, gözleri dilimin dışarı fırlayışını izlemek için eğildi. "Birçok kez oldu."

Hareketsizleşti, o kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığını merak ettim. "Birçok kez mi?" diye tekrarladi.

Başımı salladım. "Beni tamamen kopmaktan kurtaran şey bu oldu." Yakasını tekrar ovaladım. "Sanırım bir bakıma bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Yaka beni toprağa bağlı tutuyor. Sayısını unuttuğum kadar çok kez ruhumu bedenime geri dönmeye zorladı." Ona tasmanın aynı zamanda her çağrı yaptığında beni rahatsız eden dayanılmaz yan etkilerden de sorumlu olduğunu söylemedim. Beni toprak altında tutan şeyin bir parçası da tasmanın beni çağrıyı talep eden periye bağlamasıydı ve bu bağlantı perinin büyüsünden muzdarip olduğum anlamına geliyordu.

Jax uzun, derin bir nefes aldı.

Alt dudağımı ısırarak için ağzımın içine çektim ve yine gözleri hareketimi takip etti. "Biliyor musun, kültürümüzden kurtulduktan sonra kendimi ondan uzaklaştırmayı planlamıştım. Kimseye zarar vermeyeceğimden emin olana kadar Ormanda, tasman olmadan özgür ve yalnız yaşayacaktım, sonra koruyucuma döneceğimi düşündüm. Gerçekten onun hiç sahip olmadığı kızı olacağımı düşünmüştüm." Nefesim kesildi.

Jax'in bakışları öyle bir hal aldı ki bir an konuşamadım. Başımı salladım. "Sanırım bu artık olmayacak."

"Neden o tasma olmadan kendini izole etmen gerektiğini düşünüyorsun?"

Anılarım çocukken yaptıklarına, beni tanımlayan ve doğaüstü mahkemelerin beni Guardian Alleron'un süresiz mülkü haline getirmesine izin veren o korkunç ana döndü, ta ki o ya da ben güvende olduğumu kanıtlayana kadar.

başka türlü özgür olamaz. "Büyüm yüzünden. Çocukken bile bana güvenilmezdi."

"Sana böyle mi söyledi?" Jax homurdandı.

"Hayır. Bunu kanıtlayan çocukken yaptığım şeydi. Muhafız Alleron'la hiçbir ilgisi yoktu." Yanaklarım kızardı. "Ama artık başkaları için bir tehlike olmadığımı kanıtlamam için bana bir şans verileceğine inanmakla aptallık ettim. Özgür olacağıma inanmakla aptallık ettim."

"Hayır, sen aptal değilsin. Her ne olduysa, sen sadece bir çocuktun."

"Hiçbir lorafın gerçekten çocuk değildir," diye fısıldadım.

"Peki her ne , koruyucun sana yardım etmeye çalıştı mı?"

Parmağımı yakamda gezdirdim. "Bunu o taktı."

Jax'in gözleri sertleşti. "Yani seni o tasmayla kendisine köle yaptı ve sen de ona güvendin çünkü bildiğin tek şey oydu." Sesi yumuşadı. "O senin masumiyetinden faydalandı, Elowen. Bu seni aptal yapmaz. Bu onu bir-" Derin bir nefes aldı ve etrafında dönen büyü yeniden kıpırdandı.

Duymak istemediğim için gözlerimi tekrar kapattım. Çünkü bir parçam Muhafız Alleron tarafından inanılmaz derecede ihanete uğramış hissederken, ona karşı başka şeyler de hissediyordum. Buna engel olamazdım. İlişkimiz zaman zaman çalkantılı olsa da o benim için bir baba gibiydi. Benimle ilgilenmiş, beni beslemiş ve kimsem yokken bana kıyafet ve ev sağlamıştı. Kan bağıımız olmasa da o gerçekten benim babamdı ve bir parçam bu yüzden hala ona tutunuyor, beni incitmiş ve annemi öldürmüş olsa bile bir parçasının beni sevdiğine inanmak istiyordu.

Bir elimi alnıma götürdüm ve gözlerimi ovuşturdum. Gardiyan Alleron'a karşı hislerim her zaman çarpık ve karmaşık olmuştu ama gerçek şu ki, o benim sahip olduğum tek aileydi. Ama bu ironi gözümünden kaçmamıştı. O benim tek ailemdi çünkü annemi öldürmüştü.

Jax'in sesi fısıltıya dönüştü. "Hayatın boyunca seni kullandı, Elowen. Kafanı yalanlarla doldurdu, tatlı sözleriyle seni baştan çıkardı ama o şeytani bir yılanın başı başka bir şey değil."

Kaşlarım çatıldı ve aklımdan sadece ve sadece tek bir düşünce geçti.

O haklı.

Yanımızdakinin yumuşak horultuları kulaklarımı doldururken çadırımızda yine sessizlik hüküm sürüyordu, ancak yorgun olmama rağmen, hala içimde akan acıya rağmen rahatlayamıyordum.

Görünüşe göre Jax de yapamıyordu. Kıpırdamadan yatıyor, derin ve düzgün nefes alıyordu. Yine de sessizliğimize rağmen beni izlemeye devam etti. Beni o kadar yakından izledi ki, bir kez daha sanki içimi görüyormuş gibi hissettim.

Oturduğum yerden kalkarak nihayet son iki gündür taktığım örgüleri çözdüm. Jax bunu da izledi, uzun kestane rengi saç tellerim sırtımdan aşağı dökülene kadar parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken dikkatli bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Yutkunurken boğazı düğümlendi, maskesi bunu gizleyemedi. "Kesinlikle çok güzelsin Elowen," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse onu duymuyordum. "Ve sadece dışının değil, içinin de güzel olduğunu görebiliyorum. Sana yaptığı her şeye rağmen, kalbin hâlâ iyi."

Jax, şefkatli sözlerini tam olarak algılayamadan gözlerini kapattı ve ben algıladığımda kalbim çarpmaya, nefeslerim sığlaşmaya başladı.

Tekrar kürklerin üzerine uzanarak kapattım ve Jax'in sıcaklığının yanıımı ısıtmasına izin verdim. Ve sonunda uykuya daldığımda, sadece maskeli fae'leri, asla sahip olamayacağım bir ailenin özlemini ve kaçınılmaz olarak Peçeli Arada kaybolmayı hayal ettim.

BÖLÜM 13

Kulaklarımın dibinde ayak sesleri. Hayalet fısıltıları gibi yumuşak adımlar. Ormanın mis kokulu çam iğneleriyle dolu toprağını rahatsız ediyor, her adımda istemeden de olsa duyularımı gıcıklayan ve beni uykumdan uyandıran aroma pufları yaratıyorlardı.

Gözlerimi halsizce açtım. Karanlık beni karşıladı. Yanımda bir erkek uyuyordu. Yumuşak, eşit nefes alış veriş kulaklarıma ulaşıyordu ve sıcak, sert bir beden yan dönmüştü. Göğsü sırtımla aynı hizadaydı ve kolu belime dolanmıştı, sanki beni tutuş şeklinin samimiyetinden tamamen habersizmiş gibi.

Jax. Her santimi taş kadar sıcak ve aşılmazdı ve garip bir şekilde, onun tarafından tutulmak güvende olmaktan başka bir şey hissettirmiyordu.

Daha çok uyandım. Daha önce hiç bir erkek tarafından tutulmamıştım. Hiçbir zaman. Gardiyan Alleron ilişkilerime izin vermediğinden beri buna asla izin vermemişti. Sadece çağrılar sırasında erkeklere bana dokunma hakkı vermişti ve bu da onun her zaman dikkatli gözleri altındaydı, odadan ayrıldığı ve Lordling Neeble'in ...

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve biraz daha arkama yaslandım.

Jax'in kolu sanki korkumu hissetmiş gibi etrafımda sıkılaştı. Hâlâ uyuyor olsa da, hafif bir hareketle de olsa beni kendine doğru çekti.

Yanaklarım pembeleşti. Sıcaklığı etrafımı sarmış, soğuk havada beni sıcak tutuyordu. Gözlerimi tekrar kapattım ve uykuya dalmak üzereydim ki aniden uyandım. *Bekle, eğer Jax hala yanımda uyuyorsa, o zaman çadırın dışında kim var?*

Rüzgârın hafif fısıltısı kulaklarıma ulaştı ama o kadar sessizdi ki ne olduğunu anlayamadım. Gözlerimdeki uykuyu biraz daha sildim ve kalbim çarpmaya başladı.

Çadırımızın dışında biri vardı.

Bundan emindim.

Tasmam boğazımda titreşiyor ve nefes alışım her geçen saniye hızlanıyordu. Diğer erkekleri duyuyor olmam mümkündü. Belki de Phillen ya da Lander tuvaletlerini yapmak için kalkmışlardı. Ama durum böyle olsaydı, hareketlerini gizlemek için bu kadar uğraşmazlardı.

Jax'i uyandırmak için döndüm, ama bunu yapamadan çadırın kanvas kapısı açıldı ve büyük bir siltenit perisi içeri daldı.

Nefes nefese yoldan çekildim.

Ama bana doğru gelmiyordu.

Ayın loş ışığında metalin parıltısı gözüme çarptı. Bıçak yukarı doğru fırladı, niyeti açıktı.

"Jax!"

Ama uyarım çok geç oldu.

Hançer düştü ve Kara Akıncı'ya saplandı.

Çığlık attım ve geri uçtum. Jax'ten bir inilti geldi, eli karnının üst kısmına, tam kalbinin yanına gitti. Bıçak kabzasına kadar batmıştı ve yaradan kan fışkırıyordu.

Kalbim durmuş gibi hissediyordum.

"Jax!" Tekrar çığlık attım.

Sert eller beni yakaladı ve çadırdan çıkardı. Tekrar çığlık atamadan dışarıdaydım ve soğuk gece havası saçlarımı gözlerimin önünde savuruyordu. Yakam o kadar güçlü titriyordu ki acı veren sarsıntılar kollarımdan aşağı iniyordu. Çırpınarak beni tutan kişiden kurtulmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bırak beni, sen-"

İri bir el ağzımı kapattı, erkeğin teni pürüzlü ve terden nemliydi.

"Bu o mu?" diye tısladı başka bir erkek.

Çadırların üzerinde daha fazla branda dalgalanıyordu ve bir anda açıklığın erkek siltenitlerle olduğunu fark ettim. On, hayır on beş ... hayır, *yirmi*. Gözlerim büyüdü. Ne kadar çoklardı.

Saçlarım gözlerimin önünde birbirine karıştı. Açıklıktan esen bir başka rüzgâr saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve görmemi sağladı. Bütün

Jax'in arkadaşlarından hiçbirisi çadırlarından çıkmadığında vücudum titredi ve bilinmeyen erkeklerden birkaçının çıktığını göz önünde bulundurduğumda, Jax'e yapılanların arkadaşlarına da yapıldığını tahmin edebiliyordum. Muhtemelen hepsi ölmüştü.

Oh Tanrıça.

Her çadırdan inilteler geldi ve korkum durdu. Ölü değillerdi ama yaralı oldukları belliydi. Ama hançerin Jax'in karnına saplanışına bakılırsa . . . Kalbini almadıysa bile çok yaklaştı. Muhtemelen bir saat içinde kan kaybından ölmüş olacaktı, arkadaşları şu anda yaşıyor olsalar bile muhtemelen benzer bir durumda olacaklardı.

Bir pişmanlık yüreğimi parçaladı. O erkekler beni koruyucumdan almış ve bana onun gerçeğini göstermişlerdi. Ve şimdi, hepsi gitmiş sayılırdı.

"Onu buraya getirin." Sert bir ses kulaklarıma ulaştı ve kaskatı kesildim. Bu sesi tanıdım.

Hayır, . Ben rüya görüyorum. Bu bir rüya olmalı.

Ama bana sunulan erkek gerçekten de Lordling Neeble'dı. Faewood Krallığı renkleri onu süslüyordu. Ona eşlik eden tüm erkekler de benzer kıyafetler giyyordu. Ay ışığında bakışlarım keskinleşti ve birkaç tanıdık yüz daha belirdi, sonra daha fazlası.

Her parçam kilitlendi. Bu siltenitler Neeble'ın fae'leriydi, mülklerini korumaları için özenle seçtiği acımasız muhafızlardı. Çoğu, genellikle kadınlara karşı şiddet içeren korkunç suçlarından dolayı kaya duvarların ardında tam sezon geçirdikten sonra hapisshaneden gelmişti. Gaddar ve istismarcı davranışlarıyla tanınırlardı. Bu erkeklerin fae'lere yaptıkları söylenenler yüzünden kimse Lordling Neeble'ın arazisine girmeye cesaret edemiyordu.

"Bu o mu?" diye sordu beni tutan erkek.

Lordling Neeble çenemi tuttu ve yüzümü ay ışığına doğru çevirdi. Zalim bir gülümseme dudaklarını büktü.

Boğazımda safra birikti. Bana en son dokunduğu zamanı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

Geri çekilmeye çalıştım, geri çekilmeye çalıştım ama parmakları tutuşunu sıkılaştırdı.

"Bu o. O artık benim." Omzunun üzerinden, Muhafız Alleron'un hâlâ bağlı ve duyularından yoksun olduğu yere kindar bir bakış fırlattı. Eski koruyucum tamamen hareketsiz oturuyordu. Jax onu serbest bırakmış olmalı.

onun acı veren psişik büyüünden. Muhafız Alleron'un uyuyor olması mümkündü. Sadece tat ve koku alma duyuları aktif olduğundan, muhtemelen Jax'in kampının az önce istila edildiğinden ve Kara Akıncı ile arkadaşlarının öbür dünyaya girmek üzere olduklarından haberi yoktu.

O bıçak gibi his yine kalbimi parçaladı.

"Aptal herif," dedi Lordling Neeble nefesinin altından, sonra da yere, koruyucuma doğru tükürdü. "Kendini yakalattı."

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek erkeğin avucunun arkasında boğuldum.

Lordling Neeble gülümsedi, dudaklarını dehşet verici bir şekilde bükerek içimi çalkaladı. "Lemos'a gitmeden önce Muhafız Alleron krala senin kaçırıldığını söyledi. Doğal olarak, kral en sevdiği lorafinin başkentinden kaçırıldığını duyunca pek mutlu olmamış, bu yüzden muhafızına dillemsills aracılığıyla düzenli olarak bilgi göndermesini emretmiş ve Lemos'ta bulunduğu ve muhafızının seni yakaladığı haberi geldiğinde, kral kurtarılan başarısız olursa diye sınırlarda devriye gezmeleri için birkaç ekip göndermiş. Şansıma, kuzeye bir gemiyle yeni gelmiştim, bu yüzden kral benden beklemede kalmamı istedi ve Alleron belirlenen zamanda krala haber gönderemeyince, kral beni ve tüm ekipleri seni aramaya gönderdi. Yüzlerce fae senin için sınırları tarıyor Elowen ve kralımızın bu kadar gayretli olması iyi bir şey yoksa asla bulunamazdın." Muhafız Alleron'a küçümseyen bir bakış daha attı. "Gerçekten, tam bir rezalet. Üç düzine muhafızla bile seni geri getiremedi." Alay etti. "Eski gardiyanınız artık sizi tutamayacağını kanıtladı. Belli ki gücünü kaybetmiş, bu yüzden artık bu görevi ben üstleneceğim." Gülümsedi, sonra dudaklarını yaladı ve aç gözlerle beni süzdü.

Kusmuk boğazımda yükselmekle tehdit etti ve daha fazla geri çekildim, ancak arkamdaki erkek geri çekilmemi durdurdu.

"Şimdi nereye Lordling Neeble?" diye sordu beni tutan kişi.

"Onu domal'a bindirin. Hızlı hareket edersek gün doğmadan limana varmış oluruz."

Tekrar çırpındım ama gardiyanın eli çıplak tenime saplandı ve giydiğim aptal önlük beni çok az korudu.

Çadırlardan bir inilti daha geldi ve mide bulandırıcı bir farkındalıkla bunların Phillen, Lars, Bowan, Lander ve Trivan'ın çıkaracağı son sesler olduğunu anladım. Hepsisi ölüyordu.

Daha da kötüsü, geldiğim çadır tamamen sessizdi. Jax muhtemelen çoktan ölmüştü.

İçimi korkunç bir pişmanlık kapladı. Bir yanım Jax'le daha yeni tanıştığımız için verdiğim tepkinin saçma olduğunu bilse de, dün gece aramızda bir şeylerin değiştiğini gerçekten hissetmişim. Üstelik Jax beni hiç istismar etmemişti. Ona fiziksel olarak vurmama rağmen, bana asla kaba davranmamış ya da vurmamıştı.

Önümde duran erkeğin aksine - görünüşe göre beni de kaçırmak için burada olan aşağılık Faewood lordlingi. *Üçüncü* kaçırılışım. İçimde bir histeri kahkahası yükselmekle tehdit ediyordu. Durumun saçmalığı neredeyse beni kıkırdatacaktı.

Beni tutan muhafız beni sarstı. "Sessiz ol."

Ama onun sert muamelesi histeri krizlerimi durdurmak için pek bir şey yapmadı ve aklımı kaçırdığım bir kahkaha attım.

Lordling Neeble öfkelenildi. "Susturun onu ve domal'a götürün."

Beni tutan gardiyan beni döndürdü ve yüzüme bir tokat attı.

Çok hızlı yaptı.

Yanağımda bıraktığı acı çok keskindi ve kahkahalarımın durmasına neden olacak kadar yakıcıydı. Yüz hatlarımda yakıcı bir acı hissettim ve irkildim.

Erkekler hızla hareket ederek beni bir un çuvalıymışım gibi bir domalın üstüne fırlattılar, sonra da bacaklarımı deri kayışlarla dört ayaklı hayvana bağladılar. Ellerim hâlâ serbestti ama bana herhangi bir dizgin verilmemişti ve korku içimde çağlarken tasmam uyarıda bulunmaya başladı.

Bu gerçekten oluyor.

Beni hayvanın üzerine atan erkek kıs kıs güldü. "Dayanmanı tavsiye ederim."

Domal toynaklarının üzerinde dans ederken gözleri ay ışığında parlıyordu ama domallar zeki hayvanlardı. Bana endişeli bakışları ve erkeklere kızgın homurtuları göz önüne alındığında, bu da bir istisna değildi.

". Şimdi!" Lordling Neeble homurdandı.

Lordling Neeble atına atladığında, domalım çoktan ata binmiş olan erkeklerin hizasına düşerek havalandı.

Saniyeler içinde Ormanın içinden uçuyor, Ustilly Dağlarına doğru dörtnala geri dönüyor ve bir kez daha güneye doğru ilerliyorduk.

Dik durmak için mücadele ettim ama bir şekilde parmaklarımı domal'ın yelesinden ve asılı hatta yayılan zaplara rağmen

sürekli yakamdan.

Domalın toynaklarının her vuruşunda sarsılıyor ve inliyordum. Beni esir alan yeni sahibim rahatımı hiç umursamamıştı. Eyere o kadar sıkı bağlanmışım ki bacaklarım iplerin acısından yanıyordu.

Hayvanımın sırtında bir kırbaç şakladı. Domal kişneyerek öne doğru sıçradı ve daha da hızlı hareket etti.

Rüzgâr saçlarımı uçuşturdu ve domal dik dağ yamacındaki keskin bir kayanın etrafından dolandığında irkildim. Yere saçılan ve dağın yamacından yuvarlanan kayaların çıkardığı ses midemi bulandırdı.

Tırmandığımız her adımda Orman arkamızda kayboluyor, sadece yüksek kayalar ve sivri tepeler bizi çevreliyordu. Ay ışığı yolu aydınlatıyordu. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Phillen'in sırtında seyahat ederken bunların hiçbirini görememiştim. Her şey bulanıktı ama daha yavaş hareket eden domalda dehşet beni sardı. Domalların toynakları dik kaya yamaçları için uygun değildi ve erkekler onları daha hızlı hareket etmeye zorladıkça tüm hayvanlar korku içinde kayıyor ve kişniyordu.

Atım bir kayanın üzerinden atlamaya çalıştığında öne doğru sıçradım ve bunun yerine yere inmeden önce tehlikeli bir şekilde yana savruldu, sonra yanlara doğru kaydı.

Batan iplerin acısı bacaklarımı daha da kesiyordu. Tasmam yeniden harekete geçti ve uzuvlarıma şok edici cıvatalar göndererek sinirlerimin yanmasına ve zihnimin kararmasına neden oldu.

"Devam edin!" Lordling Neeble bağırdı.

Domallar sonunda dağın zirvesine ulaştı ve diğer taraftan inmeye başladı, ancak aşağı doğru iniş daha da tehlikeliydi. Hayvanlar birkaç kez neredeyse dik vadiden aşağı düşüyordu ve Lordling Neeble bizi yavaşlatmak zorunda kaldı. Tüm bu süre boyunca domalın yelesine yapıştım, parmaklarım koyu mor tellerine o kadar sıkı dolanmışım ki tüyleri derimi kesiyordu.

"Ormana varmak üzereyiz," diye seslendi Lordling Neeble. "Oraya vardığımızda, yabanıl patikasına geri dönün ve doğuya gidin. Bir gemi var-"

Arkamızdan gelen öfkeli bir uluma, mağarasından çıkan hırıltılı bir canavar gibi vadide yankılandı.

Başımı çevirdim ve çılgınca sesin kaynağını aramaya başladım. Bir ağaç dişi ya da yaban tavşanı veya dağlık Orman'da yaşadığı söylenen başka bir efsanevi yaratık bulacağıma inanıyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

Bir ısıklık sesi rüzgârı aniden kesti ve bir bıçak önümdeki erkeklerden birine saplandı. Çığlık attım.

Ucu göğsünün önünde belirip tam kalbini deldiğinde ay ışığında kan parlıyordu. Erkek domalinden yuvarlandı.

Kalbim gümbürdeyerek domalıma yaslandım ve onu yavaşlatmaya çalıştım ama hayvan havadaki ölüm ve kanı hissetmiş olmalıydı. Başını geriye attı ve dehşet içinde bir kişneme daha çıkardı.

"Onu Orman'a götürün!" Lordling Neeble bağırdı.

Arkamızdan gelen daha fazla kılıç ve ok aniden havada vızıldadı ve sonra onu duydum.

Nal sesleri.

İnançsızlık ve sevinç dalgaları aynı anda içimde yuvarlandı. Karanlığın içinden, Lucifer'in kendisi gibi dağın tepesinden aşağıya doğru akan Kara Akıncı, Phillen ve Trivan arkadaşlarının tepesinde belirdiler; ancak lordling grubuna ulaştıklarında ve artık bir bulanıklık olmayacak kadar yavaşladıklarında ortaya çıktılar.

Faewood erkeklerinden oluşan grubu, ruhlarını ele geçirmiş iblisler gibi parçalayarak bir ölüm ve yıkım kasırgasına dönüştüler.

Lordling'in erkekleri kılıçlarını ve hançerlerini kullanarak darbelere karşılık verdi ama geyik değiştirenler rüzgâr gibi hareket ediyor, silahlarını o kadar hızlı savuruyor ve savuruyorlardı ki görmek imkânsızdı.

Hiçbir erkeğin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Hiç görmedim.

Kaba bir el bindiğim domuzu aniden çekti, sonra bir kez daha dağdan aşağıya doğru kayıyordum, Lordling Neeble onu acımasızca Ormana doğru zorlarken hayvan korku içinde çığlık atıyordu.

Son sürat ağaçların arasına daldık. Yapraklar ve dallar derimi kesiyordu.

"Elowen!" Jax'in feryadı arkamdan geldi ama asil yavaşlamadı.

Büyü havaya yayıldı, etrafımdaki boşluğu doldurdu ve sonra Lordling Neeble'in nefesi kesildi.

"Gözlerim!" diye bağırdı.

Domalıma bıraktı, Jax'in duyuları çalan büyüü etrafını sararken yüzünü tırmalıyordu.

Arkamdan daha fazla dörtnala koşan toynak sesi geldi ve sonra Jax oradaydı ve devasa geyiği Lordling Neeble'in bineğine çarptı.

Soylu atından düştü ve bir ahır böğürtlenine çarparak yere çakıldı. Lordling, keskin dikenler acımasızca etine battığında ve derisini yırttığında haykırdı.

"Elowen!" Jax domalimi yakaladı ve Lordling Neeble'ın yattığı yerin etrafında dans edene kadar korkmuş canavarı yavaşlattı.

Jax'in safir gözleri ay ışığında adeta parlıyordu. Geyikten atladı ve gecenin içinde bir büyü parıltısı parladı ve sonra Bowan da siyahlar giymiş ve silahını kaldırmış bir şekilde karşımda durdu.

"Git," diye hırladı Jax.

Bowan bir bulanıklık içinde geldiği yöne doğru gözden kayboldu.

Bindiğim domal yine kişnedi ve sıçradı ama Jax yularından tutarak zavallı hayvanın dehşet içindeki hareketlerini durdurdu. Jax yaklaşarak bir şeyler fısıldadı ve hayvanın çılgınca hareketlerinin bir kısmı yavaşladı ama gözleri hâlâ bembeyazdı.

Nefes almaya çalışmakla artan duygularımı bastırmaya çalışmak arasında gidip gelerek nefesimi içime çektim ki tasmam beni cezalandırmayı bıraksın. Mengeneye benzeyen ipler yüzünden bacaklarımın ağrması ya da domalın saçları yüzünden avuç içlerimde kesikler oluşması işe yaramadı ama bunların hiçbiri Jax'ten yayılan mutlak öfkeyle kıyaslanamazdı.

Jax domalımı çabucak bir ağaca bağladı, sonra da Lordling Neeble'ın üzerine yürüdü.

Erkek hâlâ ahır çalılıklarının arasında sıkışmış, kör olmuş bir halde çırpınırken kendini ağaç saplarından kurtarmaya çalışıyordu.

Jax ellerini çalıların arasına soktu ve erkeği dışarı çekmeden önce gömleğini yakaladı.

Lordling Neeble dişlerini gösterdi ve Jax'in ağzına yumruk attı, ancak Jax kolayca savuşturdu ve ardından alnını lordlingin burnuna çarptı.

Kemik kırıldı ve burun deliklerinden kan fişkırdı. Lordling Neeble uludu ama savaşmaya devam etti.

Uzaktan, parçalanan et sesleri ve acınası iniltieler rüzgârda taşınıyordu. Dağın daha yukarısında savaş hâlâ devam ediyordu ama sesler gittikçe azaldığı için galiplerin kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde ve anlaşıldığı kadarıyla Jax'in arkadaşları Lordling Neeble'a eşlik eden her bir erkeği acımasızca öldürüyorlardı. Bu sefer hayatta kalan olmayacaktı.

"Nasıl?" Lordling Neeble körlemesine sallanmaya devam ederken zoraki bir fısıltıyla başardım. "Seni bıçakladı. Tam kalbinden. Ölmüştün. Ben gördüm."

"Kalbimi ıskaladı."

Jax, Lordling Neeble'ı dikenli çalıktan çekip çıkarmadan önce, lordlingin ağırlığı altında hafifçe sendeleyerek yaptığım tek açıklama buydu.

Gözlerim büyüdü. "Jax, yaralanmışsın!"

Nefesinin altında inledi ve Lordling Neeble'ı bir ağaca çarptı, ancak sarktı ve birkaç derin nefes aldı. Ay ışığı teninde parlayarak gözlerinin etrafındaki soluk deriyi ortaya çıkarıyordu.

Endişem arttıkça domal altımda daha fazla dans etti. "Jax ... sen yaralandı."

"Hâlâ iyileşiyor," diye homurdandı, sonra dikkatini tekrar soyluya çevirdi. "Kimsin sen?" diye sordu alçak bir hırıltıyla.

Ama Lordling Neeble tekmeleyip savurmaya devam etti ve Jax onun darbelerinden kaçmaya devam etse de endişem üç katına çıktı.

"O Faewood Krallığı'ndan Lordling Neeble. On Haneden birini yönetiyor," dedim aceleyle. "Kral, Muhafız Alleron temas kuramayınca beni alması için onu gönderdi."

Jax'in kaşları birbirine yaklaştı. "Onu tanıyor musun?"

Hızlıca başımı salladım ve onu nasıl tanıdığımı hatırladığımda midemde keskin bir bulantı hissettim. "Daha önce de hizmetlerimi kullanmıştı."

Jax keskin bir nefes aldı, gözleri bana doğru daraldı.

Domal daha fazla zıpladı ve ben de elimi hayvanın üzerinde gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştım çünkü hâlâ zavallı şeye bağlıydım.

"Elowen?" Jax hırladı. "Senin lorafin güçlerini kullanmaktan fazlasını mı yaptı?"

Kaşlarım çatıldı. *Bunu nasıl bilebilir?*

Bir şekilde başımı salladım. "Çağrısından uyandığımda bana dokunuyordu. Gardiyan Alleron odada değildi. Onunla yalnızdım."

Jax'in etrafındaki hava tamamen durdu ve Orman tamamen sessizleşti.

Büyü aniden Kara Akıncı'dan fışkırdı ve aldığı her nefeste daha da güçlendi. Erkek, içindeki güç açığa çıkma tehdidi oluşturdukça büyüyen ve kıvrılan bir fırtına gibi hissetti.

Kuzeyden yapraklar hışırdadı ve ardından Phillen, Trivan, Bowan, Lander ve Lars görüldü. Hepsi kanla kaplıydı ve ölüm kokuyordu. Yine de

Her biri bıçaklanmış olmasına rağmen, hepsi hâlâ nefes alıyordu.

"Hepsinin icabına baktın mı?" Jax canavarca bir ses tonuyla homurdandı.

"O piçlerin hepsi öldü, biz konuşurken Lucifer'in krallığına doğru yola çıktılar," dedi Trivan, bir ağaca yaslanıp ağır ağır nefes almasına rağmen sesinde bir sırıltı vardı.

"Elowen'i çöz," diye yanıtladı Jax. Lordling Neeble'ı serbest bıraktı ve bir başka büyü bulutu içinde soylu nefes nefese kaldı.

Lordling Neeble gözlerini hızla kırıştırdı ve etrafına bakındı. "Tekrar görebiliyorum!" fısıldadı, buradaki herkesten çok kendi kendine.

Jax karnını tuttu ve kendini toparlamadan önce sendeleyerek geri çekildi. Hala dehşet içindeki domaline bağlı olduğum için yapamamam da, ona gitmek için çok saçma bir dürtü duydum.

Kendini dik durmaya zorlayan Kara Akıncı, Ev soylusuna doğru sinsice ilerledi. "Evet, görebiliyorsun Lordling Neeble ve *tüm* duyularını korumanı sağlamaya niyetliyim. Çünkü sana uygulayacağım işkencenin her zerresini tecrübe etmeni sağlamayı planlıyorum."

SAATLER SONRA, güneş Ustilly Dağları'nın üzerinde istikrarlı bir şekilde yükseliyordu. Kampa geri dönmüştük ve Jax ve tüm arkadaşları dağ gibi yiyecek yemişlerdi, muhtemelen erzakları tamamen azalmıştı. Ama yiyecekler onları iyileştiren büyüye yardımcı olmuş gibiydi. Artık hiçbirisi yorgun ya da zayıf görünmüyordu.

Lars'ın sessizce yaktığı ateşin önüne oturdum. Lander bana bir kavanoz krem vermişti ve bunun bacaklarımdaki hızla iyileşen yaralara iyi geleceğini söylemişti. Kollarımın üst kısmında bana sertçe davranan gardiyan yüzünden morluklar oluşmuştu ve yüzüme yediğim şiddetli tokat yüzünden dudağım şişmişti ama bunlar çoktan geçmişti. Büyüm bunun icabına bakmıştı.

Etrafımdaki cadırlar hâlâ ayaktaydı ama diğer her şey . Lordling Neeble'ın akıncı grubu tüm erzakları çiğnemiş, arkalarında kirli ayak izleri bırakmıştı.

Ateşin karşısında Jax beni izliyordu ve bir kayaya karşı bıçağını titizlikle keskinleştirirken gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Ellerimin merheme her dalışını, kutsanmış kremin her yayılışını gözlemledi.

yaralarımın üzerinde. İfadesi, görebildiğim kadarıyla, tamamen anlaşılmazdı, ama ben her kesiğe bakarken bıçakla hareketleri arttı.

Yine de garip bir şekilde, ateşin karşısındaki esirime baktığımda korku hissetmedim. Etrafında dolaşan karanlık enerjiye rağmen, bu enerji bana değil, çırılçıplak soyulmuş ve şu anda bileklerini kesen bir iple bir ağaç dalından sarkan erkeğe yönelmişti.

Lordling Neeble'in vücudu daireler çizerek yavaşça sallanıyordu. Kolları başının üzerinde, bileklerinden bağlıydı ve ayakları yere değmesin diye onu havada tutan uzun ip yüzünden tamamen savunmasızdı.

Diğer beş geyik şekil değiştiren de kampın etrafında dolanıyordu. Giysilerindeki ve ellerindeki kanı yıkamışlardı ve şimdi başlarına gelecekleri bekliyorlardı.

"Sana ne yaptığını anlat bana," dedi Jax alçak bir ses tonuyla ve sessizliği bozdu. Bıçağı taşın üzerinde yavaşça ilerlemeye devam etti, kazıma hareketi sessizce şaklayan ateşin dışındaki tek sestti.

Elim tekrar kremaya dalmak üzereyken hareketin ortasında durdu. Titreyerek kenara koydum. Hareketimi gizlemek için kollarımı kendime doladım. Ne yaptığımı bile anlamadan sessizce sallanmaya başladım. Yeniden yaşamayı hiç istemediğim anılar yükselmekle tehdit ediyordu.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Yapamam."

Jax beni izledi, gözleri hafifçe parlıyordu. Aurası kabardı ve kampın her yerine yayıldı. Bıçağına baktı. "Ama sana dokundu?" diye sordu sonunda, sesi hırçındı. "Dokunmaması gereken yerlere mi?"

"O yaptı."

Jax bir hışımla ayağa kalktı. Phillen'e, "Kıpırdatmayın onu," diye bağırdı. "Lars, Elowen'i buradan götür. Bunu görmesine gerek yok."

"Ne yapacaksın?" İçimdeki sihir kıpırdandığında ayağa kalktım.

"Hak ettiği şeyi. Bunu görmek için burada olmamanız en iyisi."

Lars bana yaklaştı, tavırları tehditkâr değildi ama kızıl saçlıdan kaçtım. "Ya kalmak istersem?"

Jax nefes aldı ve sonra karanlık bir ses tonuyla, "Nazik olmaya niyetim yok. Acımasız tarafımı krallığımızdaki gerçekten aşağılık olanlara sakladığımı söylediğimi hatırlıyor ? *Bunun* gibi Fae'lerden bahsediyordum." Bıçağını soyluya doğrulttu.

Ama yine de hareket etmeyi reddettim. "Bana ne yapacağını söyle."

Jax'in çenesinin maskesinin altından çalıştığına yemin edebilirdim. "Etini oyacağım ve kanını akıtacağım. İlk başta yavaşça, çünkü kampıma saldırdı. Beni ve arkadaşlarımı öldürmeye çalıştı. Bunun bedelini ödeyecek. Ama bu gece sana yaptıklarını ve o çağrışı ..." Etrafımızdaki ağaçlara enerji çarptı. "*Bunun* için derisini kemiklerinden sıyracağım, şerit şerit. Bunu yavaşça, acı çektirerek yapacağım ve en sonunda o sarkan küçük sikini kesip atacağım." Şafak güneşi yüzünü sayısız renkte aydınlatırken kaşları kalktı. Hâlâ maskesini takıyordu. Tek görebildiğim o ürkütücü mavi gözbebekleriydi. Ama bakışlarındaki kötü niyetli parıltıya rağmen, sözleri yumuşadı ve "Bunu izleyebileceğinden emin misin?" diye eklediğinde sesi yumuşadı.

Kollarımı kendime doladım, daha fazla titredim. Başkalarına zarar vermekten hoşlanmıyordum. Şiddet hiçbir zaman umursadığım bir şey olmamıştı ama bu erkek tarafından hayatımda gördüğüm en kötü şekilde istismar edildikten sonra Lordling Neeble'ı acı içinde görmek istedim.

Hızlıca başımı sallayarak kollarımı gevşettim ve daha dik durdum. "Ben halledebilirim o."

BÖLÜM 14

Gardiyar Alleron altını ıslatmıştı. Öğle güneşini üzerimize vururken idrar kokusu havayı dolduruyordu. Bu pis koku ve kayalıklardan ormana doğru yayılan kan lekesi, bu açıklığı bir gece daha uyumak için pek de cazip kılmıyordu.

Jax bıçağındaki kan kalıntılarını sildi ve tekrar kınına soktu. Gözleri karanlık bir parıltıyla doldu, neredeyse parlıyordu ve sezonlar boyunca onun vahşiliğı, kana susamışlığı, fae etini oyma isteğı hakkında duyduğum tüm fısıltılar . . . Artık biliyordum. Hepsi doğruydu.

Bundan korkmam, hatta iğrenmem gerekirdi ama ikisi de beni tatmin etmedi. Jax bunu sadece hak edenlere yaptığını söylediğinde ona inanmıştım. Bu tür korkunç cezalar sadece güçlü statülerini başkalarına kasten ve kötü niyetle zarar vermek için kullanan fae'lere verilirdi.

Soyluların doğaüstü mahkemelerin yargısından kaçması duyulmamış bir şey değildi, ancak bu gerçekleştiğinde Kara Akıncı devreye girerdi. İşledikleri suçlardan asla sorumlu tutulmayan aşağılık fae'ler için yargıç ve jüriydi.

Yakalanmadığı sürece de öyle olmaya devam edeceğine dair bir his vardı içimde.

Lordling Neeble'ın kanından birkaç zerre, gece kaçırılma girişiminden dolayı artık tamamen yırtık pırtık ve lekeli olan mavi elbiseme sıçramış olsa da, Jax'in önce kendi kıyafetlerindeki sonra da benimkilerdeki kanı temizlemesini izlerken hissettiğim şey dehşet değildi. Hayır, *güçtü*.

Aklanma. Daha önce hiç kimse benim adıma intikam peşinde koşmamıştı. Kimse bunu yapacak kadar önemsememişti.

Ama Jax'in vardı.

"Bunu ona yaptığına sevindim," dedim sessizce. Jax'in beş arkadaşı azalan erzaklarını çuvallara doldururken ateş ayaklarımızın dibinde dumanlı küller halinde yatıyordu.

Jax elbisemi temizlemeyi bitirdi, bakışları amansızdı. "Öyle misin?" Gözleri beni delip geçiyordu. Bunun sık sık yaptığı bir şey olduğunu fark etmeye başlamıştım - beni inceliyordu - sanki değerlendirmeye çalıştığı ya da tamamen büyülendiği bir tür yaratıkmişim gibi. "Bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordum."

Omuz silktim. "Ben de bilmiyordum."

Bir süre daha bana baktı ve "Alleron Neeble'ın sana ne yaptığını biliyor muydu?" diye sorduğunda etrafındaki enerjinin yükseldiğine yemin edebilirdim.

İlk defa lordlingin adını duymak ruhumda bir ürperti yaratmadı. Erkek ölmüştü, tanınmayacak şekilde doğranmıştı. Bana bir daha asla zarar veremeyecekti.

"Başlangıçta hayır. Olay başladığında vasim odada değildi ama geri döndüğünde Lordling Neeble'ın beni tuttuğunu gördü. Parmakları-" Kollarımı kendime doladım.

Jax'in içinden bir enerji kabarması yükseldi. "onu durdurdu mu?"

Gözlerimi kapattım, yaşlar yükselmekle tehdit ediyordu. "Hayır. Eğer lordling bana bu şekilde dokunmak isterse daha fazla para ödemesi gerekeceğini söyledi."

Jax durdu. "Buna *izin* mi *verdi*?"

"Sadece bir kez." Tüm bedenimi bir ürperti sardı. "Sonrasında özür diledi, gafıl avlandığını ve nasıl karşılık vereceğini bilemediğini söyledi. Onu affettim çünkü ona inanmıştım ama şimdi ..." Hâlâ bir ağaca bağlı olan koruyucuma doğru bir bakış attım. "Artık annemi öldürdüğünü ve beni sadece ceplerini doldurmak için aldığını biliyorum-" Devam edemedim. Babam olarak gördüğüm erkeği düşündüğümde ihanet hâlâ içimde çok keskin bir şekilde hissediliyordu.

Jax keskin bir nefes aldı ve parmaklarını ritmik bir şekilde uyluğuna vurdu. "O gübre yığını sana yardım etmediğine göre, başka kimse yardım etti mi? Lordling Neeble'ın yaptıklarını hiç krala rapor ettin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Kimseye söylemedim."

Jax bana bir adım daha yaklaştı. İçimde bir şey kıpırdandığında çenemi eğdim, Jax'in güçlü aurası olarak adlandıramadığım veya tanımlayamadığım bir şey ve

Etrafımı çekici bir koku kapladı.

Çenemi nazıkçe kavrayarak başımı yukarı kaldırdı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Neden hiç söylemedin?"

Gözyaşlarım tekrar gözlerime dolmak üzereydi ama onları geri kııptım. Maskesinin altından bir gıcırdama sesi geldi ve çenesinin kilitlendiğine yemin edebilirdim. "*Bunun* yüzünden." Parmağımı yakamda gezdirdim. "Kafesteki bir lorafin olarak hiçbir hakkım yok, Jax. Gerçekten yok. Ve bu bir daha asla olmadı. En azından koruyucum bu konuda sözünü tuttu."

Jax'in nefesi kesildi ve etrafında gelgitli bir güç dalgası yükseldi. Daha da yaklaşarak başını eğdi ve kulağıma fısıldadı: "Eğer bir daha herhangi bir erkek sana bunu yaparsa, bilmek istiyorum. Beni duyuyor musun? Bilmek istiyorum."

Geri çekildiğinde titriyordum ama korkudan değil. Bunun yerine, ondan yayılan sessiz öfkeye duyduğum inançsızlık içimde bir şeylerin etrafını sarmıştı. Az önce söylediği her kelimedede ciddiye. Hayatım üzerine bahse girebilirdim. Ve daha da şaşırtıcı olanı, eğer herhangi bir erkek beni Lordling Neeble'ın yaptığı gibi tekrar incitirse, Jax'in bugün ölü soyluya yaptığı kadar acımasız ve vahşi bir ceza vereceğini hissediyordum.

"Anlaşıldı mı?" Çenemi bıraktı ve bir anlığına parmağı çenemde gezindi. Gözleri yine hafif bir parıltıyla doldu ama o kadar çabuk kayboldu ki hayal mi gördüm acaba diye düşündüm.

İçimden ayak parmaklarıma kadar bir ürperti geçti. "Evet, anlıyorum."

"Güzel." Bana baktı, kaşları çatıldı. Bakışları oyalandı elbisemin yırtık pırtık eteklerine ve yırtık kenarlarına ulaştığında. "Gün sonuna kadar Fosterton'da olacağız. O zaman sana yeni kıyafetler bulurum. Ata binebilir misin?"

Kıçım ağrıyordu ve lorafin büyüm çoğunu iyileştirmiş olsa da bacaklarımdaki yaralar hâlâ zonkluyordu ama başımı salladım. "İyi olacağım."

Güneş uçsuz bucaksız Gölge Vadisi'nde batmaya başladığında, Fosterton'dan gelen ışıklar ilerideki gökyüzünü parlak kum incileri gibi bulanıklaştırıyordu. Jax etrafımızda başka bir baloncuk yaratmış, nispeten rahat seyahat etmemizi sağlamıştı. Phillen altımızda sallanırken ve Jax tam arkamda otururken bulanık bir hızda ilerleyerek günün çoğunu sürdük.

Sıcak ve kuru arazi nedeniyle su içmek için daha sık durmak zorunda kalmıştık ama bunun dışında bir öncekine benzer bir gün geçirmiştik. Kara Akıncı tüm bu süre boyunca bana yakın durmuş, kolunu belime dolamış ve göğsünü ritmik, derin nefeslerle sırtıma yaslamıştı.

Yarın onun için yapacağım çağrıyı ne sormuş ne de bundan bahsetmişti ve geceki çılgınca olaylar göz önüne alındığında, artık yapabileceğimden emin değildim. Lordling'in saldırısı yüzünden birkaç saatten fazla uyuyamamıştım ve sonuç olarak kral için yaptığım çağrılardan dolayı hâlâ ağrı ve sızı hissediyordum.

Ama Jax'e yapacağıma dair söz vermiştim, bu yüzden yolculuğun çoğunda uyudum ve sihrimin tamamen şarj olmasına yardımcı olmaya çalıştım. Ama oturarak dinlenmek zordu ve her seferinde Jax'in güçlü tutuşu ve boynumdaki sıcak nefesiyle sarsılarak uyandım.

İlk başta, Jax'in beni bu kadar yakından tuttuğunu bilmek anlık utanç duymama neden olmuştu, ama kollarında uyumama aldırmadığını fark ettiğimde, sonunda hafif bir uykuya dalmış, Phillen'in dörtlü yumuşak hareketinin beni dinlendirmesine izin vermiştim.

Kendime geldiğim her seferinde Jax'in elinin kalçamdaki yerinden hiç ayrılmadığını fark etmem de yardımcı oldu. Hangi durumda olursam olayım, Jax'in dokunuşları her zaman saygılıydı.

Karanlık Akıncı'nın pek çok şey olabileceğini ve krallıklar boyunca kazandığı acımasız şöhretin kesinlikle haklı olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum ama Jax'in *olmadığı* tek şey kadınları ya da gazabını hak etmeyen masumları taciz etmektir. Her nasılsa, bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum.

"Neredeyiz biz?" Sonunda tamamen ayıldığımda sordum. Uykunun kalıntıları hâlâ gözlerimi dolduruyordu ama küçük bir büyü patlamasıyla nefesimi, dişlerimi ve vücudumu temizledim ama midem gürültülü bir gümbürtü çıkararak uzun bir at sürme gününün daha beni aç bıraktığını haber verdi. Esneyerek Jax'e yaslandım. "Neredeyse vardık mı?"

O kadar sessiz bir nefes çekti ki neredeyse duymayacaktım. Az önce kıcımlı kasıklarına doğru ittiğimi fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Temasımızın kesilmesine yetecek kadar hafifçe kaydı.

Yanaklarım alev alev yanarken, kurnazca aramıza bir santim daha mesafe koymaya çalıştım.

Biz.

Jax boştaki eliyle ileriye doğru el salladı. "Hâlâ Gölge Vadisi'ndeyiz. Gece için Fosterton'da duracağız." Yanağını ovuşturduktan sonra sert bir sesle ekledi: "On dakika içinde orada oluruz ama önce bir dükkâna uğrayıp sana yeni giysiler alacağız, sonra da bir han bulup akşam yemeği yiyeceğiz."

Önümüzde, Muhafız Alleron Trivan'ın tepesindeydi, çünkü sarışın bugün kısa çöpü çekmişti. Daha önce olduğu gibi, eski muhafızım geyiğe ve kambur duruşuna bakılırsa muhtemelen o da uyuyordu.

Jax biz ayrılmadan önce eski koruyucumun üzerindeki duyusal büyüsünü serbest bırakmış ve Koruyucu Alleron'a biraz su ve az miktarda yiyecek vermişti. Eski muhafızım bir kez daha duyabiliyor, konuşabiliyor ve görebiliyordu ama duyularından yoksun geçirdiği zaman ve ona çektirilen acı kalıcı bir etki bırakmışa benziyordu. Gardiyan Alleron serbest bırakıldığından beri bir kez bile Jax'e cevap vermemişti. Bunun yerine, Kara Akıncı'yı her gördüğünde gözlerini korku dolduruyordu.

"Bacakların nasıl?" Jax sessizce sordu.

"İyiler," diye cevap verdim otomatik olarak. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Öyleler. Uyku yardımcı oldu. Büyüm hâlâ bir çağrı için yeterince yüklü değil ama fiziksel olarak tamamen iyileştim. Yine de senin kadar hızlı iyileşmiyorum." Jax'in aldığı yarayı tekrar düşünerek kaşlarımı çattım. Ona bunu hiç sormamıştım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu durumda, Fosterton'daki şifacıya da uğramayacağız."

Onu daha iyi görebilmek için başımı hafifçe eğdim ama çenesinin alt tarafı ve siyah maskesiyle karşılaştım. "Peki ya sen? Bir şifacıya ihtiyacın var mı?"

Maskesinin altından sırtığına yemin edebilirdim. "Hayır, Küçük Lorafın, bilmiyorum."

"Ama bu *nasıl* mümkün olabilir? Karnınızdaki bıçak yarasından sonra nasıl iyileştiniz? Darbeyi gördüm. Bıçak kabzasına kadar vücuduna saplanmıştı, tam kalbinin yanında." Kanı ve ardından gelenleri hatırlayarak ürperdim. Eğer Jax iyileşmeseydi, şimdi Lordling Neeble'a ait olacaktım ve sonsuza dek onun merhametine kalacaktım.

"Çünkü ben bir geyik değiştiriciyim."

Dirseğimle ona muzipçe vurdum. "Şimdi itiraf ediyorsun."

Kıkırdayarak, ben ona tekrar çarpmadan önce kolumu yakaladı ve ön kolumu ortama dolayarak kendi koluyla tuttu. Tamamen onun kucağına düşmüştüm ve ... *Tanrıça*, kalbim çarpmaya başladı.

dolan hisler yüzünden zar zor nefes alabiliyordum ve kulağıma fısıldadığında başım döndü, "Evet, ben bir şekil değiştiriciyim ve özellikle brommel geyik şekil değiştiricilerin olağanüstü iyileştirme yetenekleri vardır. Bu bizim sihrimizin bir parçası. Rüzgâr gibi hareket edebiliriz, neredeyse her hastalığı iyileştirebiliriz ve ..."

"Ve ne?"

Boğazını temizledi. "Hiçbir şey. Sanırım yeterince açıkladım. Genelde türümüz hakkında konuşmayız."

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

Bakışları değişti. "Sanırım sen istediğin için."

Phillen aniden altımızda yavaşladı ve bulanık diyar odak noktasına geldi.

Dikkatim beni esir alan kişiden uzaklaşıp kumlu yolun aşağısında beni bekleyen küçük kasabaya kaydı. Bu şirin köy kilometrelerce uzaktaki tek şehirdi ve dün gece gördüğüm parlak ışıklı şehir olmadığına dair bir his vardı içimde. Ne kadar uzağa gittiğimize bakılırsa muhtemelen onu çoktan geçmiştik.

Kuru, kumlu toprak hâlâ etrafımızda kilometrelerce uzanıyordu ve Gölge Vadisi'nin ne kadar büyük olduğunu merak ediyordum, özellikle de Ustilly Dağları'nın artık zar zor görebildiğim küçük tepeler olduğunu düşünürsek.

"Stonewild'ın çoğu çöl mü?" Jax Phillen'in üzerinden atlarken sordum.

Çizmeli ayakları yere vurdu. "Hayır, krallığımızdaki tek çöl burası ama büyük bir çöl."

Bizim krallığımız. Sadece *krallığımız* dedi ve Stonewild'dan olduğunu doğruladı. Kaydının farkında olup olmadığını ya da hayatının ayrıntılarını bilmemden artık endişe duymadığını merak ettim.

Bu düşünce midemi bulandırdı, bu yüzden dikkatimi hızla sonunda net bir şekilde görebildiğim çöle . Düz zemin sonsuza kadar uzanıyordu. Ağaçlar çoktan yok olmuştu ama çöl bitkileri çorak arazide çiçek açıp büyüyordu. Kuru hava ciğerlerime doldu ve esintiyle hoş bir koku yayıldı.

"Bu koku da ne? Neredeyse bir bitki gibi kokuyor."

Jax başını eğdi, sonra . Alçakta duran bir çalıdan küçük bir dal kopardı. Dikenli yapraklar dalın üzerini kaplamıştı ama derisini ısırarak gibi görünmüyorlardı. "Kokladığın şey bu mu?"

Uzattığım bitkiyi aldım ve burnuma götürdüm. Bitkinin yapraklarındaki minik sivri uçlar keskin olmaktan çok bulanıktı ve zengin aroması duyularımı doldurduğunda derin derin içime çektim.

Sırıtarak başımı salladım. "Nedir bu? Daha önce hiç koklamamıştım."

"*Saggerwire*. Stonewild'in kurak bölgelerinde yaygın bir çalılıktır. Birçok hayvan onu yer. Yaprığın merkezinde insanı günlerce besleyebilecek yoğun bir su bulunur." Yerden bir dal daha kopardı ve bir yaprağı kırdı. Kırık yüzeyinde mavi damlalar oluştu ve emmeden önce dudaklarına götürdü. "Dene bakalım."

Dediğini yaptım ve yaprağımı kopardığımda havada daha da fazla o ot kokusu yükseldi. Kararsızca yaprağı ağzıma götürdüm ve mavi nemin bir damlası dilime değdiği anda tüm ağzım suyla doldu. İrkilerek neredeyse düşürüyordum ama kendime geldim ve bir yudumda ağız dolusu soğuk sıvıyı yuttum. "Nasıl?"

Gözleri kırıştı. "Büyü. Bu çalı özellikle büyülü."

"Burada hayatta kalmak için olmalı." Kasabanın ötesindeki bölgeye el salladım. Etrafımız o kadar çok boş araziyle çevriliydi ki, bir insanın bu arazide nasıl yürüyebileceğini merak ettim ama sonra şekil değiştirenlerin diyarında olduğumu hatırladım. Buradaki fae'lerin ne tür hayvanlara ya da yaratıklara dönüşebileceğini kim bilebilirdi ki? Fae'lerin o mesafeyi uçarak ya da Jax ve arkadaşlarının yaptığı gibi kolayca koşarak geçmesi mümkündü.

Ama kuzeydeki mesafe daha fazla dağ vaat ediyordu, ufukta başka bir sıra görünüyordu. Batıda ise sadece uzak tepeler vardı. Soluk yeşil, az miktarda pembe ve mavi bulutlar üzerimizdeki tüm kubbeli gökyüzünü kaplıyordu.

"Burası çok kuru," diye ekledim.

"Deniz şu tarafta." Jax çenesini doğruya doğru salladı.

Bilgiyi bu kadar rahat paylaştığı için başımı eğdim. "Peki Fosterton?" İlerideki küçük kasabaya doğru başımı salladım. "Burası son durağımız mı? Çağrını burada mı yerine getireceğim?"

"Hayır, yapmayacaksın ve değil." Devam etmesini bekledim ama etmedi.

"Eğer gitmek istediğin yer burası değilse neden burada duruyorsun?"

"Giysilere ihtiyacın var ve bizim de dinlenmemiz gerekiyor. Ayrıca Fosterton, Stonewild'in en küçük ve en fakir köylerinden biri. Genellikle buradaki fae'leri kontrol ederim. Ayrıca bunu da onlara vereceğim." Phillen'in üzerine örtülmüş çuvallardan birkaç ağır torba çıkardı.

"Bunların içinde ne var?"

"Rulibs. Lordling Neeble'ın izniyle." Gözlerinin kenarları kırışmıştı ve sırtıttığına dair bir his vardı içimde.

Yumuşak bir kahkaha attım ve o da bana yardım etmek için ellerini kaldırdı. Bir an bile tereddüt etmeden ellerini tuttum ve güçlü parmakları ve geniş avuç içleri etrafımı sardığında, dikkatim nasırlarının sertliğine ve tutuşunun gücüne odaklandı.

Boynumda bir kızarıklık oluştu ve büyüm içime işledi. Yakam titreyerek birkaç derin nefes aldım ve bacağımı Phillen'in üzerinde salladım.

Jax ben ayağa kalkana kadar beni tuttu, sonra koruyucumun yanına gitti ve onu Trivan'ın üzerinden çekti.

Muhafız Alleron kumlu toprağa indiğinde homurdandı. Hâlâ bileklerinden bağlıydı ve dizleri hafifçe bükülmüştü ama sert hareketlerle doğruldu, şüphesiz gururu bunu sağlıyordu. Gün boyu süren yolculuktan dolayı ağrıyor olmalıydı ama bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

Büyü geyiklerin etrafındaki havada kıpırdandı, ısındı ve titreşti. Geriye kalan beş şekil değiştiren de bir güç dalgasıyla tekrar fae formlarına dönüştü. Daha önce olduğu gibi, beşi de siyah kıyafetler ve gizleyici maskeler içinde duruyordu. Omuzlarına asılı olan çantaları kalçalarına doğru sarkıyordu.

"Nihayet buradayız." Trivan ofladı pufladı. Sarışın omuzlarını sildi, sanki bütün gün muhafızımı taşımaktan kalan duyguyu yok eder gibiydi.

"İyi misin?" Phillen onun omzuna vurdu. "Onu kovmadın. Şaşırdım."

"Bunu düşündüm." Trivan homurdanarak Phillen'in elini itti. "O pislği tekrar taşımaktansa ikisini taşımayı tercih ederim." Muhafız Alleron'la alay etti ama muhafızımın bakışları sadece benimkileri buldu.

Sanki gözleriyle bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi bana üstü kapalı bir bakış fırlattı ama içimde bir ihanet duygusu kabardı ve hızla gözlerimi kaçırdım.

"Bu ." Jax onun yanında yürümemi işaret etti, ben de ona katıldım.

Arkamda Muhafız Alleron beni takip etti. Attığı her adımda, sessiz taleplerinin içime işlediğini hissediyordum. Ona hitap etmem için yalvarıyordu.

Sertleştim ve dikkatimi ileriye verdim. Gardiyanım ona yardım edebilecek bir konumda olduğumu ya da kaçmasına yardım *edeceğimi* düşündüyse fena halde yanılmıştı. Tamamen ihanet ettiği için ona hâlâ çok kızgındım. O

annemi hiç tanımamamın sebebiydi ve istesem bile kaçmasına yardım edemezdim. Bowan'ın büyülu bantları onu hâlâ bağılıyordu.

Küçük köyün telaşı rüzgârla birlikte bize doğru geliyordu. Fae'ler tozlu sokaklarda yürüyor, küçük avlularda duruyor ya da tenteli dükkânlarında mal satıyorlardı. Yoksulluk, çoğunun giydiğı basit, yırtık pırtık kıyafetlerden belliydi, ancak tamamen yoksun değillerdi.

Gülüşen çocukların sesleri sokaklarda çınılıyor, yemek yenen yerlerden yayılan güzel kokular midemin yeniden guruldamasına neden oluyordu. Beni küçük şehre yaklaştıran her adımda midem daha yüksek sesle uluyordu.

Jax kıkırdadı. "Yakında yemek yiyeceğiz. Söz veriyorum."

Elimi karnıma götürüp ona mahcup bir gülümseme attım ama çok geçmeden yabancı şehrin harikaları beni ele geçirdi.

"Güney tarafı pazarların olduğı yer." Jax bana onu takip etmemi işaret ederek, çadırlar ve sallanan masalarla dolu dar sokaklardan ve kıvrımlı caddelerden oluşan bir labirente girdi. Nereye baksam derme çatma dükkânlar, basit lokantalar ve küçük eğlence mekânları vardı.

Jax rulib çuvallarını arkadaşlarına uzattı ve hepsi de yaklaşan her periye bozuk para dağıttı. Herkesin ağzından teşekkür mırıltıları ve yıldızlardan gelen kutsamalar dökülüyordu ve ben ilk kez Jax'in krallığımızın perileri için yaptığı iyilikleri görüyordum.

"Bir çiçek ister misiniz leydim?" Bir erkek yoluma çıktı ve kan kırmızısı bir gül uzattı. Sapından dikenler çıkmıştı ama tomurcuğı iri ve kadife yumuşaklığındaydı. İçimden bir ses bunu burada nasıl yetiştirdiğini merak ediyordu.

"Hiç rulibim yok," diye cevap verdim pişman bir omuz silkmeye. "Ama çok güzel bir gül."

"Saçmalık." Gülü dikkatlice elime yerleştirdi. "Kara Akıncı'nın her dostu benim de dostumdur." Jax ve arkadaşlarına saygılı bakışlar ve teşekkür fısıltıları atarken eğildi ve geri çekildi.

Pazarın derinliklerine doğru ilerledikçe diğer fae'ler öne çıktı, Jax ve arkadaş grubu ellerini paralarla doldururken hevesle ellerini uzattılar. Tüm rulibler bitene kadar bunu sürdürdüler ve kendilerine hiç para ayırmadıkları gözümünden kaçmadı.

Karşılığında, karşılaştığımız her peri, bu perilerin fazla bir şeyi olmadığı aşikâr olmasına rağmen, mallarını ve eşyalarını ücretsiz olarak teklif etti. Jax'e ve diğer beşine küçümseyici bakışlar attılar ama Jax ve arkadaşları teklifleri reddettiler.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Yani, onlara baktığınızı biliyorum ama neden sizden korkmuyorlar? Herkesin senden bir dereceye kadar korktuğunu sanıyordum."

Jax omuz silkti. "Burada değil. Stonewild Krallığı bizim evimiz ve bunlar da korumak için çabaladığımız fae'ler. Onlara asla zarar vermeyeceğimizi biliyorlar."

"Bu yüzden mi hiçbiriniz cazibe takmıyorsunuz?"

Başını salladı. "Bizi tanıyorlar. Bizi asla kingsfae'ye dönüştürmezler. Burada saklanmamıza gerek yok."

Dudağımı kemirdim ve Karanlık Akıncı hakkında duyduğum tüm hikâyeleri düşündüm. Krallıklar boyunca onun şiddetinden, kötü niyetli saldırılarından ve affetmeyen doğasından bahseden hikâyeler yayılmıştı, ancak bu eylemlerin hepsi soylulara veya zenginliklerini ve statülerini bir silah gibi kullanan zengin fae'lere karşı yapılmıştı. Ancak fakirlere asla zarar vermez ve dört krallıkta da daha az şanslı olanlara yardım ederdi.

"Güzel hanımınız için ipek bir şal?" Dükkânının önünden geçerken orta yaşlı bir dişi peri elinde bir dizi renkli eşarp ve ipek parçası tutuyordu. Jax'in önünde eğildi, yüz ifadesi bir perinin tanrılara tapınırken gördüğüne benziyordu.

Onun metresi olduğumu düşündüğü için yanaklarım kızardı ama Jax materyali parmakladı ve başını salladı. "Daha iyisi, ona yakışacak bir giysiniz var mı? Önümüzde hâlâ bir gün daha yolculuk var."

Sadece bir gün daha mı? Bu da son hedefimize yaklaştığımızı gösteriyordu. Kadın başını sallayıp dükkânının içini işaret ettiğinde boğazım düğümlendi. "Bildiğimi biliyorsun Kara Akıncı. Bu taraftan, eğer isterseniz. Ona çok yakışacak birkaç önlük ve elbisem var."

SONRAKİ SAAT elbise üstüne elbise denemekle geçti. Her biri bir öncekinden daha cesur, daha abartılı ve daha daraltıcıydı. Dükkân sahibinin malzemeleri nereden bulduğunu ya da kime sattığını merak etmekten kendimi alamadım. Burada gördüğüm hiç kimse bu kadar büyük bir şey giymiyordu, ancak mütevazı dükkânındaki diğer raflara ve raflara gizlice göz attıktan sonra, kıyafetlerinin çoğunun basit olduğunu gördüm. Pamuklu pantolonlar, uzun kollu üstler, ev yapımı elbiseler.

Ama benim için seçtiği şey bu değildi.

Gardiyan Alleron'un bakımı altında geçirdiğim birçok mevsimi hatırladım. Bir kez daha, atan bir kalbi ve kendine ait bir aklı olan dişi bir periye karşı giydirilip hayranlık duyulan bir oyuncak bebek oldum.

Çocukluğumdan beri oynamaya şartlandırıldığım rolü oynadım. Döndüm. Kollarımı açtım. İstenildiğinde önlük üstüne önlük giydim.

Dükkân sahibi tüm bu süre boyunca, eteği düzeltmek, tülü kabartmak ya da boğazıma ve kulaklarıma tokalar takmak için her yöne dönmemi sağlayarak gıdakladı ve telaşlandı.

Ve giydiğim her elbiseyle birlikte prova odasından çıkıp Jax'in önünde geçit töreni yapıyordum; mağaza görevlisi beğenip beğenmediğini sorarken ona hayran gözlerle bakıyordu.

Bir saat , tahta gibi olmuş ve bakışlarım belirli bir şeye sabitlenmişti.

"Peki, Kara Akıncı, bu güzel malzeme hakkında ne düşünüyorsun?" Ben yavaşça dönerken dükkân sahibi ona gülümsedi. "Nolus kıtasından gelen ipekten yapıldı, on binden fazla dikiş o kadar ince ki zar zor görebiliyorsunuz ve yakasındaki mücevherler Ironcrest'te çıkarıldı. Gerçek bir sanat eseri."

Jax kanepede arkasına yaslandı ve başını eğdi. "Bu elbise geçen ay yaptığım baskından mı?"

Başını salladı. "Öyle, Kara Akıncı."

Son bir saat içinde ilk kez neşelendim ve dükkân sahibinin bu kadar büyük mallara sahip olmasının sebebinin *Jax* olduğunu anladım.

Ve gerçekten de pek çok güzel eşyası vardı. Şu anda giydiğim koyu yeşil elbise kıvrımlarıma yapışıyor, göğüslerimi sarıyor ve vücudumu sıvı ipek gibi sarıyordu.

"Güzel olduğuna katılıyorum." Jax başını salladı.

Dükkân sahibinin içinde bir güneş yaşasaydı hiç şaşırırmazdım, çünkü onun övgüsünden o kadar çok parlıyordu ki.

Jax başını bana doğru eğdi. "Elowen? ediyor musun?"

"Evet, Kara Akıncı," diye cevap verdim otomatik olarak.

Dükkân sahibi elbisenin kalıbı ve kesimi hakkında övgüler yağdırmaya devam ederken Jax'in kaşları gerildi ve birbirine yapıştı. Elleri etrafımda dolaştı, elbiseyi doğru açıda durana kadar kaldırıp düzeltti. "Size uygunsa buna benzer birkaç tane daha var. Ne istersen alabilirsin, tabii ki hiçbir ücret ödmeden-"

"Bize bir dakika izin verir misin?" Jax onun sözünü kesti.

Dükkân sahibi hemen eğildi. "Evet, elbette." Jax'in arkadaşlarının ve ön kapıda nöbet tutan Muhafız Alleron'un yanına gitmek üzere dışarı çıktı ve beni Kara Akıncı'yla baş başa bıraktı.

Jax ayağa kalktı, başı neredeyse dükkânın alçak tezgâhının tepesine degecekti. Yakamdaki uğultuya rağmen olduğum yerde sabit kaldım.

Jax'ten yayılan enerji içgüdüsel bir hal aldı ve yumuşak dalgalar halinde odaya yayıldı. Bana doğru sinsice ilerledi ve ancak göğsü bir adımdan daha az bir mesafede, üzerimde yükseldiğinde durdu. Siyah gömleğinin altından belirgin göğüs kasları görünüyordu ve göründükleri kadar sert olup olmadıklarını merak ettim.

"Sorun ne?" diye sordu sessizce.

Bakışlarımı hızla kaçırdım. "Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda." "Bu bir yalan." Boğazından alçak sesle hırladı. "Sen daha çok Denediğin her elbisede sessiz ve umutsuz." Bana dokunacakmış gibi kalçama uzandı ama son anda kendini durdurdu ve kolunu arkasına itti. "Yeni kıyafetler istediğini sanıyordum?"

"İstiyorum." Dudaklarımı yaladım. "Özür dilerim. Nankörlük etmek istememiştim. Gerçekten o mavi elbiseden başka bir şey giymek isterdim."

"O zaman sorun ne? Neden mutlu değilsin?"

"Mutluyum." Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdim, o kadar prova edilmiş bir gülümsemeydi ki bunu uykumda bile yapabilirdim.

Göğsü benimkine sadece birkaç santim kalana kadar bir adım daha yaklaştı. "Elowen," dedi hoyratça. "Gerçeği söyle lütfen."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve bir kez daha onun delici mavi gözlerini net bir şekilde görebildim. Bana o kadar dikkatle bakıyorlardı ki başka tarafa bakmak zordu ve bir kez daha beni incelediğini, içimi görmeye çalıştığını hissettim.

"Önemli bir şey değil." Telaşla elimi kestane rengi saçlarımda gezdirdim ama ondan bir hırıltı daha gelince ağzımdan kaçırdım: "Sadece, hayatım boyunca hep süslü püslü giyindim. Gösteri yapmam istendi. İtaatkâr lorafin rolünü oynamam beklendi. Bunun gibi o kadar çok alışveriş gezisine çıktım ki, her zaman oynadığım role geri dönmek çok zor."

"Peki bu rol nedir?"

"Vasisinin emirlerini yerine getiren bir Lorafin kölesi."

Jax durdu. "Yaptığım şey buymuş gibi mi geliyor? Ben seni hayranlıkla seyrederken sen önümde zıplayıp durasın diye seni giydirmek mi?"

"Anlamıyorum." Ellerimi iki yana açtım, ilk kez nasıl tepki vermem gerektiğini ya da benden ne beklendiğini bilmiyordum. "Her elbiseyi giyiyorum, her istendiğinde dönüyorum ama sen yine de kıızıyorsun."

"Tanrıça." Bir elini eşarplı başının üzerinde gezdirdi. "şunu."

Midem bulandı. "Oh . . . tamam." Ellerim otomatik olarak elbisenin boynumdaki kopçasına gitti ve elbise vücudumdan aşağı kaymaya başladı, elbise aşağı kaydıkça göğüslerimin kabarıklığı ortaya çıktı.

Jax'in nefesi kesildi ve daha fazla yerim açığa çıkmadan elbiseyi yakalamak için elleri havaya kalktı. "Siktir, Elowen. Burada olmaz," dedi alçak ve sert bir sesle. "Soyunma odanın mahremiyetinde."

"Oh . . . Oh . . . Özür dilerim. Yanlış anlamışım." Telaşla elbisemin aşağıya düşmesini engelledim. "Ama ben-" dediğini sanmıştım.

"Benim için soyunman gerektiğini kastetmemiştim." Etrafında enerji yükseliyor, sıcak dalgalar halinde beni yıkıyordu. Önlüğü hızla ensemde birleştirdi, parmakları tenime değiyordu.

Kendimi büyük bir aptal gibi hissederek aceleyle üstümü değiştirdim ve üzerimi tamamen örttükten sonra Jax'in yanına gittim, ancak onu volta atarken ve tedirgin bir halde buldum.

"Sana bunu *mu* yaptıracaktı?" Jax dışarıya, beş arkadaşının ve Gardiyan Alleron'un beklediği dükkânın önüne doğru başını salladı ve dükkânın diğer tarafına geçip geri döndü.

"Hayır." Hemen başımı salladım. "Gardiyan Alleron bana hiç dokunmadı ya da soyunmamı izlemedi ama bazı erkekler çağrılarını yerine getirirken beni daha fazla görmek istedi ve bazen buna izin verdi."

Jax dondu kaldı, tek bir kası bile oynamıyordu. Etrafındaki havanın da soğuduğuna yemin edebilirdim. "Öyle mi yaptı?"

Omuz silktim ve midem bulandı. "Sık sık değil ve daha açık elbiseler giydiğimde ya da normalde giymeyeceğim yerlerimi açtığımda bana her zaman harçlığımdan ekstra cetveller verirdi. Eğer kabul edersem, çağrı sırasında her zaman daha yüksek bir ücret talep ederdi, ama çıplak olmama asla izin vermezdi. Her seferinde sadece küçük parçalarımı ortaya çıkardı. Bu sadece soyluları kızdırmak içindi. Ücretine bağlı olarak bunu kabul ederdi ama bana dokunmalarına izin vermezdi. Lordling Neeble bunu yapan tek kişiydi." Dudağımı ısırdım ve Muhafız Alleron'a karşı içimde yine o çelişkili duygular yükseldi. Beni birçok yönden korumuştı ama bazı yönlerden de kullanmıştı. Bunu bir şekilde hep biliyordum. Yine de, diğer

Lordling Neeble'dan başka kimsenin bana dokunmasına izin vermezdi. Sadece bakıyordu.

Başımı salladım. Ona duyduğum öfke yine içimde kaynıyordu ve ihanet duygusu keskin ve bıçak gibiydi. Ama ona karşı her zaman hissettiğim sevgi ve bağlılık duygusu da hâlâ mevcuttu. Bunu inkâr edemezdim. O hala benim babamdı, sahip olduğum tek ebeveyndi. Ve içimde hâlâ onun da beni sevdiğine dair bir umut vardı, çünkü Guardian Alleron hayatımdaki tek ve değişmez kişiydi. Yaptığı her şeye rağmen.

Jax'in göğsü aldığı her nefeste daha hızlı yükseliyordu. "Yani sana bir fahişe gibi davrandı."

Başımı geriye attım. "Hayır, bir erkekle yatmamı hiç istemedi."

"Ama bakmalarıyla ilgili hiçbir sorunu yoktu." Çenesi tekrar kilitlendi, kırılan dişlerinin çıkardığı ses maskenin içinden süzülüyordu.

Hızlıca başımı salladım.

"Elowen, sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne soracaksın?"

"Bu tür elbiseleri mi tercih ediyorsunuz?" Üzerime geçirdiğim kabarık lavanta rengi elbiseye doğru el salladı.

Yine nankör görünmek istemediğim için göz ucuyla baktım. "Yani, çok güzel. Öyle olmadığını söyleyerek dükkân sahibini asla gücendirmem."

"Bu benim soruma cevap değil."

Başımı kaldırıp beni yine o yoğun, her şeyi gören bakışlarıyla izlediğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu tür elbiseleri tercih edip etmediğinizi sordum."

Bir başlangıçla, daha önce kimsenin bana bunu sormadığını fark ettim. Ne bir dükkân sahibi, ne Lillivel, ne de Muhafız Alleron. Alt dudağımı tekrar ağzıma götürdüm ve başımı sallamadan önce hafifçe ısırdım.

"Hayır." Başımı daha güçlü bir şekilde salladım. "Hayır, istediğimi sanmıyorum. Bu tür elbiseler daraltıcıdır ve her zaman dikkatleri üzerime çeker. Bazen onları giydiğimde boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

"Peki seni aldığımızda giydiğin mavi elbiseyi sen mi seçtin?"

Dudağım kıvrıldı. "Hayır, o elbiseden nefret ediyorum."

Sesi o kadar alçaldı ki neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Ne giyeceğin konusunda hiç seçme şansın oldu mu Elowen? Hiç mi?"

Bir anda gözlerim dolma tehlikesi geçirdi. Bu tamamen mantıksızdı. *Kıyafetler* hakkında konuşuyorduk, başka bir şey değil, ancak Jax'in bana bakışı ve sorduğu sorular İkimiz de bunun elbiselerle bir ilgisi olmadığını biliyorduk. "Asla."

Soyunma odasını işaret etti. "Şunu orada çıkar."

Ben daha tek kelime edemeden ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Emrini yerine getirmek için hiç vakit kaybetmedim ama ellerim titredi ve dükkân sahibinin sesi aniden odayı çınlattığında kendimi tamamen telaşlanmış hissettim: "Leydim! Sizin için birkaç seçimim daha var!"

Ürpererek perdenin arkasından dışarı baktım ama Jax gitmişti ve sadece kadın dükkân sahibi vardı. Gülümsemesi geniş ve parlaktı ama ifadesi gergindi. "Elbiseler hoşunuza gitmediyse özür dilerim. Denemeniz için birkaç parça kıyafet daha getirdim. Kara Akıncı neyi tercih edeceğinizi seçmeniz konusunda ısrar etti ve benim sizi en ufak bir şekilde etkilememem gerektiğini söyledi."

Şok olmuş bir halde, bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "*Ben mi seçeceğim?*"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Evet leydim. Ne isterseniz onu alacaksınız."

Elindeki seçeneklere bakarken yüzümde küçük bir gülümseme belirdi ve bir giyim mağazasını ziyaret ettiğimi hatırladığım ilk anda içimi bir heyecan kapladı.

BÖLÜM 15

Nihayet dükkândan ayrıldığımızda güneş ufkun altına batmıştı ve üç ay gökyüzünde parlıyordu. Galakside birkaç yıldız parıldıyordu ve midem yine kocaman bir hırıltı çıkardı ama açlıktan ölüyor olmam umurumda değildi.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Uzun adımlar attım, bacaklarımı süsleyen rahat pantolon benimle birlikte kolayca hareket ediyordu. Malzemesi yumuşak ve esnekti ve sıcak esintide dalgalanarak rahatça serin kalmamı sağlıyordu.

"Söylemeliyim ki Elowen,"-Phillen maskesinin üzerinden çenesini okşadı
-"Pantolon sana yakışıyor."

"Ben de öyle düşünüyorum." Gülümsemem daha da genişledi. Yeni bol krem rengi pantolonum hareketlerimi kısıtlamıyordu. Basit tasarımları, ağır bir elbisenin engelleyici malzemesi olmadan hızlı ve kolay bir şekilde yürümemi sağlıyordu.

Üstüme koyu mor renkli, uzun kollu, pamuklu bir bluz giymiştim.

Gömleğin yakası hafifçe aşağıya iniyordu ama açıkta bırakmıyordu ve kumaş belimi sarıyor olsa da vücuda tam oturmuyordu. Yine de yakamdaki mücevherle uyumluydu, dükkân sahibinin bir şeydi bu.

Ama boynumu saran gerdanlık dışında, kıyafetimle ilgili hiçbir şey bana uymuyor ya da dikkat çekmiyordu. Aksine, pantolon ve bluz o kadar sıradandı ki dikkati dağıtıyor, bu küçük kasabadaki diğer fae'lerin arasına karışıyordu ki bence bu gayet iyiydi. İlk defa bana bakılmıyordu. Kendimi hafif ve canlı hissediyordum. *Özgür* hissediyordum.

Ama bana bakılmasa bile, yanımdaki altı siyah giyimli ve maskeli erkek başka bir hikâyeydi.

Gittiğimiz her yerde, Fae'ler başlarını eğiyor ya da saygıyla eğiliyorlardı. Faewood'da aldıkları tepkiden tamamen farklıydı.

"Kıyafetleri beğendin mi?" Sokaklarda ilerlerken Jax sordu. Seçtiğim diğer eşyaların bulunduğu birkaç çanta Muhafız Alleron tarafından taşınıyordu.

Ona gülümsedim. "Evet. Daha önce hiç pantolon giymeme izin verilmemişti ama hep giymek istemiştim. Teşekkür ederim," diye ekledim, birden utandım.

Jax başını eğdi. " ederim, bu durumda sana bir düzine daha kıyafet almalıyım."

"Bir düzine mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Ama elimdekilerin yeterli olduğuna eminim."

Omuz silkti ve bu hareketinden benimle aynı fikirde olup olmadığını anlayamadım.

Bir dönemeci döndük ve köşedeki küçük evden bir erkek yabancı fırladı. Daha önce bir yabanıda altı boynuz ya da mavi saç görmediğim için alt türünden tam olarak emin ama ne Jax ne de diğer erkekler onun görünüşüne şaşırmış görünüyordu.

"Kara Akıncı." Erkek derin bir şekilde eğildi ve ince bir kumaşla kaplı bir şey uzattı.

Jax'in kaşları çatıldı ve sokağın ortasında durdu. Örtüyü, altında ne olduğunu gösterecek kadar hafifçe kaldırdı; saf beyaz kabuklu küçük bir dal. Üzerinden tek bir soluk altın yaprak filizlenmişti.

Çenem düştü. Bir an öylece bakakaldım. *Bu düşündüğüm şey olamaz.*

Erkek onu Jax'e doğru itti. "Yakında tekrar geleceğini umuyordum. Seni bulacak kadar şanslı olursam diye bunu saklıyordum."

Jax yaprağı dikkatle parmakladı ve içinden güçlü bir büyü fırçası yükseldi, ama bezi yerine koydu ve başını salladı. "Bu tamamen gereksiz . . . Malimus'tu, değil mi?"

Malimus doğruldu ve geniş bir sırtış soluk dudaklarını ayırarak burnundaki büyük, dikdörtgen dişleri ortaya çıkardı. "Evet, Kara Akıncı. Beni hatırladığın için onur duydum."

Jax başını eğdi. ". Peki kızın nasıl?"

Malimus'un tüm ifadesi aydınlandı. "O iyi, tamamen iyileşti ve her zamanki afacan geri döndü." Jax'e bir adım daha yaklaştı. "Sana teşekkür borçluyum.

Bu. Eğer onu bulmasaydınız, o *bolumun* dibinde ölmüş olacaktı."

"O zaman onu bu kadar çabuk takip iyi oldu."

Kuvvetle başını salladı. "Valorus'um benim her şeyim. O benim hayatımın ışığı." Malimus tekrar eğildi. "Lütfen hediyemi kabul edin. Size en azından bu şekilde borcumu ödeyebilirim."

Ama Jax ellerini kaldırdı ve başını salladı. "Sende kalması ısrar ediyorum. Lütfen bunu iyi değerlendirin."

Malimus'un gözleri büyüdü. "Ama Silventine Ormanı'na kadar onca yolu bunu sana getirmek için geldim."

Bowan kısık bir ısıık çaldı. "O ormana girmek yürek ister."

Trivan homurdandı. "Kesinlikle öyle."

Lars da başını salladı ama bir şey söylemedi.

Jax de başını eğerek onayladı. "Bu da onu saklaman için bir sebep daha. Silventine Ormanı'na girecek ve oradan canlı çıkacak kadar cesursan, o zaman bu talihin taşıyıcısı olmayı hak ediyorsun demektir."

Yabanıl tekrar eğildi ve sonra tekrar. "Teşekkür , Kara Akıncı. Teşekkür . Yıldızlar, aylar ve galaksi sizi kutsasın." "Ve seni."

Jax yoluna devam etti ve mırıldanan yabaniyi arkasında bıraktı. Malimus, Kara Akıncı'nın gidişini izlerken o paha biçilmez dalı avuçlarının arasında tutmaya devam etti.

Çenem yerde durmayı reddediyordu. "Ama o-" Başımı salladım. "Gerçekten de az önce bir *altın dalını* geri mi çevirdin?"

"Ben yaptım."

Ona bakakaldım ama o sokaklarda rahatça yürümeye devam etti, diğer fae'ler ona selam veriyor ya da saygıyla eğiliyordu.

"Ama ... *neden*?" İnançsızlıkla başımı salladım. Çoğu fae bunlardan birine sahip olmak için adam öldürürdü. "Tek bir yaprak basit bir tuğladan on altın külçesi ya da düz bir kayadan bir düzine elmas yaratabilir."

"Bu doğru. O yaprakla simya yapmak mümkün."

"Yine de reddettin." Başımı tekrar salladım ve Muhafız Alleron'un o daldan sonra ağzının sulandığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. "Neden?"

"Çünkü ihtiyacım yok."

Ona baktım ama ifadesinden çözmeyi umduğum her şey maskesi tarafından korunuyordu. "Gerçekten bu tür bir ödemeyi geri çevirecek kadar zengin misiniz?"

"Tüm zenginlik mücevherler ve metallerle ölçülmez, Elowen."

"Hayır, ama o yaprak birine ömür boyu bağımsızlık kazandırabilir." Yutkunmaya çalıştım. "Böyle bir hediye için neler vermezdim."

Bakışları benimkilerle kesişti, aurası çalkalanmaya başladı ve kısa bir süreliğine Bowan'ın büyüyle bileklerinden bağlanmış olan Muhafız Alleron'a baktı. Bununla birlikte, alışveriş girişimimden birkaç poşet onun üzerine örtülmüştü.

"Yaptıkların için sana hiç adil bir ödeme yapmadı mı?" diye sordu alçak bir sesle. "Feda ettiğin onca şey için?"

Ellerimi büktüm. "Bana harçlık verdi." "Ne kadar?"

"Ayda beş rulibs." Gardiyan Alleron'un bana dik dik baktığını hissedebildiğim için odağımı ileride tutmaya özen gösterdim. "Ama başka şeyler de yaptı. Benim geçimimi sağladı. Bana elbiseler ve mücevherler aldı, beni besledi, beni barındırdı." Kaşlarımı çattım. "Ama hiçbir zaman kendime ait pek çok rulibim olmadı." Aslında, o dillemsill'i satın aldığımdan beri neredeyse hiçbir şeyim yoktu.

Jax'ten alçak, hoşnutsuz bir ses geldi, ama birkaç kıkırdama ve titreyen ses dikkatimi ileri kaydırdı.

Az ilerideki bir evin kapısının eşliğinde, verandada üç kadın siltenit duruyordu. Her biri vücudunu sergileyen renkli ama sade bir elbise giymişti. Ve hepsi de Jax'e hayranlıkla bakıyordu.

"İyi günler Kara Akıncı!" diye seslendi biri. İnce belini ve uzun saçlarını gösterecek şekilde kendini eğdi.

"Seni gördüğümüzde her zaman güzel bir gün oluyor," diye seslendi bir diğeri, benzer özellikleri paylaştıkları için kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim diğer dişiyi kenara iterek.

İlk kadın basamakta tökezledi, sonra diğerine ters ters baktı.

Üçüncüsü kollarını verandanın parmaklıklarından sarkıttı ama Jax'e bakmak yerine Phillen'a baktı. "Bu gece için planın var mı?" diye sordu nazlı nazlı.

Phillen homurdandı ve onu görmezden geldi.

"O meşgul olabilir, ama ben !" Trivan seslendi.

Üçü de heyecanlı kıkırdamalara boğuldu.

Kadınların yanından geçtik ve bu kasabada herkesin Jax ve arkadaşlarına karşı ne kadar farklı davrandığını bir kez daha fark ettim.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Malimus'un kızına ne oldu?"

Jax bir köşeyi daha döndü ve pazar arkamızda kalırken daha fazla ev ortaya çıktı. "Çölde olması gerekenden biraz daha ileriye gitti ve bir bolumun içine düştü. Olay sırasında yakınlardan geçiyorduk, bu yüzden yardım ettik."

"Bolum nedir?"

Bowan arkamdan yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, "Gölge Vadisi'nin acıkan kısmı."

Bir kahkaha attım. "Aç mısın? Çölde mi?"

"Gölge Vadisi diğer topraklara benzemez." Phillen iri kollarını salladı ve başını eğdi. "Sadece bu bölgede büyümüş olanlar boluma düştüklerinde hayatta kalabilir ama ne yazık ki çoğu asla kurtulamaz."

"Tamam, şimdi kafam iyice karıştı."

Jax'in gözlerinin kenarları kırışmıştı ve maskesinin altından gülümsediğini ya da sırıttığını biliyordum. "Bolumlar çölde yaşayan yaratıklardır. Yarı hayvan, yarı topraktırlar. Bazı günler tamamen hareketsizdirler ve canlıdan çok taş gibidirler. Diğer günler ise oldukça uyanık ve tetiktedirler ve işte o günlerde onlardan uzak durmak istersiniz."

"Yoksa seni yerler diye mi?" Burnumu buruşturarak sordum, Bowan'a ve onun aç olduğuna dair yorumuna doğru başımı salladım.

Lars yüz ifadem karşısında sessizce homurdandı.

"Kesinlikle." Trivan sırtıma vurdu ve bandanasının altından bir tutam sarı saç göründü. "Bolumla ölüm tamamen acı verici ve uzun süreli bir deneyimdir. Canlı olmak ile kum ve kaya olmak arasında gidip geldikleri için seni sindirmeleri haftalar sürebilir. Bazı fae'lerin tüm çile boyunca uyanık ve bilinçli olduğu söylenir. Bunu en kötü düşmanımdan bile istemezdim. Belki geçen yaz karşılaştığımız korsan pislik hariç. Onu bir bolumun içine atmaktan çekinmezdim."

Bowan güldü ve Lander'ın ağzının maskesinin altından sinsi bir gülümsemeyle büküldüğüne yemin edebilirdim.

"Ve hepiniz onun kızını bundan kurtardınız." Bu erkeklerin kıtadaki en güçlü fae'ler tarafından korkuluyor ve avlanıyor olabilecekleri bir kez daha aklıma geldi, ama burada, genç bir dişi wildling'i kesin ölümden kurtarmak için hayatlarını riske attıklarına göre gerçekten kurtarıcıları.

Aklıma bir düşünce geldi ve başımı eğdim. "Eğer buradakiler seni bu kadar çok seviyorsa ve kralı aramaları konusunda endişelenmene gerek yoksa, o zaman neden

Kılık mı değiştireceksiniz? Neden maskelerinizi tamamen ıkarmıyorsunuz?"

Gruptaki kahkahalar kesildi. Ama Jax cevap vermek yerine başıyla başka bir yolu işaret etti. "Gelin. Burada yemek yiyeceğiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Altında bir olan başka bir hanın dışında bekledik. Jax ve Phillen akşam yemeğinden önce oda tutmak için içeri girmişlerdi ve geri kalanımız küçük, havasız girişe karşı sürekli esintisi olan sokakta beklemeyi tercih etmiştik.

İçten içe, Trivan'ın dışarıda kalmayı tercih ettiğini, çünkü Bowan'la birlikte oradan geçen yerel kadınlara kasıla kasıla poz verebileceklerini düşünüyordum.

Lander, Muhafız Alleron'u bağlayan ipe benzer büyüü rahatça tuttu ve eski muhafızımı bütün akşam kırbaçlanmış bir köpek gibi sürüklediği gerçeğini hiç düşünmemiş gibi görünüyordu.

"Mavi elbiseni ne yaptın Elowen?" Trivan uzun kahverengi saçlı ve sallanan kalçalı bir kadının yanından geçtiğini görünce dikkati dağılmış bir şekilde sordu.

Ona bir gülümseme attı ve göz kırptı.

"Dükkân sahibinden onu atmasını istedim." Guardian Alleron'a hızlı bir bakış fırlattım. Suçlayıcı bakışlarından kaçınmaya dikkat ediyordum ama şu anki tavrı adeta sırtıma delikler açıyordu. Muhtemelen o mavi elbisenin ona üç yüz rulinin üzerinde bir paraya mal olmasından dolayı.

Gerçi bu elbise başka kimsenin umurunda değil gibiydi. Lars ve Lander güldü, Bowan ise gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklara bakılırsa sırtıyor gibiydi.

"İyi karar." Trivan başını salladı. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun Alleron? Siz de bu cıfcaflı elbisenin atılmasının en iyisi olduğuna katılıyor musunuz?" Gardiyan Alleron dişlerini sıkarak, "Sanırım," diye cevap verdi.

Eski koruyucuma temkinli bir bakış attım. Dükkân sahibi yeni giysilerimin bulunduğu çuwalları onun üzerine örttüğünden beri, Jax'in

Tabii ki ısrarla, sadece bir evcil hayvan gibi değil, aynı zamanda sözleşmeli bir domal gibi sürükleniyordu.

Dükkân sahibinden fazla bir şey almamıştım, sadece üç pantolon ve altı üstlük ile yeni iç çamaşırları almıştım, yani çantalar ağır değildi. Ama Muhafız Alleron'un suratındaki sefil ifadeden bunu asla tahmin edemezsiniz. Bütün yol boyunca sanki çantalar taşla doldurulmuş gibi yürümüştü. İçimden bir ses Jax'ten korkmasaydı bana sözlü olarak saldıracağını ve hiç de mütevazı görünmeyeceğini söylüyordu.

Ona tekrar sırtımı döndüm ve sinirle yeni gömleğimin eteğiyle oynadım. İhanet duygusu hâlâ içimi yakıyordu ama istenmeyen suçluluk duygusu da içime işlemeye başlamıştı. Gardiyanımın tüm ihanetinin ortaya çıktığı önceki gecenin keskinliği azalmaya başlamıştı. Ama bu sadece acıyan bir inançsızlık duygusu ve yakıcı bir acının içeri girmesi için yer bırakmıştı.

İç çekerek, acınası duygularımı bastırmaya çalıştım. Keşke Jax gibi olabilseydim ve koruyucumu küçümsemekten başka bir şey hissetmeseydim, ama Ama yapamadım. Ne kadar durdurmaya çalışsam da suçluluk duygusu beni ısırmaya devam ediyordu ve hâlâ vasimin bir yığın yalan ve aldatmacasının altında bir parçasının beni gerçekten sevdiğini şiddetle umuyordum. Küçük bir parçası olsa bile.

Hanın içinden gelen kokular sokağa yayılıyordu ve bunu dikkatimi dağıtmak için kullanarak keskin bir nefes aldım. Açlık sancıları midemi yeniden sıkıştırdı. Birisi ön kapıyı her açtığında, ızgara etlerin ve otların ağız sulandıran kokularının bana saldırmasına yardımcı olmuyordu.

Midem bir kez daha yüksek sesle uludu.

Jax sesi duymuş gibi kapı aralığında belirdi. Omuzları neredeyse çerçeveye degecek kadar genişti.

Ağzım kurudu. Safir gözleri değerli taşlar gibi parlayarak üzerimde durdu ve bu erkeğin katıksız gücüne bir kez daha vuruldum. Aurası nabız gibi atıyordu, bir bakıma baskındı ve büyüünün bir fısıltısının beni görüş ve sestten mahrum bırakacağını biliyordum.

Yine de, daha önce olduğu gibi, bunu bilsem bile korkmuyordum. Bunun yerine, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey hissettim. Midem küçük bir sıçrama yaptı, nabzım hızlandı. Ve nefesim ... Tanrıça, derin bir nefes almak çok zordu.

"Yeterince odaları var. Bu gece burada kalacağız." Sesi alçaldı ve tonuna bir parça eğlence karıştı. "Ve onların

Bolca yiyecek var, Küçük Lorafin. Karnındaki uluyan canavar ölülerini uyandırmadan önce içeri gelsen iyi olur."

Lemos'taki hana benzer şekilde, bir salopas hanın birinci katının tamamını dolduruyordu. Orada yemek için durduğumuz zamanın aksine, bu salopas kalabalıktı, gürültülüydü ve eğlence tüm hızıyla devam ediyordu.

Görünüşe bakılırsa bir grup *yabanıl* küçük sahnedeydi. Sandıklarından müzik çalıyor, üç parmaklı elleriyle davullara vuruyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı. Canlı ve neşeli bir ses çıkarıyorlardı. Şimdiden ayaklarım bu müziğe vurmaya başlamıştı.

Diğer müşteriler de müzikten keyif alıyor gibiydi. Birkaçi ritimle birlikte başlarını eğiyor ya da kalçalarını tokatlıyordu. Yarım düzine fae de dans ediyordu.

"Tam bana göre bir yer," dedi Trivan sırıtarak. Lars iç çekti. "Benim için biraz fazla gürültülü."

Phillen kızıl saçlıya iyi niyetle dirsek attı. "Onlar yetenekli. Bunu takdir edemediğini söyleme bana?"

Lars omuz silkti. "Sadece gürültü, hepsi bu."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi olamazsınız?" Tüm yewenler doğuştan müzik yeteneğine sahipti, ancak bu grup, gövdelerinin ürettiği müzik yelpazesi göz önüne alındığında daha da yetenekli görünüyordu. Bana Faewood'un sarayında trompet ve davulların kralı anons ederken çaldığı enstrümanları hatırlattı. Sadece burada, gerçekten eğlenceliydi.

Lander homurdandı. "Lars'a aldırma. Bu sadece onun görüşü. O her zaman Ormanın sessizliğini her türlü şehre tercih etmiştir."

Trivan eğildi ve kulağıma usulca, "Kalabalıkları hiç sevmez, müziği de umursamaz. Bu anlamda oldukça sıkıcı olabilir."

Lars kuru bir ses tonuyla, "Bunu duydum," diye cevap verdi.

Trivan kıkırdadı ve Phillen, "Sanırım da buydu," diye cevap verdi.

Kızıl saçlıya belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Orman'ın sessizliğini ve yalnızlığını sevmeni anlayabiliyorum. Ben de orada büyüdüm. Ben de her zaman keyif almışım."

Lars bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Her zaman elbise giyip kralı düzenli olarak ziyaret etmedim. Ben çocukken düzenli olarak seyahat ederdik. Çoğu zaman kamp kurardık."

Tıpkı sizin yaptığınız gibi."

Jax'in dikkati bana kaydı. "Sık sık kamp yaptığını bilmiyordum ama sanırım bu, yerde uyumaktan neden hiç şikâyet etmediğini de açıklıyor."

Omuzlarımı kaldırdım. "Benim için de sorun değil ama yumuşak bir yatağı tercih etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum." Şakacı bir şekilde göz kırptım.

Jax'in gözlerinin kenarları kırıştı ve cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı, "Sanırım hepimizin yatakları yere tercih ettiğini rahatlıkla söyleyebilirim, ama elimizdekilerle idare ediyoruz."

Phillen homurdandı, sonra da Fae'lerin boşaltmakta olduğu köşedeki kabini işaret etti. Ayağa kalktıktan sonra artık boş olan masayı işaret etti. "Görünüşe göre sana en sevdiğin yeri veriyorlar, Jax."

Jax hafifçe bana sürtündü ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Elowen? Önden buyurun."

"Bir dakika içinde bir tepsi gönderiyorum, Kara Akıncı!" diye seslendi barmen çalışma masasının arkasından, biz yedi kişi ve Muhafız Alleron kabine doğru .

Barmen dikkatini tekrar işine verdi. Bir elinde üç fincanın kulplarını tuttu ve onları bekleyen büyülü bir tepsiye koymadan önce biranın altında hareket ettirdi. Fincanlar sabitlenir sabitlenmez, tepsi müşterilerine hizmet etmek üzere süzülerek uzaklaştı.

Havada süzülen tepsilerde bira, şarap, *leminai* ve tanımadığım birkaç alkollü içecek daha vardı. Bir o kadar tepsi de yiyecek taşıyordu. Altı tabak baharatlı et ve kabarık pilavla dolu bir tepsi süzüldüğünde özlemle iç geçirdim.

Oturan fae ve yabancıların çoğu içiyor, konuşuyor ve müziğin tadını çıkarıyordu ama benim tek umursadığım, yanımdan geçip giden bir sonraki tepside, kök sebzeler ve buharda pişirilmiş yeşilliklerle dolu bir yatağın üzerinde duran bir tabak *ustorill* kızartması olmasıydı.

Jax elini belime koydu ve avucunun sıcaklığı beni ısıttığında akşam yemeğiyle ilgili tüm düşünceler yok oldu. Bizi kalabalığın arasından geçirdi, ancak daha fazla müşteri onun varlığının farkına varır varmaz, dansçıların yoldan çekilmesi ve sandalyelerin kenara çekilmesiyle bir yol açıldı. Kara

Akıncı köşedeki kabinde durdu. Oturmak için seçtiği her yerin, odanın tamamını, pencereleri ve kapıları net bir şekilde görebileceği bir yer olması beni yeniden etkiledi. Burada, bir köyde bile saygı duyanlara karşı, güvenliğini hafife alıyor gibi .

Bankın üzerine çöktüm ve ortaya doğru kaydım. Jax hemen yanıma kaydı.

Kalçası benimkine çarptı, bacağı o kadar sertti ki çeliği andırıyordu. Donup kaldım. En son ne zaman bir erkeğin her hareketinin bu kadar farkında olduğumu hatırlayamıyordum; başını her eğişinin, parmaklarının her dokunuşunun, kahkahasının sesinin, teninin sıcaklığının...

Ama Jax'leyken, gerçekte beni *kaçırmış* olmasına rağmen, sanki beni büyülemiş gibiydi.

Yıldızlar, Elowen, senin neyin var?

Verandalarının basamaklarında onun ardından baygın baygın bakan o kadınlar kadar aptalca davranıyordum ve gerçekten durmam gerekiyordu.

Phillen bankın üzerine kayarak diğer tarafıma oturdu, Lars da onun yanına. Diğer Lander, Trivan ve Bowan rahatça oturdular. Gardiyan Alleron ise hala sihirli bir şekilde zincirlenmiş bir şekilde garip bir şekilde kenarda duruyordu. Birkaç fae ona meraklı bakışlar attı ama hiçbir yorum yapmadı ve Kara Akıncı'nın tutsaklarla geldiğini görmeye alışkın olup olmadıklarını merak etmekten kendimi alamadım.

Birkaç dakika içinde önümüzde bira kupaları ve yemek tabakları vardı. Herkes yemeğe daldı. Görünüşe göre, uzun bir yolculuk gününden sonra acıkan tek kişi ben değildim.

Eti kemiklerinden ayırıp lezzetli yanlarından son lokmasına kadar ağzıma atana kadar doyduğumu hissetmedim. Memnuniyetle iç çekerek dikkatimi müziğe verdim ve kısa süre sonra barmenin yolumuza göndermeye niyetli görüldüğü dipsiz bira turlarını içerken canlı ritim ruhumu ateşledi.

"Sanırım müzikten hoşlanıyorsun?" Jax sessizce sordu, sözleri sabit ritmin altında alçak bir gümbürtü gibiydi. Etrafımızda Phillen ve diğer erkekler yaklaşan Yüzüncü Yıl Maçları hakkında hararetli bir tartışmaya dalmış, kimin hangi yarışmayı kazanacağına dair bahisler oynuyorlardı ama Jax katılmamıştı.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, uzun telleri arkamda hareket ettirdim. "Seviyorum. Müziği her zaman sevmişimdir."

"Herhangi bir enstrüman çalıyor musunuz?" "Sadece bir tane, piyano."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "aldığım eğitimin bir parçasıydı. Peki ya siz? Bir şey çalıyor musunuz?"

Maskesinin üzerinden çenesini kaşıdı. "Keman, ama çok kötü." Hafifçe güldüm ve o da başını Muhafız Alleron'a doğru eğdi. "Sana o mu öğretti?"

"Hayır, ben küçükken benim için bir piyano öğretmenini tuttu ve iki sezon boyunca Ironcrest Krallığı'nda yaşadık." Gardiyan Alleron'a baktım. Hâlâ kaskatı duruyordu, ifadesi nötrdü ama çenesindeki gerginliği fark edecek kadar uzun süredir onunla birlikteydim. Bir an için onun hakkında konuştuğumuzu duyabileceğinden endişelendim ama sonra müziğin sesinin kelimelerin taşınamayacağı kadar yüksek olduğunu fark ettim. Bırakın koruyucum kadar uzaktaki birini, Jax'i bile zar zor duyabiliyordum.

Jax daha yakına eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Belki bir ara benim için çalabilirsin."

Başımı ona doğru çevirdim. "Senin için çalayım mı?" Omuz silkti. "Neden olmasın anlamıyorum."

"Ama bunun için bir piyanoya sahip olmak gerekir."

Omuz silkti. "Doğru, şu an için zor olabilir ama eninde sonunda bir tanesinin yakınında olacağız."

Başımı eğerek kaşlarımı çattım. Bir yudum daha bira aldım, yutmadan önce lezzetli köpüklü sıvının ağzıma dolmasına izin verdim. "Peki bu nerede olacak? Gideceğimiz yer müzik aletleriyle kutsanmış mı?"

Alaycı ses tonuma kıkırdadı ve içeceğinden bir yudum aldı, kupa maskesinin altında kayboldu. Boğazının nasıl çalıştığını görmezden gelmek ve her yutkunuşta hareket eden boynundaki kordonlu kaslara bakmamak imkansızdı. Ondan görebildiğim çok az şey vardı ve yardım edemedim ama görünen ipuçlarını özümsemdim.

Bitirdiğinde fincanını tekrar koydu. "Bir piyano olacak." "Hangi ..."

Sözlerimi havada bıraktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Sana başka ne öğretti?" Başını tekrar Muhafız Alleron'a doğru eğdi. "Okula gitmene izin verdi mi?"

İçimi çekerek sorularımdan kaçmasına izin verdim. "Hayır, okula gitmeme izin verilmedi ama piyano gibi benim de özel öğretmenlerim vardı. Hem de çok sayıda. Vasım eğitilmiş olursam lordlar için daha çekici olacağımı düşündü."

Jax'in gözleri sertleşti. "Yani bu eğitim *size* fayda sağlamak için değil de onun kârını artırmak için miydi?"

Dudaklarım aralandı. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Günlerimin monotonluğunu kıran dersler için minnettar olmuştum. Diğer siltenitlerle oynamama izin verilmemişti, başka bir kadın ya da erkekle hiç karşılaşmamıştım.

Arkadaşım diyebileceğim bir siltenit. Şimdiye kadar sahip olduğum tek arkadaşlarım yabanilerdi ve bunun tek sebebinin Muhafız Alleron'un onlardan herhangi biriyle arkadaş olduğumu bilmemesi olduğundan hep şüphelenmiştim.

Genellikle Orman'da dolaşırken muhafızlarım da peşimden gelirdi. Sık sık canları sıkılırdı, öyle ki yakınlardaki yabanıllarla yaptığım sessiz sohbetlerden haberleri bile olmazdı. Ve bunun tek sebebinin yabanılların Orman'a karışmakta çok iyi olmaları olduğundan şüpheleniyordum. Muhafızlarım muhtemelen onların orada olduğunu bile bilmiyordu.

Yere bakıp parmaklarımla oynarken içimdeki o kafa karıştırıcı duygular yeniden yükseldi. "Bana baktı, biliyorsun. Beni kendisine köle ettiğini biliyorum ve şimdi annemi öldürdüğünü de biliyorum" -boğazım yutkundu-"ama ne olduğumu düşünürsek çok daha kötüsü de olabilirdi. Bana yiyecek, giyecek ve barınak sağladı. Tek başıma olsaydım ya ölürdüm ya da pek çok fae öldürürdüm, sonra da bu yüzden idam edilirdim."

Jax boğazından kısık bir ses çıkardı. "Mevsimler boyunca seni pek çok inançla beslediğini görebiliyorum."

Başımı kaldırdım, kaşlarım birbirine çarptı. "Yani bana söylediği her şey yalan mıydı?" Vasimin beni gerçekten de kandırdığını biliyordum ama bana söylediği her şeyin kendi karmaşık amaçlarına hizmet etmek için uydurulmuş ve çarpıtılmış olduğunu düşünmek o kadar kötüydü ki-

Acı içime doğru ateşlendi, midemi büktü ve kalbimi batırdı. Başımı salladım. Bunu kabul edemezdim. Gardiyan Alleron beni bir şekilde önemsiyordu. Önemsemek zorundaydı. Bana ihanet etmiş olsa bile, içimde sevmeye değer bir şeyler vardı.

Jax'in gözleri yumuşadı ve sesi yumuşadı. "Sadece bana anlattıklarının lorafinler hakkında bildiklerimle tam olarak örtüşmediğini söylüyorum, ama muhtemelen söylediği her şeyin tamamen yalan olmadığı konusunda haklısın."

Saçlarımı tekrar düzelttim ve boğazımı temizledim. Midem bulanıyor olsa da, Jax'in koruyucum hakkında ima ettiği şeye verdiğim tepkiyi olabildiğince bastırdım. Biraz daha dik oturarak, "Peki benim türüm hakkındaki bilginin doğru olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Beni eğiten âlimlere güveniyorum ve onlara kesinlikle *ona* güvendiğimden daha çok güveniyorum."

"Onu tanıyor musun?" Kendimi Jax'e doğru daha fazla eğdim ve kolum onunkine değdi. Omurgamda keskin bir dizi ürperti patladı.

"Bazen Muhafız Alleron'dan bahsederken sanki onunla daha önce tanışmışsınız gibi konuşuyorsunuz."

Dokunduğumuz yere baktı ve sonra kaba bir şekilde, "Hayır, onunla tanışmadım ama bir tacizciyi gördüğümde tanırım. Bir sürü tanıdığım var."

Bir içki daha aldım. "Hayatında seni istismar eden biri var mı?"

Çenesinin gerildiğine yemin edebilirdim. "İstismarı tanımla."

Telaşlı bir şekilde elimi bir kez daha saçlarımda gezdirdim ve Jax'in dikkati bu hareketi takip etti, bakışları uzun kestane rengi saç tellerimin üzerinde gezindi. "Bilmiyorum. Sana vuran oldu mu? Ya da seni aç bırakan? Ya da sana sözlü olarak saldıran?"

"Evet, hepsine."

Kalbim küt küt atıyordu. "Hepsi mi?"

Bir yudum daha aldı ve etrafındaki aura giderek büyüyen bir ışık küresi gibi titreşti. "Kara Akıncı olmamın bir sebebi var, Elowen."

Bunu o kadar yumuşak bir şekilde söyledi ki, sözlerini anlamam bir an aldı. "Durdurmaya çalıştığın şeylerin kurbanı olduğun için mi bu hale geldin?"

Ne başını salladı ne de onayladı. Sadece keyiflendi. "Bütün bunları sana anlattığıma inanamıyorum." Bir içki daha aldı, sonra bana döndü. Mavi gözleri salopanın parıltılı ışıklarında parladı ve ifadesi ciddileşti. Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ama bakışları değişmedi. "Sende bir şey var, Elowen. Sende tanıdığım bir şey bende de var."

Bekledi, beni izledi, bakışları çok niyetli, çok ... *bir şeyle* doluydu. Sanki cevap olarak benzer kelimeler söylememi bekliyormuş gibiydi. Ama bununla ne demek istediğini bile bilmiyordum.

Kalbim yerinden fırladı ve o garip his midemi alt üst etti. Etrafımı sardı, beni içine çekti ve kendimi ... hissettirdi.

Bir kelime zorlandım ama bu duygular daha çok *özlem* gibi geliyordu. Ve hiçbirini güvenli hissettirmiyordu.

Jax'ten tamamen uzaklaşarak dansçılarla yüzleştim ve konuyu tamamen değiştirdim. Göğsümü tıkayan bu duygudan uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

"Artık Stonewild'da olduğumuza göre, aradığın kişiyi bana mı aratacaksın?" Ona kısa bir yan bakış attım ama gözlerini kaçırmıştı ve bakışları bir kez daha tamamen örtülüydü. Birkaç saniye önce onda algıladığım o garip duygu her neyse, yok olmuştu. "Yakında yapabileceğimi söylediğimi biliyorum ama bu bir gün daha sürebilir. Ve bu

Yarın aklınızdaki yere ulaşıyor olabilir miyiz? Piyanosu olan şu gizemli yere mi?"

Dudaklarının titrediğine yemin edebilirdim ama sonra başını eğdi. "Yarın orada olacağımızı nereden biliyorsun?"

"Dükkân sahibine sadece bir günlük daha yolumuz olduğunu söylediniz, yani bir günü ima ettiniz."

"Ah, sanırım öyle söyledim."

"Yani çağrını burada yapmamı istemiyor musun?" Bir kaşını kaldırdı. "Bunu *burada* mı yapmak istiyorsun?"

Omuz silktim. "Başka bir yerden farklı olmazdı sanırım." Ama o başını salladı. "Burada değil. Bu yüzden bu yere seyahat ediyoruz.

Ben seçtim. Orası güvenli ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmayacak. Bana söylendiğine göre, bir lorafın için bir çağrıyı yerine getirirken kendini güvende, dinlenmiş ve zihinsel olarak zinde hissetmek önemlidir. Stonewild'da olsak bile, *buranın* bunun gerçekleşmesi için akıllıca bir yer olduğunu sanmıyorum. Yani, hayır, bekleyeceğiz."

Bir nefes bıraktım. Bunlar bana planladığı şeyle ilgili verdiği en fazla ayrıntıydı. Sinirlerimi yatıştırmak için biramdan bir yudum daha aldım ve sonra bir yudum daha.

"Ve belki de bir çağrı yaparken sarhoş olmak da iyi bir fikir değildir." diye eklediğinde sesine bir gülümseme yerleşti.

"Ne? Ben sarhoş değilim." Benden bir hıçkırık kaçtı.

Maskesinin altından bir seğirme daha geldi. "Belki henüz sarhoş değilsin ama kesinlikle daha konuşkan görünüyorsun." Gözleri muziplikle parlıyordu.

Ona kaşlarımı çattım. "Tamam, , Kara Akıncı. Biraz engelli ve yorgun olabilirim ve-" Alaycı bakışlarına bir kez baktım ve ona bir yumruk attım. Omuz.

Güldü ve kolunu ovuşturdu. "Çok vahşi." "Sana kıyasla mı? Pek sayılmaz."

Hâlâ kıkırdayarak başını salladı.

"Ama daha önce söylediğin şeye geri dönelim. Yarın nereye hakkında. Bu varış noktası tam olarak *neresi*?"

"Hedefimiz burada olmayan yer."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Gördüğüm kadarıyla şifreli cevaplara geri döndün." "Beni suçlayamazsın."

"Aslında seni tamamen suçlayabilirim. Hayatım senin yüzünden tamamen alt üst oldu. Sadece nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok,

Ama üç gün içinde vasimin beni sonsuza dek köleleştirmek istediğini öğrendim ve bu" -yakamı gösterdim- "asla çıkarılmayacak."

İçkisine baktı ve parmağını masanın üzerinde bıraktığı ıslak halkaya sürttü. "Ben de bunu düşünüyordum ve sanırım dün gece önerdiğim şeyi denemeliyiz. Eski gardiyanına tasmayı bırakmasını ve seni bir daha asla onunla kısıtlamamasını emredebilirim. Tasma hala boynunda olacak. Onu fiziksel olarak çıkaramayacağım ama en azından büyümlü yetenekleri azalacak ve muhtemelen tamamen ortadan kalkacak."

İçimi keskin bir umut duygusu kapladı. Jax tasmanın kısıtlamalarını aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor, *gerçekten* çalışıyor gibi görünüyordu. Belki de her şeye rağmen serbest bırakılmam mümkündü.

"Ona bunu bu gece yapmasını emredebilirim," diye ekledi usulca. "Seni o tasmanın boğucu baskısından kurtarmak için benim çağrımı yapmanı beklememize gerek yok. Bunu ister misin?"

"Bu gece mi?" Kalbim anında yerinden fırladı ve lorafin büyümlün tamamen özgür olduğu düşüncesi içimde bir panik dalgası yarattı. Parmaklarımı içeceğimde aşağı yukarı gezdirerek kıpırdandım. "Hayır, bu gece olmaz. Hazır değilim. Yani, bilmiyorum... daha doğrusu, hazırlanmam gerekecek..." Aceleyle bir bira daha içtim. "Hayır. Bu gece olmaz."

"Emin misin?"

Uğultulu bir enerji içimi doldurdu. Tasmam gevşetildiğinde büyümlün kontrolden çıkması mümkündü ve bu kasabadaki fae'lere zarar verme ya da onları olası bir ölüme maruz bırakma düşüncesi ...

Nabzım titredi. İfademi kontrol ederek cevap verdim: "Eminim. Bu gece olmaz. Ama teşekkür ederim."

Gözlerinin arasında bir oluk belirdi. "Güvenmediğin ben miyim yoksa koruyucun mu?"

Dikkatim ona yöneldi ama bakışları tamamen örtülüydü. "Sanırım bilmiyorum. O kadar çok şey oldu ki neye inanacağımı ya da neye güveneceğimi bilemiyorum ama henüz tasmamın bastırılmasına hazır değilim. Hazırlanmam gerekiyor."

Başını eğdi, kaşları çatıldı. Birasından bir yudum daha aldı. "Bu durumda, sen hazır olana kadar bekleyeceğim."

Beni zorlamadığı için içimi bir minnet duygusu kapladı ama hazır olmamın da bir zaman sınırı olduğunu biliyordum. Karanlık Akıncı beni sonsuza kadar taşıyacak değildi ya. Çağırdıktan sonra, vasime tasmayı çıkarmasını emretmesine izin vermek zorunda kalacaktım.

Ya da büyüyü bastıran kafesten kurtulma şansına veda edebilirdim. Çünkü Jax'ın çağrısı sona erdiğinde yollarımız ayrılacaktı.

Ama bu aynı zamanda o zaman gelmeden önce en az bir, muhtemelen iki günüm daha olduğu anlamına geliyordu. Henüz gerçekleşmemiştir ama gelmekte olduğunu bilmek ve bunun sonuçlarının ortaya çıkabileceğini bilmek içimde bir huzursuzluk yaratıyordu.

Ne de olsa, o günün otuzuncu yaş günümde geleceğini hayal etmiştim hep. Kendimi haftalar, belki de aylar öncesinden bu olay için hazırlanırken hayal etmiştim. Gizliden gizliye vasimin bana koçluk yapması ya da beni nelerin beklediğini öğretmesi için bir öğretmen tutacağını ummuştum. Görünürde hiçbir özel ders yokken ve sadece bir günlük bir hazırlıkla bunun üzerime yıkılacağını kesinlikle düşünmemiştim.

Oh Tanrıça.

İçkimin kalanını yudumladım, soğuk sıvı endişeli yudumlarla boğazımdan aşağı aktı.

Etrafımızda müzik daha yüksek sesle çalmaya başladı ve dikkatim dans eden fae'lere kaydı. Onlara odaklandım, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım. Dans pistinde daha da fazlası vardı ve yabancı grup tüm devam ediyordu.

Müziği dinledim ve ayağımı tekrar ritme göre vurmaya başladım. Diğer erkekler hâlâ Yüzüncü Yıl Maçları hakkında konuşuyorlardı, içkiler aktıkça sesleri daha da yükseliyor ve gürültülü bir hal alıyordu ama Jax sessizce oturuyordu.

İçkisini yudumluyordu ve hâlâ ilk içkisini yudumladığı kaçmamıştı. Kara Akıncı'nın enerjisi düşük ama tetikteydi ve ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

Grup şarkılarını bitirdi ve yeni bir şarkıya geçti. Gövdeleri daha yüksek sesle çalıyor, tempo artıyordu. Vücudumun üst kısmını melodiye göre salladım ve her şarkı geçtikçe ve odadaki enerji arttıkça, dansçılara katılabilmeyi dilemeye başladım. Gergin enerjimi dans pistinde boşaltmak, olacaklarla başa çıkmak için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

"İstiyor musun .." Jax açık pisti işaret etti. "Dans

etmek mi?" Umutlu bir sırıtişla sordum.

"Eğer istersen."

Kaşlarım havaya kalktı ve midem bulandı. "Beni seninle dans etmeye mi davet ediyorsun?"

Aurasından bir enerji dalgası fırladı ve göz kapaklarının hafifçe kapandığına yemin edebilirdim. "Ne kadar cazip olsa da, benimle olmaz. Ben

Çok iyi dans edemem ama istersen çekinme."

Midemde bir takla daha attı. *Benimle dans etmek mi istiyordu?* Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim ve bana katılmayı reddettiği için içime bir rahatlama dalgası yayıldı. Dans etmek her zaman sevdiğim bir şeydi ama bir başkasıyla hiç dans etmemiştim. Ve Jax'i yanımda, ellerini belime koymuş, bedenlerimizin bir bütün olarak yer değiştirdiğini düşünmek... Bir erkeği, özellikle de *onu* böyle hissetmek içimde bir elektrik çarpmasına neden oluyor, yakamdan titreşimler yayılıyordu. Böyle bir şey yapmak, neden dans etmek istediğimle tamamen çelişirdi. Sinirsel enerjiyi dışarı atmaya çalışıyordum. Onu elde etmeye değil.

Tatlı Tanrıça.

"Uzun sürmez." Phillen'e dirsek atıp yoldan çekilmeden önce gruptan ayrılmak için onun onayını zar zor bekledim. "Çekilir misiniz, nazik beyefendi?"

Lars'la birlikte kabinden çıkmadan önce keyifle homurdandı.

Sıkıştığım masadan kurtulduktan sonra köşeden uzaklaştım ve dans ederek odanın ortasına doğru ilerledim. Guardian Alleron'un bakışlarını hissedebiliyordum ama umursamadığım için, tamamen sarhoş olmasam da gerçekten biraz sarhoş olduğumu biliyordum.

Salopaların köşelerinde mum ışıkları parlıyor ve dans pistinin üzerinde bir peri ışığı ışıltıyordu. Bu, müzikle birlikte hipnotik bir ambiyans yarattı.

Gözlerimi kapattım ve hızla müziğin içinde kayboldum.

En son ne zaman bu kadar basit bir şey yapma lüksüne sahip olduğumu hatırlayamıyordum. Ara sıra, Muhafız Alleron yakınlardaki bir baloya ya da köydeki bir kutlamaya katılmak için kaldığımız evden ayrılmama izin verirdi. Bazen dans etmeme izin verilirdi ama bu pek sık olmazdı. Bu genellikle beni hangi muhafızlarla gönderdiğine ve onların ne kadar uyumlu hissettiğine bağlıydı.

Ama fırsat karşıma çıktığında asla geri çevirmedi.

Kollarımı kaldırdım ve saçlarımın sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdim. Yeni kıyafetlerim hareket etmeyi kolaylaştırıyordu ve uzuvlarım bir geyiğin tepesinde geçirdiğim onca günden sonra esnek ve özgür olmaya istekli hissediyordu.

Çok geçmeden yer değiştiriyor, sallanıyor, kalçalarımı daldırıyor, kollarımı sallıyor ellerimi çırpıyordum. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, şarkının doğal ritmini takip ederek dönüyor, akıyor ve ritmin içinde kayboluyordum. Etrafımdaki dansçılar da aynı şeyi yapıyordu; bazıları çift olarak, bazıları da tek başlarına dans ediyordu.

Dans ettim ve dans ettim, bu basit özgürlükle ruhuma neşe yayıldı.

Kısa sürede sırtımdan aşağı ter damlaları döküldü ve gece kaslarım daha fazla titredi ve nefeslerim hızlandı. Pantolon göğsümü kaldırıyordu ama hareket etmek, bu kadar *canlı* hissetmek çok iyi geliyordu.

Birkaç kez, şarkı aralarında, Jax'in arkadaşlarından dans pistine katılan olup olmadığını görmek için kabine doğru baktım. Dişi bir peri pistte Trivan'ın kucağına sarılmıştı ama diğerleri hâlâ birbirleriyle konuşuyorlardı, gerçi Bowan'ın kucağında da bir dişi oturuyordu. Sadece Jax sessizce oturuyordu.

Dikkatim ne zaman ona doğru kaysa, bakışlarımız kilitleniyordu. Kara Akıncı'nın gözleri kapalıydı, o lanet maske takılıyken ifadesini okumak imkânsızdı ama dikkati tamamen bana odaklanmış gibiydi.

Bakışlarının yoğunluğu tüylerimi diken diken etti. Bana öyle baktığında sanki bu âlemdeki tek şey benmişim gibi hissediyordum.

Arkamı dönerek devam ettim ve gecenin her dakikasını içime çekebildim, ancak saatler ilerledikçe dans pisti boşalmaya ve daha fazla yerli gelmeye başladı. Birçoğu zaten sarhoştı ve salopaların atmosferi değişmeye başladı.

Grup çalmaya devam etti, canlı müzik hiç kesilmedi. Ancak ritme ek olarak müstehcen kahkahalar ve ıslıklar da başladı. Yavaş yavaş etrafımın farkına varmaya başladım ve daha önce görmediğim bir grup erkeğin bir masanın etrafında oturduğunu fark ettim. Hepsi beni izliyordu. Bazıları şehvetli bakışlarını ve müstehcen sırtışıtlarını gizlemeye bile çalışmıyordu.

Bunlar alışık olduğum bakışlardı. Bir lorafın olarak büyüm bana fiziksel güzellik ve çekici bir fizik bahşetmişti. Beni süzen ilk erkekler kesinlikle onlar değildi ve sonuncusu da olmayacaklardı.

Ama onlar gibi erkekleri görmezden gelmeyi öğrenmiştim, bu yüzden nefes alıp vererek ilerlemeye devam ettim. Bedenim mutluluk verici bir şekilde canlı hissediyordu ama aynı zamanda yorulmaya da başlamıştım.

Yavaş yavaş sakinleşmeye başladım, eskisi kadar keskin ve hızlı hareket edemiyordum.

"Bizim yüzümüzden durma güzelim!" diye bağırdı içlerinden biri müziğin içinden. "Gösterinin tadını çıkarıyordum."

Bir adım geri çekildim ve ona ters baktım. "Gösteri senin için değildi."

Yanındaki erkeklerden biri güldü ve diğerinin sırtını tokatladı. "Seninle ilgilenmiyor olmalı, seni koca sersem." Parlayan gözlerini bana çevirdi. "Peki ya ben?"

Ben cevap veremedim ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Yakamdan gelen keskin bir ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Erkek üzerimde yükseliyordu. Kaba kül rengi saçları ve keskin kahverengi irisleri olan bir siltenitti. Gözlerindeki parıltı bana birkaç kadehten fazla içtiğini söylüyordu.

Yeni bir şarkı başladı ve benim için sorun olup olmadığını bile sormadan kollarını belime doladı.

Nefesim kesildi ama ben onu itmeden leğen kemiğini benimkine dayadım. Bana sürtünmesi karşısında nutkum tutulmuştu ve bir an için donup kaldım.

Ama daha gözümü kırpamadan etrafımda bir büyü çığı oluştu.

Sarhoş erkek, bize doğru hızla gelen erkeğe bakmak için dengersizce yana eğildi. Jax'ten vahşi bir hırıltı yükseldi ve sonra bir anda erkeği üzerinden çekip aldı.

Sarhoş yere yayılarak zeminde kaymaya başladı, vücudu yol boyunca gıcırdayarak ilerledi.

Göğsüm kabardı ve neredeyse bağıracaktım.

Jax erkeğin üzerinde durdu, gözlerinde cinayet parlıyordu. "Leydimin senin dokunuşundan hoşlandığını sanmıyorum."

Erkek dirseklerinin üzerinde geri çekildi ve birkaç arkadaşı kabinden kalktı, ama bir anda Jax'in tüm arkadaşları etrafımızı sardı.

Etraflarında şiddetli bir enerji kabardı ve her biri büyü ile titreşti.

"En iyisi bu sefer oturmak." Jax beni taciz eden erkeğe kaşlarını kaldırırken Trivan erkeklerden birinin omzuna küçümseyici bir şekilde vurdu.

Jax'in beklediğini söyleyebilirdim. Erkeğin ayağa kalkmasını ve dövüşmesini bekliyordu. Kötücül enerji Kara Akıncı'nın etrafında dolaşıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı erkek hızla. "Çok özür dilerim," diye ekledi aceleyle.

Jax ve erkeğe ters ters baktı. "Özür dilemen gereken *ben değilim* için."

Erkeğin bakışları benimkilere kaydı. Gözlerinden korku akıyordu. "Ben . . . Özür dilerim, Leydim."

Grup, riffleri sırasında bu tür olaylara alışkınmış gibi çalmaya devam etti, ancak barmen tezgahının arkasında bir tahta kadar gergin durdu. Dansçıların geri kalanı uzaklaştığında bile müdahale etmedi ama seslendi: "O grup buralardan değil. Özür dilerim, Dark Raider."

Erkeğin arkadaşlarının hepsi arkalarına yaslandı, kimi kışkırtıklarını anladıklarında yüzlerinde panik ifadesi belirdi.

Jax bana sorgulayan bir bakış attı. "Elowen, bu erkeğin özrünü kabul ediyor musun?"

Jax ile erkek arasında bir bakış attım ve *hayır* dersem Jax'in ne yapacağını merak ettim. Öğrenmek istediğimden emin değildim. Bugün yeterince şiddet yaşanmıştı.

Göğsüm kabarak başımı salladım. "Evet."

Titreyen mumlar ve ışıltılı peri ışıkları odayı sayısız değişen renkle yıkamaya devam ediyordu ama ben zar zor nefes alabiliyordum ve yakamdan bir uyarı sesi geliyordu.

Jax kendini toparladı ama etrafında güçlkle dizginlenen bir fırtına kopuyor gibiydi. Bana saldıran erkek hâlâ yerde yatıyor, gözlerinde dehşetle Kara Akıncı'ya bakıyordu.

Jax durakladı ve maskesinin altından çenesinin pompalandığına yemin edebilirdim. Ellerini yumruk ve etrafında kötücül bir enerji titreşmeye başladı. Kendini tutuşundaki gerginliğe bakılırsa, ona sorun olmadığını söylememe rağmen, patlamanın eşiğine gelmiş gibiydi.

Ancak bir an daha geçti ve aurasının yoğunluğu azaldı.

Sonunda geri çekilen Jax homurdandı: "Şanslısın ki onun kalbi benimkinden daha bağışlayıcı." Kabinde oturan diğer erkeklere doğru döndü. "Ona davetsizce dokunmak isteyen başka biri var mı?" Bir kaşını kaldırdı ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, erkeklerden birinin ona yem olmasını istediğini, bir kavga için şımarıldığını hissettim.

Ancak geri kalan erkekler tek kelime etmedi. Birkaçı aceleyle başını salladı ve hatta biri özür diledi.

Bir gergin an daha geçti ama erkeklerden hiçbirisi yerinden kalkmayınca Jax sonunda onlara sırtını döndü. "Onları bağlayın," dedi arkadaşlarına. "Biz yarın ayrılana kadar bağlı kalacaklar. Buralı değillerse onlara güvenemeyiz."

Sihirli ipler Bowan'ın ellerinden uzanıyor, avuçlarından açılıyor, bu tür kısıtlamaları yaratmak için ustalaştığı büyüyü çağırıyordu. İpler tüm erkeklerin etrafını sararak onları tamamen bağladı.

Bowan'ın onları kabine sabitlemesine yardım etmek için erkeklerin etrafında dolanırken Lars'ın gözleri manik bir neşeye büründü.

"Elowen?" Jax bana yaklaştı, yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu. Gergin kesintiye rağmen hâlâ çalışıyor olsa da müziği zar zor duyuyordum. Sesini alçalttı ve bir eliyle sırtıma bastırdı. "Hadi seni yukarı çıkaralım. Bu gece kimse sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

Başımı kaldırdım, dikkatim ona odaklanmıştı.

Dipsiz, kobalt gözleri benimkilerle buluştu, zar zor dizginlenen öfke hala içlerinde belirgindi, ancak bu erkeğin sürekli olarak tekrar tekrar sergilediği şiddet eğilimlerinden korkmak yerine, garip bir şekilde, güvende olmaktan başka bir şey hissetmedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Jax beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve cebinden anahtarları çıkardı. Arkamızdan ayak sesleri geldi, arkadaşları Muhafız Alleron'la birlikte peşimizden geliyordu.

"Elowen?" İkinci kata ulaştığımızda Jax usulca konuştu. "Sana uyuman için kendi odalarını vermeyi planlıyordum ama bu *olaydan* sonra" -maskesinin altından bir gıcırdama sesi geldi- "alt kattaki *olaydan* sonra bu gece yalnız kalmamanı tercih ederim. Başka birinin aklına şey gelirse diye. Eğer sizin için de uygunsa."

"Yatağı paylaşacak mıyız?" Dün gece Lordling Neeble saldırmadan önce çadırda nasıl uzandığımızı düşündüğümde kalbim dörtlüğe atmaya başladı. Jax'in kolu bana sarılmış, sıcaklığı sırtıma bastırılmıştı.

Kara Akıncı elini başına götürdü, sanki saçlarını karıştıracakmış gibi tedirgin hareketler yapıyordu. "Hayır, elbette olmaz. Yerde uyuyacağım ama odayı kilitlesem bile seni yalnız istemiyorum."

Müzik hâlâ merdivenlerden yukarı taşıyor, ayakkabılarımın altındaki zeminin uğuldamasına neden oluyordu ama artık beni çağırmıyordu. Erkeğin alt kattaki saldırısı bunu göstermişti.

Kollarımı kendime doladım. Jax'in yerde bile olsa bana bu kadar yakın olduğunu düşününce içimi garip bir rahatlık duygusu kapladı. "Evet, bu hoşuma giderdi."

Başıyla onayladıktan sonra anahtarların geri kalanını diğer erkeklere dağıttı. "Onu kilitleyin." Başını eski gardiyanıma doğru eğdi. "Ve sonra, herkes biraz uysun. Erken yola çıkıyoruz."

Karanlık Akıncı ile odada yalnız kaldığım an, kararımı yeniden sorgulamaya başladım.

Yükselmiş, güçlü büyü etrafında dönüyordu. Odanın içinde gezinerek tüm kilitleri ve kapıları kontrol etti. Ardından, gizli çıkışlar veya girişler, tuzak kapıları, sihirli bir şekilde örtülmüş odalar ve hatta gözetleme delikleri aradı. Ve odanın ne kadar küçük olduğu düşünülduğünde, Jax'in her zaman var olan aurasından kaçmak mümkün değildi.

Yanınızda böyle bir erkek varken rahat uyuyabileceğinizi mi sandınız?

İncelemesini bitirdiğinde ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Güvenli." Ay ışığı etrafına yayılıyor, mürekkep karası kaşlarını ve kristal mavisi gözlerini belirginleştiriyordu. "kullanmak köşede bir tuvalet var." Uzak duvardaki kapıyı işaret etti, sonra duvara dayanana kadar bir adım daha geri gitti.

Emin olamıyordum ama kendini benden odanın izin verdiği ölçüde uzak tutmak için çaba sarf ediyor gibiydi.

Önce yalnız yatağa, sonra da Phillen'in Jax'e uzattığı yerdeki çantama baktım ve Guardian Alleron'u koridora doğru ittim. İkimiz de peri ışıklarını yakma zahmetine katlanmadığımız için burayı aydınlatan tek şey gümüşü ışıktı. "Uyku kıyafetimin olmadığını yeni fark ettim. Bugün almayı unutmuşum, o yüzden tuvalette yapmam gereken pek bir şey yok."

Jax'in kaşları birbirine çarptı ve boğazını temizledi. "Doğru. Bu durumda sana gömleğimi verebilirim. Seni tamamen kapalı tutar ve kıyafetlerinden daha rahat olur."

Gözlerim yuvalarından fırladı ama ben itiraz edemedim kemerini çözüp tuniğini başının üzerinden kaldırdı, sonra da altındaki daha bol gömleği. Geniş, kaslı ve oldukça çıplak göğsü ay ışığında belirdi. Etine birkaç yara izi kazınmış, belirgin karın kaslarının ve planyalanmış sırtının üzerine iniyordu.

Nefeslerim hızlandı ve aceleyle yutkundum. Yirmi sekiz yaz yaşında olduğum ve önce hiçbir erkekle *bu* şekilde birlikte olmadığım gerçeği tekrar aklıma geldi. Ne de olsa bekâretim kendi seçimim değildi. Vasim tamamen kontrolcüydü ve lorafın hizmetlerim için ödeme yapmayan hiçbir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermemişti, bu yüzden şimdi Jax'i görmek ... tanrı gibi bir vücuda ve doğrudan kafama giden bir kokuya sahip bir erkek ...

Bakire bedenim resmen salyalar akıtıyordu.

Tanrıça, kendini utandırma, Elowen.

Gözlerimi kaçırarak bir şekilde gayet normal bir ses tonuyla sormayı başardım: "Ne ile uyuyacaksın? Üşümeyecek misin?"

Gülme ya da alay etme gibi yumuşak bir ses çıkardı. Emin olamıyordum çünkü kan kulaklarımda şimşek gibi çakıyordu.

"Nadiren üşürüm."

Ona yan gözle baktım ama bakışlarımın onun üzerinde kaymasına engel olamadım. Erkek gerçekten nefes kesici bir güzelliğe sahipti.

Ama sonra göğüs kemiğinin hemen altında, zar zor fark edilebilen bir yara izi ay ışığında parladı. Diğerlerinden daha parlak pembeydi, hala biraz taze görünüyordu ve Lordling Neeble'ın saldırısından geriye kalan tek kanıtın bu olduğunu fark ettiğimde gözlerim açıldı.

Dün gece neredeyse ölüyordu, ben de ona bakıyordum.

Tüm utançlar için, Elowen.

Jax büyük, bol gömleğini uzattı. Onu kaptım, sonra aceleyle tuvalete gittim ve yol boyunca kendimi azarladım. Ona verdiğim tepki aptalcaydı. Daha önce de tişörtsüz erkekler görmüştüm. Emerson Malikânesi'ndeki muhafızlar düzenli olarak bu şekilde eğitiliyordu. Bu yeni bir şey değildi.

Yine de bu yeni hissettirdi.

Artık Gardiyan Alleron'un gözetimi altında değildim. Artık onun kurallarına tabi değildim ve içimden bir ses bir erkekle yatmayı seçersem Jax'in beni durdurmayacağını ya da kontrol etmeye çalışmayacağını söylüyordu.

Ve bunu bildiğim için ona bakmaktan kendimi alamadım. Bakire olmak istemiyordum. Bir erkeğin etinin her bir kıvrımını ve kaslarının yükselişini öğrenmek istiyordum. Ve Jax muhteşem bir erkekti. Onun cinsiyetine ilgi duyan herkes bunu fark ederdi.

Onun yanından geçerken içimden, vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hissedeceğine dair yasadışı fanteziler kurmanın doğal olduğunu savundum.

Yanından geçerken Jax'ten keskin bir nefes geldi ama adımlarımı yavaşlatmadım. Eğer yapsaydım muhtemelen kendimi utandırırdım.

Ancak tuvalete güvenli bir şekilde kilitletiğimde kendime nefes almak için bir an izin verdim. Yine de karnımı bir ağrı doldurdu, daha önce bir erkeğin tatmin etmesinden hiç zevk almadığım çılğınca lezzetli bir ağrı.

Yıldızlar ve galaksi.

Duvara yaslandım, giysisini göğsüme bastırarak ondan yükselen çam ve baharatın kışkırtıcı kokusunu duymazdan gelmeye çalıştım.

Bekâretimi Kara Akıncı'ya vermekten başka bir şey istemiyorsam gerçekten aklımlı kaçırıyordum.

Sözüne sadık kalan Jax yerde uyudu. Benden odanın izin verdiği kadar uzağa yerleşti ki bu o kadar da uzak değildi.

Sonuç olarak, bir erkeğin odama girip bana zarar vermesi endişelerimin en küçüğü olsa da uykuya dalmam normalden çok daha uzun sürdü.

Jax'in aldığı her nefesin ve yataktan kaldırması için ısrar ettiğim battaniyenin her hışırtısının acı verici bir şekilde farkındaydım. Bu küçük sesler dışında her şey sessizdi.

Sessizlik odayı doldurdu, aşağıdaki salopalarda bulunan yabancı grup artık sessizdi.

Yine de sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı.

Nihayet sabahın erken saatlerinde, aylardan birinin battığı ve yıldızların en canlı olduğu bir zamanda uykuya daldım. Yine de dinlendirici bir uyku değildi. Rüyalar beni rahatsız ediyordu. Yoğun rüyalar. Ahlaksız rüyalar.

Her uyandığımda Jax'i yanımda, parmaklarıyla kadın etimin arasındaki hassas tomurcuğu kurcalarken bulacağımdan emindim. Ya da ellerim göğsünün üzerinde, kaslarının içinde barındırdığı tasmalı gücü ezberleyip hayret ederken. Vücudum bir yay teli kadar gergin hissediyordu. O kadar tahrik olmuşum, o kadar muhtaçtım.

Ama gözlerim her açıldığında, içimi acıtan arzuyla yatağın üzerinde yalnız olduğumu görüyordum.

Odadaki diğer tek ses Jax'in nefes alış verişiydi. Bazen sabit ve derin oluyordu. Diğer zamanlarda o kadar sessizdi ki, onun da uyanık olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Yine de ona seslenmekten çok korkuyordum, ne kadar deneyimsiz olduğumu açığa vurmaktan çok utanıyordum.

Bu yüzden yan döndüm ve pencereden dışarı baktım, bedenim odanın diğer ucunda benim dünyamı tamamen alt üst eden erkeğin farkındalığıyla uğulduyordu.

SABAH OLDUĞUNDA, sadece birkaç saat dinlendirici bir uyku çekmiş olmama rağmen kendimi yorgun hissetmiyordum. canlı hissediyordum ve *Tanrıça*, rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Böyle bir deneyim için yeni değildim. Mevsimler boyunca birçok kez odamın mahremiyetinde kendimi tatmin etmişim - çünkü yapmama izin verilen tek şey buydu. Ama buna rağmen içimdeki şehveti hiçbir zaman tam olarak bastıramamıştı. Ama bunu yapmak zorundaydı. İstediğim son şey, Kara Akıncı'ya sonunda beni istenmeyen bekâretimden kurtarması için yalvarmaktı.

Tanrıça, utanç verici.

İç çekerek gözlerimi açtığımda Jax'in çoktan uyanmış olduğunu gördüm ve- yutkundum.

Beni izliyordu.

Kara Akıncı yan yatmış, yarı kapüşonlu gözleri bana kilitlenmişti. Karmakarışık saçları başını örtüyordu ve battaniye sıkı belinin etrafında toplanmıştı. Sabahın ilk ışıkları altında, sayısız yara izine rağmen göğsü pürüzsüz görünüyordu.

Gözlerimi açtığımda dikkatim başına kaydı. Atkısı gecenin bir vakti düşmüştü ve ben de açgözlülükle onun görüntüsüne baktım.

Jax'in eli sanki bunun yeni farkına varıyormuş gibi yerde duran bandanaya gitti.

"Siktir," diye fısıldadı nefesinin altından.

Ne yazık ki maskesi hâlâ yerindeydi, bu yüzden sadece gözleri ama saçları tahmin ettiğim gibi simsiyahtı. Saçları kısaydı ama yine de hafif bir dalgası vardı. Birkaç tutamı alnının etrafında kıvrılmıştı ama ben daha fazla bakamadan bandanasını taktı ve ayağa kalktı.

"Gitmeliyim." Aurası ondan uzaklaşarak odayı ağır bir büyü bulutla doldurdu. Belden aşağısı giyinik olmasına rağmen yastığını kasıklarının üzerinde tutuyordu. Maskesinden gelen nefeslere bakılırsa ağzından nefes alıyor gibi görünmesi de garipti.

"Tamam," diye cevap vermeyi başardım ama *bakmaktan* kendimi alamadım.

Sabah güneşi geniş göğsünün üzerine vuruyordu. Bu ışıktaki onu görmek çok daha kolaydı. Sadece pantolon giymişti, vücudunun üst kısmı çıplaktı ve *üzerinde yıldızlar ve galaksi* vardı. Erkek tamamen yontulmuş etten ve belirgin kaslardan oluşuyordu. Kaslı ön kolları üzerinde tuttuğu yastığı kavırıyor, pazuları ve omuzları istemsizce bükülüyordu.

"Giyinebilmen için seni biraz yalnız bırakayım." Ben gözümü kırpmadan odanın diğer ucuna doğru yürüdü, yastık hâlâ yerindeydi. Sadece o zaman

Kapıyı arkasından kilitleyip odadan çıktığında nihayet tekrar nefes alabildim.

Nabzım en mahrem bölgemde atmaya başladı ve aşağı baktığımda çenem düştü.

Jax'in gömleği omuzlarımdan birinden sarkıyordu. O kadar aşağıdaydı ki göğüslerimden biri neredeyse açıktaydı ve saçlarımı hissettiğime göre yatak başının timsaliydi. Üstüne üstlük, gece boyunca gördüğüm onca uygunsuz rüyadan sonra vücudum bir erkek için yanıp *tutuşuyordu*.

Az önce nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirdim.

Elowen, bu alemde ne var?

İçimde, huysuz vicdanım beni uyarıyordu ama karnımdaki ihtiyaç çok büyüktü ve Jax'e karşı artan çekimim yardımcı olmuyordu.

Yatağa uzandım ve parmaklarımın güneyde dolaşmasına izin verdim. Kendime dokunduğum anda vücudum kamburlaştı.

Bunun delilik olduğunu, hareketlerimin delilik sınırında olduğunu biliyordum. Dark Raider'ı ve onun sert uzunluğunun içimde kaymasının nasıl bir his olacağını hayal ediyordum.

Bana vurması, beni sahiplenmesi, bana sahip olması düşüncesi

... Yıldızlar, bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

Neredeyse anında boşaldım ve ağlamamı bastırmak için başımı yastığa çevirmek zorunda kaldım. Ama bir parçam hâlâ tatmin olmamış hissediyordu. Bir *yanım hâlâ yanıyordu*.

Ama Jax'e ben onun esiriyken müstehcen ihtiyaçlarımla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorarak kendimi küçük düşürecek değildim. Jax'in bana saygı duyabileceğini ve tüm kadınlara koruma sağlamaya çalışabileceğini bilecek kadar çok şey görmüştüm ama bu beni arzuladığı anlamına gelmiyordu.

"ELOWEN, GIYINDIN MI GÜZELİM?" Phillen'in gür sesi çok geçmeden kapıdan odama girdi.

"Geliyorum!" Seslendim.

Jax odadan çıkar çıkmaz yaptığım şey yüzünden yanaklarım hâlâ yanıyordu ama onun gergin kaslarının fantezilerimin merkezinde yer aldığından haberi yoktu.

Giydiğim siyah pantolonu ve abanoz rengi bluzu düzelttim. Aynaya hızlıca bir göz attığımda kestane rengi saçlarımın hafif dalgalar halinde sırtımdan aşağı sallandığını gördüm.

Parlak yeşil gözlerim hâlâ arzusunun izlerini taşıyordu ama bunun dışında normal görünüyordum. Şansım yaver giderse, bugünkü kıyafet seçimim tüm dikkatlerini uyarılmışlığımın kalan izlerinden uzaklaştıracaktı.

Kapıya ulaştığımda kilidini açtım. Kaşlarımı çatarak Jax'in çıkarken kapıyı hecelemediğini fark ettim, çünkü kapı diğer kapılar gibi açılmıştı. Eninde sonunda bir karşı büyüyle büyülerini bozabileceğimi bilmesine rağmen, beni kafeste tutmaya çalışmamıştı bile. *Garipti*. Sanki gitmek için acelesi varmış da unutmuş gibiydi.

Kapıyı bir hışımla açtım ve Phillen'a geniş bir gülümseme gönderdim.

İri yarı, kaslı erkek bana şöyle bir baktı ve kahkahayı patlattı, maskesi her nefes verişinde yüzünden fırlıyordu. "Dalga mı geçiyorsun, tatlım?"

Masum bir tavırla siyah taytına, siyah tuniğime baktım ve sonra başımın üstünü örten ve ensemden bir düğümle bağlanmış olan siyah bandanayı düzelttim - hepsi de dün dükkân sahibi sayesinde yeni alınmış giysilerdi.

İçimden bir sevinç kıvılcımı geçti. Gerçekten de bu kıyafetle kimse bu odaların mahremiyetinde ne yaptığımı sorgulamayacaktı. Stil seçimime gülmekle ya da başlarını sallamakla meşgul olacaklardı.

Ancak bandana başımın üst kısmını gizlese de saçlarım hala büyük ölçüde görünüyordu ve maske takmadığım için kimliğim Jax ve arkadaşları gibi gizlenmemişti. Yine de şu anda kesinlikle onlardan biri gibi görünüyordum.

Şakacı tepkime engel olamadım. "Sana bunu söyleten ne?"

Kıkırdadı. "Demek mizah anlayışın var, öyle mi Newole? Senden hoşlandığımı biliyordum." Koridorun aşağısını işaret etti. "Hazırsan çıkıyoruz."

Bana taktığı yeni lakabı duyunca irkildim. *Newole mu?* Bana böyle seslenmesi garipti ama bunu nereden bulduğunu merak etmeme rağmen dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Daha önce hiç lakabım olmamıştı.

Phillen hantalca ilerledi. Onu takip edip etmediğimi kontrol etmedi, bu yüzden ya bana güvendiğini ya da geyik değiştirici büyüsünün neredeyse sessiz olsalar bile ayak seslerimi duymasına izin verdiğini düşündüm.

Çantamı omzuma attım ve onun arkasından yürüdüm. Merdivenleri atlayarak indik ve salopaların arasından geçerek dışarıda, pırıl pırıl bir sabah göğünün altında durduk. Etrafımızda tozlu bir rüzgâr esiyordu. Uzakta, her geçen saniye daha da koyulaşan bej bulutlar dönüyordu.

"Bu bir fırtına mı?" Daha iyi görebilmek için gözlerimi gölgeledim.

"Toz bulutu geliyor. Geldiğinde buradan uzakta olsak iyi olur." Lander ona doğru el salladı, sesi her zamanki monotonluğundaydı.

Lars başını eğerek onayladı ama bir şey söylemedi.

Jax kapının yanında duruyordu, kolları esniyordu. Delici mavi gözleri benimkileri buldu ve içimi bir sıcaklık kapladı. Keskin bir nefes aldı, sonra bakışları üzerimde gezindi, ama eğlenmek ya da takdir etmek yerine gözlerini sertçe başka tarafa çevirdi.

Bir an hayal kırıklığına uğradım, ama diğer erkekler gülmeye ve omzumu sıvazlamaya başladılar, hepsi ya sırtıyordu ya da maskelerinin altındaki seğirme hareketlerine bakılırsa gülümsememeye çalışıyorlardı.

Trivan ıslık çalıp, "Tanrıça, Elowen... bu kıyafetler sana bizden daha çok yakışıyor," dediğinde gergin omuzlarım daha da gevşedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye onayladı Bowan, bakışlarını gizlemeye bile çalışmadan.

kaşlarımı kaldırarak baktım. Tunikleri ve tozlukları güçlü fiziklerini gizlemek için çok az şey yapıyordu. "Bu tartışılır."

Bowen kıkırdadı ve Lander şüpheli bir şekilde kıs kıs gülmeye benzeyen bir ses çıkardı.

Ama Guardian Alleron farklı bir hikâyeydi. Kin dolu bakışları beni çarptı. Hâlâ bağlıydı, onu tutan bantların altından kurumuş kan görünüyordu ve bakışları bana tüm bunlardan ne kadar nefret ettiğini anlatıyordu.

Eski vasimin suçlayıcı bakışlarından kaçınmak için başka tarafa baktım ve bunu yaparken sokaktaki diğer hareketliliğin farkına vardım.

Dükkân sahipleri ve yerel fae'ler dışarıdaki eşyaları iplerle ya da sihirli bantlarla sabitlemekle meşguldü. Kepenkler pencerelerin üzerine kilitleniyor ve düzinelerce fae kapı ve pencere çerçeveleri üzerinde büyü yapıyordu.

"Ne yapıyorlar?"

Jax başıyla uzaktaki bulutları işaret etti. "Fırtınayı dışarıda tutmak için yarıkları kapatıyorum. Toz uçuşmaya başladığında zehirli olur."

Gözlerim büyüdü. "Ve vurmak üzereyken mi gidiyoruz?"

"Şimdi gidersek ondan kaçabiliriz." Lander başparmağını diğer erkeklere doğru salladı ve bir sihir parıltısıyla dördü yer değiştirdi.

Lander Muhafız Alleron'u yakalayıp Lars'a bağlarken, Jax Phillen'in üzerine atladı ve kolunu bana uzattı. "Binmeye hazır mısınız?"

Emin ama sözleri biraz sinirli gibiydi.

Ama neden bana kızgın? Midem bulanıyordu, başımı salladım.

Lander beni belimden kavradı ve sanki bir tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdı. Beni geyiğin üzerine, Jax'in tam önüne örttü ve Jax'in kolu bana dolandığında, Kara Akıncı hakkında aklımdan geçen tüm uygunsuz düşünceler geri geldi.

Nabzım küt küt atıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kuzeye." Jax'in kısaltılmış yorumu kulağıma çarptı. Kıpırdandım. "Kuzeyde *nereye*?"

"Güvenli bir yere." Kıçım kasıklarına değdiğinde bir anda geri çekildi, tüm vücudu gerildi.

Kıpırdamadan durdum, tam da aşağılanma beni vururken kıpırdanmamı tamamen durdurdum. Oh Tanrıça. O *biliyordu*. Jax onun tarafından tahrik edildiğimi biliyordu. Aniden bu kadar mesafeli davranmasının nedeni buydu.

Bana karşı hiç bu kadar sert ve resmi olmamıştı ve vücutlarımızın bir santiminin bile birbirine değmediğinden hiç emin olmamıştı. Kara Akıncı'nın bu sabahki şehvetimden haberdar olduğu ve benimle ilgilenmediğini - kelimelere gerek kalmadan- gayet açık bir şekilde söylediği açıkça belli oluyordu.

Utanç içimde çağıladı. Tanrıya şükürler olsun ki bekâretimi kaybetme arzumla hareket etmemiştim. Reddedilmenin ne kadar garip olacağını ancak hayal edebilirdim.

Phillen tam da uzakta bir şimşek çakarken öne doğru sıçradı. Geyiklerin geri kalanı da onu takip etti ve hep birlikte hızlandılar. Ancak kasabanın sonuna varıp tüm fae'ler yoldan çekilene kadar gerçekten serbest kalmadılar.

Jax'kolu sıkılaştı ve enerji etrafını sararken beni yerinde tuttu. Göz açıp kapayınca kadar, büyüünden oluşan bir bulut etrafımızı sardı ve ulumaya başlamasına rağmen rüzgârı kesti.

Daha önce olduğu gibi, büyülerini tam olarak uyguladıkları anda diyar renksiz bir ses bulanıklığına dönüştü ve göz açıp kapayınca kadar Fosterton ve yaklaşan fırtına arkamızda kayboldu.

Baktığım her yerde bir boşluk vardı. Büyük, boşucu, hiç bitmeyen bir hiçlik.

Ve günün geri kalanında bana eşlik edecek tek peri Kara Akıncı'ydı.

BÖLÜM 18

"Tanrıça," diye iç geçirdim. "Bir kadın ne yapabilir ki?" "Neymiş o?" Jax kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Ah . . ." Omurgamı dikleştirdim. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

On dakika bile sürmemiştik ama Jax'in aldığı her nefesten haberdardım. Görünüşe göre aşağılanmam bile bu erkeği arzuladığımı gerçeğini durduramıyordu. Ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," diye cevap verdi ve bilmesem sesine bir gülümseme yerleşmişti. "Nedenini paylaşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye çok hızlı cevap verdim. "Emin misin?"

Daha önceki gibi konuşmaya başladığı ve artık sinirli olmadığı için şükrederek bir kahkaha attım ama yine de konuyu değiştirdim. "Peki nereye gidiyoruz? Ve lütfen yine kuzey deme."

Uzun, derin bir nefes aldı. Etrafımızdaki bulanık boşluk devam ediyordu ve sanki diyardaki tek fae bizmişiz gibi hissediyorduk. "Başkente."

Gözlerim büyüdü. "Stonewild Krallığı'nın başkenti mi? Jaggedston'da olduğu gibi mi? Ama neden orası?" Girmek için güvenli bir yer gibi görünmüyordu. Orada çok fazla fae yaşıyordu ve kingsfae sayıca çok fazlaydı, bu da Jax'in kaçınacağı bir yer gibi görünüyordu.

Bir kalp atışı sessizlik daha geçti. "Çünkü ben orada yaşıyorum."

Nefesim kesildi. Sersemlemiş bir halde cevap veremedim.

"Ve bunun genellikle özgürce paylaştığım bir bilgi olmadığını bildiğinizi varsayıyorum," diye ekledi.

İçim burkuldu. Elbette bu kolay kolay paylaşacağı bir şey değildi. Düşmanlarının bu bilgi için adam öldüreceğinden emindim. Ama bana söylemişti.

İçime bir sıcaklık yayıldı ve beni arzulamasa da aramızda bir ateşkes olduğunu anladım. Onu bir arkadaş olarak bile görebilirdim, çünkü beni kaçırmış olmasına rağmen, elinden geldiğince beni serbest bırakacaktı. Eğer bu geçici bir arkadaşlığı hak etmiyorsa, neyi hak ettiğini bilmiyordum.

Daha dik oturdum. "Lorafin'iniz olarak, bu bilgiyi koruma sorumluluğunu çok ciddiye alıyorum."

Parmakları gömleğimin eteğiyle oynadı, hareketleri hızlı ve tedirgindi. "Sen benim lorafinim değilsin, Elowen," dedi usulca.

"Ben değil miyim?"

"Hayır, siz kendinizsiniz. Kimse sana sahip değil. Kendini isteyerek birine vermediğin sürece." Son kısmı o kadar sessizce ekledi ki deşifre etmek için zorlandım.

Parmaklarımı yakamda gezdirdim. Nabzım hızlandı ama büyüünden değil. "Bu tam tersini söylüyor. Sadece sahibi olan biri böyle bir şey giyer."

"Yukarıdaki Yıldızlar. O şeyden nefret ediyorum." Nefesinin altında usulca küfretti.

Onu daha iyi görebilmek için başımı yukarı kaldırdım ve nabzım hızlandı. O kadar yakındı ki, maskesinin altından zar zor görünen çenesinin alt tarafındaki kirli sakal kıllarını tek tek görebiliyordum.

Tüm vücudum titriyordu ve bütün bir günü bu şekilde nasıl geçireceğimi merak ediyordum. Sanki geçen her saniye ona olan farkındalığım artıyordu. Kokusu, hissi, sesi... Çılgınca bir an için, sırf zihnim yeniden hizalanabilsin ve tomurcuklanan cazibemi boyun eğmeye zorlayabileyim diye ondan beni duyularımdan mahrum etmesini istemeyi düşündüm. Böylece aptal bakire bedenim bu erkeğin beni almasının nasıl bir şey olacağını merak etmekten vazgeçecekti.

Ama onu soru yağmuruna tutmadan ve bu süreçte kendimi iyice utandırmadan yapamazdım, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için kitaplardan, Muhafız Alleron ile seyahat ettiğim yerlerden ve mevsimler boyunca tanıştığım yabanılardan bahsetmeye başladım.

Jax dikkatle dinledi, sorular da sordu, sanki tüm bu sıradan ayrıntıları öğrenmekle gerçekten ilgileniyormuş gibi. Ya da belki de sadece kibarlık ediyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, ona sorular sorduğumda -en sevdiği hobiler, en sevdiği yiyecekler, en sevdiği eğlence mekanları- cevap verdi, ama daha fazlası

Kaçamak cevaplar veriyordu, bu yüzden o şeylerden *nerede* hoşlandığını bilemiyordum, sadece hoşlandığını biliyordum.

Yine de, bana anlattıklarının tutsaklarla genelde nasıl etkileşime geçtiğine dair bir his vardı içimde. Ne de olsa bana nerede yaşadığını söylemişti. Yine de gerçek şehri.

Ama en azından planım işe yaradı. Saatler ilerledikçe ve gevezeliğim devam ettikçe, onun her hareketinin tam olarak farkında değildim.

Sadece çoğunlukla farkındayım.

Sabahtan öğlene kadar yol aldık ve ben sürekli Jaggedston'a ne zaman ulaşacağımızı merak ediyordum. Jax herkese içecek ve yiyecek bir şeyler alma şansı vermek için bir kez durmamızı istedi. Erzak azdı, bu yüzden sadece kurutulmuş et ve birkaç elma vardı, ama şikayet etmedim. Yarın geldiğinde Jax'in çağrısını yerine getirecektim ve sonra ... beni elinden geldiğince özgür bırakacaktı.

Bu düşünce aklıma her geldiğinde, içimdeki büyü ısınıyor, sanki bunun son kez kendi seçimim dışında bir çağrı yapmak zorunda kalacağımı biliyormuşum gibi ısınıyor ve . Ve bu sıcaklık bana hayat aşılıyordu, özellikle de etrafımızdaki arazi ufukta beliren geniş dağlık zirvelerle inişli çıkışlı tepelere dönüşürken hava soğuduğundan beri.

Gün ilerledikçe havada deniz kokusu artmaya başladı. Tuz duyularımı öptü ve Taşyıldız Krallığı'nın başkenti hakkında öğrendiklerimi hatırlamaya çalıştım. Kıtamızın kuzeydoğu tarafında, denize yakın bir yerdeydi. Kıtadaki tüm krallıklar gibi on soylu Hane ülkeyi yönetiyordu, ancak kral hepsinin en yüce yöneticisiydi. Aynı zamanda kuzeydeki en büyük şehirdi, iki milyondan fazla fae burayı evi olarak görüyordu.

Bunun ötesinde bildiğim pek bir şey yoktu ama bu kadar büyük bir nüfusun arasına karışmak kolay olurdu. Belki de bu yüzden Jax, başkentte yaşayan çok sayıda krala rağmen burayı evi olarak seçmişti.

"Jaggedston'da mı büyüdün?" diye sordum, Phillen tüm hızıyla koşarken etrafımızdaki arazi bir kez daha bulanıklaştı.

"Evet," diye yanıtladı Jax.

Canlandım. Yani şehri o seçmemişti. Şehir *onu* seçmişti. "Orada ailen var mı?"

Sertleşti. "."

"Bana onlardan ve nasıl Kara Akıncı olduğundan bahset." Cüretkâr ifade dudaklarımdan rüzgârdaki bir fısıltı gibi çıktı ama dün geceki yorumları, istismara uğradığına dair verdiği ipuçları hâlâ içimdeydi. Bugün hobileri ve en sevdiği yiyecekler hakkındaki bazı sorularıma cevap verdiği göre, daha fazla cevap verebileceğini düşündüm.

Jax'in eli kaydı, parmakları gömleğimin eteğine dolandı. "Anlatacak pek bir şey yok."

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

Nefes aldı ve parmakları gömleğimi daha fazla ovaladı. "Hatırlayabildiğimden daha fazla yaz boyunca Dark Raider oldum."

"Yaptığın şeyi nasıl yapacağını sana biri mi öğretti?"

Sırıttı, alayının belli belirsiz sesi bu hareketini ele veriyordu. "Hayır, Küçük Lorafın, bana kimse öğretmedi."

"Ama belli ki nasıl dövüşüleceğini öğrenmişsin. Biri sana bunu öğretmiş olmalı."

"Bu konuda haklısınız. Gençliğimden beri savaş eğitimi aldım. Benden beklenen buydu."

"Beklenen mi? Kim
tarafından?" "Babam
tarafından."

Kalbim sarsıldı. "Baban mı? Hâlâ hayatta mı?"

Bir gıcırdama sesi geldi ve çenesini sıkıldığını anladım. "Öyle." "Oh, anlıyorum." Ailesi hakkında daha fazla bilgi almak için üzerine gitmedim. Jax'in üzerindeki aura tıngırdamaya başladı ve bunun hassas bir konu olduğunu hissettim, bu yüzden onun yerine sordum, "Nihayetinde Dark Raider olmaya karar vermene ne sebep oldu? Dün gece senin de yaşadığın şeyler yüzünden olduğunu söyledin ama özel bir şey mi oldu?"

Tekrar kıpırdandı ve boğazı bir yutkunmayla yuvarlandı. "Bunu tetikleyen bir şey vardı ama aynı zamanda bir şeylerin birikimiydi. Krallığımızda çok fazla adaletsizlik yaşanıyordu ve bu konuda yeterince şey yapılmıyordu, ben de meseleleri kendi ellerime almaya karar verdim."

Parmaklarım Phillen'in yelesine daha çok dolandı. "Hiç yakalanmaya yaklaştın mı?"

"Yaklaştın mı?" Kıkırdadı. "Yakalandım." Sanki kalbim durmuş gibi hissettim. "Yakalandın mı? Ne zaman?"

"Bu rolü ilk yarattığımda. O zamanlar kraldan kaçma konusunda bu kadar tecrübeli değildim."

"Nasıl kaçtın?"

Daha yakına eğildi ve sesine bir gülümseme yerleşti. "Benim sihrim hakkında bir iki şey öğrenmedin mi, Küçük Lorafin? Oldukça *ikna edici* olabiliyorum."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim büyüdü. "Onlara seni serbest bırakmalarını mı emrettin?"

"Yaptım ama bu süreçte kendimle ilgili bir şeyi de ortaya çıkardım. Artık çoğu kingsfae benim Mistvale'den geldiğini düşünüyor, bu yüzden beni bulma çabalarının çoğu oraya odaklandı, ki bu aslında bir lütuf oldu. Ancak, ifşa ettiğim şey yüzünden, neler yapabileceğimi de biliyorlar. Bir Mistvale perisinin etkisine direnmek için kulaklarına cihaz taktıklarını duydum."

"Mistvale'deki çoğu fae sizin gibi komuta edecek kadar güçlü olmasa da mı?"

"Evet, çoğu fae benim yapabildiklerimi yapamasa da, yine de onları takıyorlar, bu yüzden tekrar yakalanırsam, iki kez kaçmak için o kadar şanslı olmayabilirim."

Parmaklarım Phillen'in yelesine daha çok dolanırken, bu düşüncenin yol açtığı mide bulantısını görmezden gelmeye çalıştım. "Tüm krallıkların büyüüne hükmettiğini bilmiyorlar mı?"

"Hayır, . Sadece Mistvale büyüüne sahip olduğuma inanıyorlar." "O zaman ben bunu nereden biliyorum?"

Bir kalp atışı boyunca sessiz kaldı ve parmakları tekrar gömleğime sürtündü. "Bilmiyorum, Elowen. Normalde tutsaklarla seninle olduğu kadar çok şey paylaşmam, o yüzden ..." Parmakları gömleğimi biraz daha karıştırdı. "Bilmiyorum."

Öğleden sonra geç vakit geldiğinde, geyikler doğal bir hızda ilerleyerek dörtnala yavaşladılar. Hızdaki ani değişim başımı döndürdü ama Jax beni sabit tuttu.

Kokladım. Yoğun tuz kokusu esintiyi doldurdu ve büyük bir tepeyi aştığımızda, vadinin hemen karşısında büyük bir şehrin etekleri ve hemen ötesinde denizin dalgaları bekliyordu.

Nefesim kesildi. "Bu Jaggedston mı?" "Evet, o."

Adriyatik Denizi'nden gelen dalgalar uçurumun kıyısı boyunca beyaz örtüler gibi kıvrılırken, başkent uçsuz bucaksız okyanusun hemen batısında parıldıyordu. Ta , tu la ve çelikten yapılmış yüksek binalar kilometrelerce uzanıyordu ve Yabanıl Da lar hemen kuzeyinde keskin nöbetçiler gibi uzakta yükseliyordu.

" ok büyük," diye mırıldandım. "Ve çok güzel."

Bu yükseklikten yüzlerce zikzaklı sokak görülebiliyordu ve en yüksek tepenin zirvesinde saray duruyordu. Siyah ta  duvarlar ve oniks  atı, Ta yıldız kraliyetinin ikametg hi hakkında krallıklar boyunca duyduğum fısıltılara sadık kalıyordu. Karanlık görünüyordu. Tekinsiz. Ama aynı zamanda büyüleyici.

Ba kentin  tesinde, Vah i Doğa Dağları'nın sivri zirveleri ba kentin ismine ilham veren şeyin ne olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Yaz sonu olmasına rağmen hâlâ karla kaplı olan buz gibi uçları insanın tenini dondurmayı vaat ediyordu. Bu zirvelerin kuzeyinde, kıtadaki en ölümcül ormanlardan biri olan Silventine Ormanı uzanıyordu, ancak da  zirvelerinin yüksekliği nedeniyle tek bir a a  bile göremiyordum.

  te o zaman eski sonsuza dek geride kaldığını anladım. Fosterton çok daha g neydeydi, Faewood Krallığı ise daha da uzaktı. Ve  imdi Jaggedston'ı görmek bana ne kadar uzağa geldi imizi hatırlattı. Jax aksini söyleyene kadar Stonewild Krallığı'nın tam anlamıyla bir esiriydim. "G rd   n gibi ... buradayız," dedi Jax usulca, g  s n  bana bastırarak

Geri.

" imdi senin evine mi gidiyoruz?" Temkinli bir şekilde sordum. Etrafta hiç Fae yoktu ama ileride küçük evler vardı. Vadiyi ve başkente doğru uzanan tepeleri s sl yorlardı.

" yleyiz."

"Bu gece yapmamı istediğiniz arama için evinizde mi kalacağım?"

"Olacaksın."

"Ve yarın,  zg r oldu umda, bana  ehri gösterir misin?" Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum. Bir yanım Kara Akıncı'yla dostluk kurmayı ummaya ba lamı  olsa da, diğer yanım Jax'ın benim dı ımda bir hayatı olduğunu biliyordu. Muhtemelen ihtiyacı olanı aldıktan sonra benim gibi biri için çok az zamanı olacaktı.

Gerilerek bekledim, yanıldı ımı kanıtlayaca ını umuyordum ama tek söylediği "Başka soru yok, Küçük Lorafın" oldu.

Yüreğimi bir sızı sıktı. Belki de benimle birlikte olmak için para almayan birinden dostluk beklemek çok fazla şey istemektir. Çenemi eğerek, cevabının ne kadar acı verdiğini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve bunun yerine Phillen dörtnala koşmaya başladığında çevremize bakmaya devam ettim.

Phillen hızını artırarak dik tepeden aşağı dörtnala indi, diğer de arkasından ona ayak uydurdu. Başkente yaklaştıkça Jax'in aurası daha da büyüdü. Her adımda aurası, tenimin üzerine yerleşen büyülü bir pelerin gibi etrafımda titreşip dönüyordu ve bana sahip olduğu destansı gücü hatırlatıyordu.

Ancak uzaktan gördüğüm evler yaklaştığında, geyikler aniden yavaşladı ve ağaçların arasına dalmadan önce yoldan çekildi. Havada kuş cıvıltıları vardı ve esinti tuzla daha da yoğunlaşmıştı ama başkente daha yakın olmama rağmen hâlâ hiçbir yerde tek bir peri bile görmemiştim.

"Ne yapıyoruz biz?" Phillen durduğunda Jax'e sordum.

Jax'in kolu belime dolandı. Ona kuşkuyla baktığımda alev alev yanan safir gözleri benimkilerle buluştu.

"Üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım. Affet beni, Elowen."

Sözleri kayıtlara geçtiği anda, etrafımdaki âlem karanlığa gömüldü. Bir çılgılık attım. *Hiçbir şey göremiyordum.* Kesinlikle *hiçbir şey* göremiyordum. Semellerin kendisi kadar karanlık olan siyahlık görüşümü kapladı. Arkamda, Muhafız Alleron öfkeyle bir ses çıkardı ve sadece onun da görüşünün alındığını tahmin edebiliyordum.

"Jax?" Ona sarıldım ama dokunuşu arkamdaki varlığıyla birlikte kayboldu ve ardından yere vuran botların sesi geldi.

Soğuk bir esinti sırtıma çarptı ve Jax'in sıcaklığı içime işlemeseydi bu yolculuk sırasında ne kadar üşümüş olabileceğimi fark ettim.

"Jax?" Tekrar söyledim, sesim yükseliyordu. Sesimi titreten korkudan nefret ediyordum ama onu durduramıyordum.

"Sadece sessizce otur, Elowen. Her şey yoluna girecek."

Kumaşların yer değiştirmesi ve hışırtı sesleri geldi. Ben tekrar haykıramadan, Jax tekrar Phillen'in üzerine döndü ve sert göğsü bir kez daha sırtıma bastırdı.

Titredim, nefes alış verişim hızlandı. "Neler oluyor? Neden gözümü aldın? Ve neden Phillen'i bıraktın?"

"Özür dilerim," dedi o kadar sessiz söyledi ki kulağıma fısıldar gibi oldu. "Ama seni kör etmek gerekiyor."

"Neden?" diye sordum. Dehşet içimde karanlığı harekete geçirmişti ve yakamdan uyarı niteliğinde bir sızı çıktı.

"Kimliğimi gizli tutmalıyım. Bu senin için daha güvenli." Sesi acıyordu ve içimdeki aptalca bir parça beni kör etmenin ona gerçekten acı verdiğini düşündü.

Ama öyle olsaydı, bunu yapmazdı.

Ellerim yukarı doğru uçtu. Sırf bunun ne kadar dehşet verici olduğunu anlayabilsin diye gözlerini oyacak, görme yetisini de elinden alacaktım ama ellerim yüzüne ulaştığı anda durdum.

Maskesi gitmişti.

Gerçekten açığa çıkmıştı ve belki de gerçek kimliğini benden saklıyordu. Parmaklarım inatçı yanaklarla, sert dudaklarla ve-

Hırladı ve ellerimi zorla indirdi. "Yapma, Elowen."

"Masken nerede? Neden çıkardın? Ve neden herkes seni görebiliyor da ben göremiyorum?" Er ya da geç, Fae'ler bu yolda olacaktı. Jax'i göreceklerdi, ama o benim görmemi istemedi.

Phillen cevap vermek yerine ileri atıldı ve tekrar harekete geçtik.

Jax'in kolu beni yerimde tutmak için belime dolandı, ama ben ona süründüm, bir şey, bana neler olduğuna dair bir ipucu verecek herhangi bir şey.

Kıyafetleriyle temas ettiğim anda farkı hissettim.

Tanıştığımızdan beri giydiği pürüzsüz koyu renk gömlek gitmişti. Onun yerine daha kalın ve sert bir şey vardı.

"Kıyafetlerini de değiştirmişsin."

"Elowen," dedi alçak bir uyarı tonuyla.

İçimde bir şeyler koptu. Karanlık Akıncı'nın beni gerçekten önemseydiğine ve belki de beni kandırmayacağına dair içimde oluşan umut kırıldı. *Yalanlar*. Onunla ilgili her şey yalandı. Benden bir şeyler saklıyordu. Muhtemelen pek çok şey. Ve bu erkeği arzuladığımı ve hatta onun arkadaşı olarak görülmeyi umduğumu düşünmek.

Aptalca, çok aptalca, Elowen. Gerçekten seni önemseydiğini mi düşündün? Kimse seni umursamıyor. O sadece seni diğer erkekler gibi kullanıyor ve sen de buna kandın.

"Elowen," dedi biz yolumuza devam ederken daha sessiz bir şekilde. Sesi alçaldı, sertleşti. "Düşündüğün gibi değil."

"O zaman ne?" Sesimin kesilmesinden nefret ediyordum.

"Lütfen, bu konuda bana güven. Göremezsın ya da-" Boğazında bir yutkunma oldu. Bu kadar yakın oturduğu için bunu hissedebiliyordum. "Ya da başkente yaklaştığımızda duyamazsın."

"İşitme duyumu da mı elimden alacaksınız?" Panik boğazımı sıktı.

"Sadece kısa bir süreliğine."

Bir anlık sessizlik geçti ve esintide taşınan tek ses geyiklerin toynaklarının takırtısıydı. Baktığım her yer öylesine karanlıktı ki, dehşet göğsümü yeniden sıktı.

Asırlık ihanete uğramışlık duygusu ve bu alemde güvenilebileceğim ya da itimat edebileceğim *kimsenin* olmadığını bilmek içime işledi.

"Neden, Jax?" sesim kırık ve yalvarır gibiydi. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Nefesi kesildi ve kolu belimi daha da sıktı. "Özür dilerim Elowen. Bu gerçekten gerekli. Lütfen beni affet."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Siyah bir sessizlik dünyasında oturuyordum. İçine düştüğüm bu dipsiz boşlukta zamanın hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyordum. Söz verdiği gibi, şehrin sesleri yaklaşır yaklaşmaz Jax bir özür daha mırıldandı ve sonra benim de duyma yetimi elimden aldı.

Geriye sadece dokunma, koku ve tat alma duyularım kaldığından, onlara yapıştım ve çözebildiğim her ayrıntıyı umutsuzca içime çektim.

Phillen, geyik formunda, altımda kaymaya devam etti. Her hareket ettiğinde, Jax'in sabit tutuşuna rağmen düşeceğim endişesiyle gerildi.

Sonunda kalabalık bir şehrin kokuları geldi. Bir salopanın önünden geçerken havada demlenmiş buğdayın kokusundan anlıyordum. Ve deri ürünleri satan bir dükkânın önünden geçerken etrafımızda dönen tabaklanmış derinin zengin kokusundan anladım.

Diğer duyuşal ipuçları da geldi. Jax'in nefes alışını hissetmek. Kalbinin atışını. Beni sabit bir şekilde tutuşu ya da attığımız her adımda vücudunun nasıl daha gergin ve sert hale geldiği.

Jax'in beni nereye götürdüğü ya da bunun neden gizemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun geçici olduğuna ve beni bu durumda bırakmayacağına dair verdiği söze sarıldım, buna inanmak için aptal olsam bile.

Beni görüş ve sestem mahrum bırakmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama öyle olmadığını tahmin etsem de saatler geçmiş gibi geliyordu.

Yine de duyma hissimin geri gelmesine hazır değildim. Bir anda, sesler sel gibi geri geldi.

Nefesim kesildi ve Jax'in kolu beni sabit tuttu, ardından dudaklarının baskısı kulağıma geldi. "Biz buradayız."

Kollarında titriyordum. Gözlerim hâlâ görmüyordu ve bu gizli gelişi ya da neden işitmeme izin verip görmeme izin vermediğini anlamakta zorlanıyordum.

"Şimdi ne oluyor?" Sesimin titremesinden *nefret ediyordum. Zayıfsın Elowen, çok zayıfsın.*

"İçeri giriyoruz."

"Nereye, Jax?"

"Şşş, lütfen sesini alçalt."

Dilimin ucunda tam tersini yapmak vardı ama kolu karnıma dolandı. "Elowen, sesine ancak sessiz kalırsan izin verebilirim."

Dudağım alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Onu da mı alacaksın?" "Lütfen beni zorlama."

Alçak sesle yaptığı uyarı ağzımı kapatmama neden oldu. Jax'in burada, Stonewild'in başkentinde bir şeyden ya da birinden korktuğunu anlamaya başlamıştım - o kadar ki, oradan geçen herhangi bir fae'ye varlığını haber vermeme istemiyordu. Ve belki de bu ricaya kulak vermek benim de yararımaydı. Tek bildiğim, eğer kralfalar bizi bulursa, önce ölümcül oklarını atıp sonra soru soracaklarıydı. Farkına bile varmadan ölmüş olabilirdim.

"Sessiz kalacağına söz veriyor musun?"

Burun deliklerim alevlendi ama başımı salladım.

Phillen'den kurtuldu, sonra da inmememe yardım etti. Seslere bakılırsa biri Guardian Alleron'un da inmesine yardım ediyordu.

Uzaktan gelen sokak sesleri başımı döndürdü. Şehrin gürültüsünden çok uzakta değildik ve yumuşak bir esinti yanaklarımdan geçti. Hâlâ başkentte olduğumuzu biliyordum. Şehrin kokuları bir kez bile azalmamıştı.

"Beni takip etmelisin, ama sessiz ol. Eğer yapmazsan, ben-" "Biliyorum."

Sözünü ettiği tehdit karşısında irkildim ama bir yanımda uyarısının ima ettiği şey yüzünden acı çekti. Son birkaç gündür birlikte seyahat ettiğim Jax gitmişti.

Beni koruyan, benimle konuşan, *yanımda uyuyan*

Ben.

Bu Jax tamamen temkinli ve soğuktu, ama belki de gerçek Jax buydu ve birlikte yolculuk ettiğim kişi hayal gücümün bir ürünüydü.

Kara Akıncı elimi sıktı, geniş avucu benimkinin üzerine kapandı. Ardından bir kapının açılma sesi geldi ve sonra beni nemli bir kapıya götürdü.

taş yürüyüş yolu.

Etrafımı saran anlık nem ve serinlikten taş olduğunu anladım. Elbette, birkaç kez uzandım ve parmaklarım soğuk taşla buluştu.

Şehrin sesleri azaldı. Arkadaşları ve Muhafız Alleron olduğunu tahmin ettiğim kişilerin ayak sesleri arkamızdan geliyordu. Bir tüneldeydik, yeraltında ilerliyorduk. Nemli hava etrafımızda dönüyordu. Küflü su ve küf kokuları duyularıma doldu. Görüşüm olmadan, nerede olduğumuzu ve Jax'ın ne planladığını çözmek için elimden geldiğince uğraştım ama başaramadım.

Eli benimkini sıktı. "Çok uzak değil."

Ayaklarım engebeli patikada süründü, sonra yukarı doğru çıkmaya başladık, tırmanış dikleştikçe nefesim kesiliyordu.

"Burada basamaklar var."

Kaval kemiğim ilkinde çarptı ve küfrettim.

Jax'ten bir tıslama geldi. "Bir daha düşündüm de, seni ben taşıyacağım."

Ben cevap veremedim Jax beni kollarının arasına aldı. Baharatlı kokusu duyularımı daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde doldurdu.

Ve sonra uçuyorduk.

Şekil değiştiren büyüğü ona üstün güç ve hız veriyor, normal bir periden daha hızlı hareket etmemizi sağlıyordu. Rüzgâr yanaklarımdan akıyordu ve karanlık dünya etrafımda dönerken umutsuzca ona sarıldım, onun katı formuna yapıştım.

"Jax?" O aptal korku hâlâ sesimdeydi ama umutsuzca cevaplara ihtiyacım vardı.

"Neredeyse geldik."

Merdiven boşluğunun tepesine ulaştık, tek ipucu onun aniden durmasıydı. Yer değiştirdi, kolu altımdan çekildi. Başka bir kapı gıcırdayarak açıldı ve korumalı bir bariyerin üzerinden geçerken güçlü bir büyü dalgası tenimi karıncalandırdı ama bariyeri geçtikten sonra nemli hava arkamızda kaldı. Hışırtı sesleri tekrar geldi ve sonra yürümeye başladık.

Jax döndü ve tekrar döndü. Her şeyi o kadar hızlı yapıyordu ki, başka bir tünelde ya da koridorda mıydık yoksa beni şaşırtmak için kasıtlı olarak mı hareket ediyordu anlayamıyordum.

Bir kapı daha açılıp kapandı ve irkilerek Lander, Bowan ve diğer erkeklerin ayak seslerinin kaybolduğunu fark ettim.

"Yalnız mıyız?" Fısıldadım.

"Öyleyiz." Sonunda Jax beni ayağa kaldırdı. "Şimdilik burada kalacaksın."

"Burası neresi?"

"Bir dakika içinde göreceksin."

İçime bir tedirginlik çöktü ve kollarımı kendime sardım. "Burası neresi, Jax? Neler oluyor?"

"Burası bir yatak odası" diye cevap verirken sesi kederle doluydu. Senin için güvenli. Seninle ve Gardiyan Alleron'la tekrar görüşene kadar burada kalacaksın. Aradığım kişiyi bulduğunuzda, gitmenize izin vereceğim ve eski koruyucunuza, elinden geldiğince sizi o tasmadan kalıcı olarak kurtarmasını emredeceğim. Söz veriyorum."

Ama ilk kez sözleri doğru gelmiyordu. Kollarımı kendime daha da sıkı sardım. "Bana söylemediğin şey ne, Jax? Neden her şeyi benden saklıyorsun? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Sesi acımasızlaştı. "Yakında döneceğim."

Bir kapı sesi geldi ve etrafımda döndüm. Sihirli bir fısıltıyla görüşüm geri geldi.

Ben başladım. Bir anda her şey gün gibi açıldı. Jax büyüsünü bir kalp atışında kaldırmıştı ve bunu ben yalnız olduğum için gittikten sonra yapmıştı.

Bir daire çizerek yatak odasını inceledim. Odanın bir tarafında tavana kadar yükselen büyük pencereler güneş ışığının içeri girmesini sağlıyordu ama camlar buğulu ve çarpıktı. İçinden ışık sızsa da dışarıyı göremiyordum.

Ve kimse içeriyi göremiyordu.

Büyük bir yatak yanımda duruyordu, çerçevesi süslü, yatak takımları pelüş ve yumuşaktı. Zenginlik kokuyordu. Odanın karşısında, büyük kemerli bir kapıdan geçince, kanepeler ve sandalyelerle dolu bir oturma alanı vardı. Odada kim bilir nereye açılan başka kapılar da vardı.

Jax'in nereye gittiğini ararken neredeyse tökezliyordum.

Bana en yakın kapıya koştum ve kolu çektim. Kilitliydi.

Bir kilit açma büyüsü fısıldadım ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Kilit yerinden oynamadı.

Nabzım hızlanarak yan kapıya koştum ve onu da çektim. Kapı açıldı ve çok sert çektiğim için neredeyse tökezliyordum. Ama içinde giysi ya da ayakkabı olmayan kocaman bir gardıroptu sadece. Bir sonrakine uçtum. Bir

El değmemiş beyazlar ve yumuşak maviler içindeki zarif banyo odası önümde duruyordu. Buğulu bir başka pencerenin önünde pençe ayaklı bir küvet duruyordu.

Titreyerek önce yatak odasına, sonra da oturma alanına geri döndüm. Her alanı keşfettim, her dönüşü öğrendim, her ayrıntıyı inceledim ve kısa sürede bir süitte olduğumu anladım. Büyük, görkemli bir süit, ama bir çıkış yolu bulmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bulamadım. Beni bu evin başka bir bölümüne götüreceğinden şüphelendiğim iki kapının ikisi de kilitliydi ve denediğim hiçbir kilitleme büyüsü onları çözmedi, bana öğretilen daha karmaşık olanlar bile.

Görünüşe göre Jax, Lemos'taki kaçışımdan beri büyüm hakkında bir iki şey öğrenmişti.

Sendeleyerek oturma alanındaki kapıya doğru döndüm ve sonunda kilit açma büyülerimden vazgeçtim. Öne doğru eğildim ve beni tüketen panik yüzünden neredeyse kusuyordum.

Kara Akıncı insanın hislerini öyle kolay ele geçiriyordu ki, esintideki bir düşünce kadar kolaydı. Büyüsü o kadar güçlüydü. O kadar güçlü. Ve sanki ben onun tutsak lorafiniymişim gibi beni bu odaya kilitlemişti.

kötüsü de, ne zaman döneceğinden hiç bahsetmemişti.

BÖLÜM 20

Parlak sabah güneşi odama doldu. Gözlerim yavaşça açıldı ve ışığın o korkunç buzlu camdan geldiğini gördüm. Jax önceki akşam hiç dönmemişti. Çağrısını yerine getirmemi istediğini düşünmüştüm ama ortaya çıkmadığından beri, bu pelüş, yaldızlı kafese beni tutmaya niyetli olduğu için mi konduğumu merak etmeye başlamıştım.

Midem yeniden çalkalanırken gerindim ve doğruldum. "En azından uyudum," diye mırıldandım kendi kendime. Bunun için yumuşak yatağa ve dolgun yastıklara teşekkür etmeliydim. Yine de içinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde uyumuş olmam bile bir mucizeydi.

Durum ne olursa olsun, iç çamaşırlarımla bulunmak istemiyordum, bu yüzden aceleyle kalktım ve banyo odasında hızlıca çalıştım, Fosterton'dan yeni bir kıyafet daha giymeden önce geleneksel şekilde kendimi yıkadım ve dişlerimi fırçaladım - rahat bir zümrüt kazak ve ten rengi pantolon - ama burnumu yemek kokuları gıdıkladığında, saçlarımla ilgilenmeyi yarıda bıraktım.

Odadan dışarı baktım ve oturma alanındaki bir masanın üzerinde koca bir tepsi dolusu yemek görünce çenem düştü. Temkinli bir şekilde yaklaştım, tepsiyi getireni ararken bakışlarım etrafta geziniyordu.

Koku uluyan midemi çağırdı ama endişeli sinirlerim onu aynı hızla geri çevirdi. Yumurtalar, kahvaltılık etler, taze meyveler, börekler ve bir demlik taze çaydan oluşan ağız sulandırıcı diziye rağmen hiçbirine uzanmadım.

Bunun yerine, ben banyo yaparken buraya kimin girdiğine dair işaretler aradım. Ama etrafta kimse yoktu.

Birisi buraya gizlice girip çıkmış olmalı.

Bunun farkına varmak neredeyse kalbimi durduruyordu ve bu yeni keşfin midemi çalkantılı hale getirdiğini düşününce yemek yiyemedim.

Bir saat sonra pencerenin yanında durmuş, yoğun sisin arasından umutsuzca bir şeyler görmeye çalışıyordum ki kapı hafifçe çalındı.

Tam bir kilit açma büyüsü takip ederken sıçradım ve kapının altından yayılan auraya bakarak kim olduğunu anladım.

Gerilerek, Kara Akıncı'nın kapıyı açıp odaya adım atmasını izledim. Bunu o kadar hızlı yaptı ki arkasındaki koridorun hiçbir detayını göremedim, ama bunun bir koridor olduğunu, başka bir taş tünel olmadığını bilecek kadarını gördüm, ama bu detay kendini gösterir göstermez kayboldu.

Bir an için ikimiz de birbirimize baktık. Jax bir kez daha maske ve bandana takmıştı ama kıyafetleri farklıydı. Tayt yerine siyah pantolon giymişti. Tunik yerine de ince gri bir kazak giymişti.

Uzaktan bile malzemenin ince dokunmuş olduğunu anlayabiliyordum. Jax rulibleri olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Anlaşılan Muhafız Alleron kadar zengindi.

Bakışlarımız kilitlendi ve soğuk öfke beni tüketmeye başladığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Yakam boğazımda şiddetli bir şekilde takırdadı ama durdurmaya çalışmadım bile.

"Dönmüşsünüz." Yorumum arkamdaki pencere gibi buz gibi çıktı.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Günaydın," diye teklif etti.

Ellerimi yumruk haline getirdim.

Bana doğru bir adım attı, ama etrafında bir tereddüt havası dalgalanıyordu ve bana yaptıklarından dolayı kendini suçlu hissedip hissetmediğini ya da belki de talep etmek üzere olduğu şey için kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Tabii ki bunu bilmeme imkân yoktu. Her zaman olduğu gibi, yüz hatları o lanet maskenin ardında gizliydi.

"Saklanmaya geri mi döndün?" Kaşlarımı kaldırırken alaycı bir tonda sordum. "Dün geldiğimizde o maskeyi takmamakta hiç sorun yaşamadığın kesin."

"Bu bir gereklilik."

Alay ettim. "Tabii ki öyle."

Onun gizemli havası, varlığını daha da güçlendiriyordu. Neye benzediğini öğrenmek için can atıyordum ama bu noktada bunun gerçekleşme olasılığının Jeulic gezegenine seyahat etmem kadar umut verici olduğunu düşündüm.

Bana doğru yavaşça yürüdü, her adımı kalın halıda sessizdi, ta ki sadece bir adım ötemde durana kadar.

"Nasıl uyudun?" Sessiz güneş ışığı gözlerine vurdu ve irisleri maviler ve lacivertlerden oluşan göz kamaştırıcı bir görüntüye büründü.

"Oh, gayet iyi, teşekkür ederim. Peki ya sen, Kara Akıncı?"

Şuruplu ses tonum onu oflattı ama cevap vermek yerine parmağını kalçasına vurmaya başladı. Bitişikteki oturma odasında masanın üzerinde duran yemek tepsisini işaret etti. "Yemek yedin mi?"

"Hayır."

Tıkırtılar arttı. "Önce kahvaltı ister misiniz? önce?"

Dudaklarım inceldi. Demek bu yüzden buradaydı. *O zaman işimize bakalım*. Kırılmalı mıydım yoksa rahatlamalı mıydım bilemedim.

Omuz silkerek, "Gerçekten önemli değil. Başlamaya hevesliysen başlayabiliriz."

Tereddütle, eli benimkine değene kadar ilerledi. Bir sonraki nefesimde beni kavradı. Sert nasırlarını hissedince göğsüm gerildi. Safır gibi parlayan gözleriyle beni nazikçe sıktı.

"Teşekkür ederim. Bundan sonra seni serbest bırakacağım, elimden geldiğince o tasmadan kurtulmanı sağlayacağım ve istediğin hayata başlamak için yeterli rulibs'e sahip olduğundan emin olacağım."

Umut içimde kabardı. *Aptal, aptal*, umut. *Kimseye güvenemeyeceğini ne zaman öğreneceksin Elowen?*

"Gördüğüm zaman inanacağım."

Gözlerinde çiğ bir duygu parıltısı belirdi. Neredeyse acı ya da belki de hayal kırıklığı gibi görünüyordu. Ama ne olduğunu tam olarak anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde örtbas etti, ama burada kilitli kaldığımdan beri bir şey vardı, söylediği veya yaptığı her şeye kanacak kadar aptaldım.

Ama Jax'in şu anda beni kandırıyor olabileceğini bilmeme rağmen elimi geri çekmedim. Bunun yerine, sırf potansiyel olarak özgürlüğümü kazanabilmek için onun istediği her şeyi yapmaya yönelik artan arzumu bastırmaya çalıştım. Gerçek bir

Gardiyanımın ihaneti sayesinde artık aile kurmak benim için asla mümkün değildi ama belki de en azından doğaüstü mahkemeler beni güvende görürse artık bir köle değil, kendi kaderimin yaratıcısı olabilirdim.

Sen bir aptalsın, Elowen.

Ancak şu anda gözümün önünde duran tek hedefi tamamen görmezden gelemezdim. Tüm hayatım boyunca bu an için çalışmışım. Özerklik. Bağımsızlık. Belki de Jax sözünü tutacaktı ve son dört günün tamamı bir gün unutabileceğimi umduğum uzun bir kâbus olacaktı. Belki de . . . ama bunu sadece zaman gösterecekti.

Jax başını eğdi. "Hazır mısın?"

Elimi onunkinden kurtardım. "Evet."

Birkaç adım sonra Jax yine kapıdaydı. Kapı onun için kolayca açıldığında burun deliklerim alevlendi.

"Phillen?" diye seslendi koridordan. "Onu içeri getirin."

Tekrar koridoru görmeye çalıştım ama kapıyı arkadaşına seslenecek kadar bile açmamıştı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Muhafız Alleron, hemen arkasında Phillen'le birlikte odadaydı. Jax'in diğer arkadaşları da odaya girdiler ve kapıdan o kadar hızlı geçtiler ki başım döndü.

Hepsi maskeli ve bandanalıydı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Trivan, Lander ve Bowan en az Jax kadar ince kıyafetler giyiyordu ama Phillen ve Lars orman yeşili, altın rengi ve safir mavisi üniformalar giyiyordu -Stonewild Krallığı renkleri.

Ama üniformalar ne için?

Ben bunu düşünmeden Jax, hemen arkasında Muhafız Alleron'la birlikte yine benim alanımdaydı. En azından korkan tek kişi ben değildim. Gardiyanımın dehşete düşmüş ifadesine bakınca, Jax'in tüm gece boyunca onun duyularını çalıp çalmadığını ve daha yeni serbest bırakıp bırakmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Jax adaptörü Muhafız Alleron'a verdi, sonra masmavi gözlerini bana çevirdi. "Elowen? Başlayalım mı?"

Sert adımlarla yatağa doğru yürüdüm ve duygularım içimde çalkalanırken yakam titredi. Derin, sakın nefesler aldım ama bu sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

Bu benim son arama talebim olabilir. Yarın özgür olabilirim. *Ya da olmayabilirim.* Bunların hepsi beni kandırmak için bir oyun olabilir.

Yatağa uzandım, kollarımı iki yanına koydum ve bekledim. Ama kimse kımıldamadı.

Muhafız Alleron Kara Akıncı'ya kaşlarını kaldırdı. "Ona dokunacak mısın?"

Jax'in kaşları çatıldı ve "Ona neden dokunayım ki?" diye homurdandı.

Elimde olmadan irkildim, her ne kadar bir parçam Jax'in Gardiyan Alleron'un Lordling Neeble'ın yaptığı gibi onu bana ahlaksızca dokunmaya davet ettiğini düşündüğünü bilse de, yine de canım acıdı. Jax dün sabah beni açıkça reddetmişti, yani belki de gerçekten çirkin olduğumu düşünüyordu ve daha önceki dokunuşları seçimden değil zorunluluktan kaynaklanıyordu.

Şakaklarımı ovma isteğimle savaştım. Jax'in inişli çıkışlı hareketlerine bakınca kafam . Duyularımı çalıp beni hapsedtikten sonra Muhafız Alleron'un onu bana dokunmaya ya da zarar vermeye davet etmesine sinirlenmiş gibi davranamazdı. Duyularımı çalmak ve beni esir tutmak bana zarar vermektir.

Gardiyan Alleron'un burun delikleri alevlendi. "Çağrınızı gerçekleştirmek için büyüye erişmesi gerekiyor. Bunu yapabilmesi için de sana dokunması gerekiyor."

Kara Akıncı'nın kaşları sertçe birbirine çarptı. "Bana çağrıların bu şekilde yapılmadığı söylenmişti."

Kulaklarım diken diken oldu. Jax lorafinleri bildiğini ilk kez ima etmiyordu ve bildiklerinin doğru olup olmadığını ve bu bilgileri nereden edindiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Muhafız Alleron tekrar içini çekti ve "Elbette, Elowen ve çağrıları hakkında benden daha fazla şey biliyorsanız, istediğinizi yapın," diye cevap verirken ses tonundan ince bir alaycılık damlıyordu.

Jax ve ben birbirimize baktık. Omuzları gerildi ve elleri yumruk oldu.

İç çekerek bunları anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Sadece çağrısının sona ermesini ve bitmesini istedim.

Kolumu kaldırdım ve avucumu ona doğru uzattım. "Eğer birinin ya da bir şeyin bulunmasını istiyorsan ve ben de özgür olmak istiyorsam, tek yol bu. Elimi tut."

Adaptör Muhafız Alleron'un avucunda parladı. Yakamdan omurgama doğru bir sarsıntı oldu ve irkildim.

Eski koruyucum Jax'e kaşlarını çatarak alaycı bir ifade verdi. "Özür dilerim, parmağım seğirdi."

Jax kaşlarını çattı ve aurası aniden odaya yayıldı. Bir anda Muhafız Alleron acı içinde haykırdı, yüzü buruştu, boynundaki kaslar esnedi.

Başlar başlamaz da durdu.

Jax alaycı bir tavırla, "Özür dilerim," dedi ve Muhafız Alleron'a yaklaştı. "Zihnim seğirdi."

Gardiyanım geri sıçradı ve Jax onun hemen önünde durdu.

"Bunu ona bir yaparsan sonra kasıtlı *değilmiş* gibi davranırsan, bir dahaki sefere canını yüz kat daha fazla acıtırım. Anladın mı?"

Gardiyan Alleron sinmişti. "Yeee . . evet, Kara Akıncı."

Diğer erkekler müdahale etmeden izliyorlardı ama içlerinde bir gerginlik vardı ve ben içimde yükselen korkuyu yuttum. Jax acımasızdı, gerçekten *acımasız*. Ona güvenebileceğimi düşünerek aptallık etmişim.

Sonuç olarak, Jax başkalarına zarar vermekten çekinmezdi. Bir kadına asla zarar vermeyeceğini düşünsem bile, muhtemelen eninde sonunda bana da zarar verecekti. Sadece onu henüz yeterince kışkırtmamıştım.

Buradan çıkmam gerek.

Gardiyan Alleron başını salladı. "İçtenlikle özür dilerim. Tasma'sının bir daha tetiklenmemesini sağlayacağım."

Jax ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu çağrı ona zarar verecek mi?" Gardiyan Alleron'un dudakları inceldi. "gelemeyeceği bir şey değil." "Ben bunu sormadım," diye homurdandı Jax.

"İyi olacağım," diye . "Gel, şu bitirelim."

Kara Akıncı yanıma gelmeden önce son bir kez koruyucumun yüzüne baktı. Elini benimkinin üzerinde gezdirdi. "Burası iyi mi?" diye sordu huysuzca.

Tüm vücudum kilitlendi ama başımı salladım. " yok."

Eli yavaşça benimkine dolandı ve kolumda adaptörle ya da tasmamla hiçbir ilgisi olmayan bir akım dolaştı. *Aptalca, Elowen, çok aptalca. Cidden hâlâ ondan etkileniyor musun?* Kendimi asmak istedim.

"Hazır olduğunda, Elowen." Muhafız Alleron adaptöründeki mücevhere bir dizi özel dokunuşla bastı ve boğazımda bir büyü dalgası dolaştı.

Tasma, gücüm üzerindeki mengene benzeri tutuşunu gevşetti, artık büyüümün etrafında sürekli bir baskı gibi hissetmeyene kadar yavaşça düştü. Ama hâlâ oradaydı, beni izlemeye devam ediyordu. Eğer tasma, tutuşundan fazla kurtulmaya başladığımı hissederse, bir kez daha güçlenecek ve beni dizginleyecekti.

Gözlerimi kapattım ve Jax'ın yetenekleri içime yayılırken duyularımı açtım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Bir güç çarpması üzerimden kayarak geçti, derimin hemen altına saplandı ve ateşlendi. Gücü, sıkı bir tasma ile kükreyen canlı bir ejderha gibiydi. Nefesim kesildi. Güç, *çok fazla* güç. Jax şimdiye kadar karşılaştığım tüm perilerden daha fazla büyüye sahipti.

Titreyerek, olacaklardan korkmama rağmen kendimi konsantre olmaya zorladım.

Bunu düşünmemek en iyisi. Sadece bu işi bitir ki buradan, Karanlık Akıncı'dan ve sende uyandırdığı bu yasadışı duygulardan uzaklaşabilesin.

Derin nefes alarak, içimdeki karanlığın çekimini takip içe doğru düştüm. Aşağıya, aşağıya, güçlerimin yattığı merkeze daldım.

Büyümün büyüleyici soğukluğu etrafımda dönüyordu ve ben damarlarımdan akan ve özüme hükmeden karanlığı kucakladım.

beni.

Büyüm çağırma kulak verdi ve içimden akarak ruhumu bedenimden ayırdı ve beni Peçeli Aralar'a - alemler arasındaki aleme, yaşam ve ölüm arasında var olan düzleme - götürdü.

Galaksi boyunca ilerledim, lora'nın büyümlle hiçlikte sürüklenene kadar anında seyahat ettim ve Peçe ortaya çıktı.

Karanlığı ince bir sis ayırdı ve hayalet parmak uçlarım serin sisle buluşana kadar ona uzandım. Peçeli Aralığı ayırdım ve içinden geçtim.

Peçenin diğer tarafındaki semele'ler kıpırdandı ve kıvranmaya başladılar, artan varlığını hissediyorlardı.

Merhaba benim güzel yaratıklarım, diye mırıldandım onlara.

Büyük bir tanesi öne doğru sürüklendi ve mürekkep gibi siyahlığı etrafımda dönmeye başladı. Siyah çenelerinde dişler gıcırıyor, dişlerinden zehir damlıyordu. Bir elimi serin sırtında gezdirdim, parmaklarım soğuk derisinin üzerinde dolaştı.

Daha fazla semele belirdi, etrafımda dönüp durdular, fısıltıları başladığında beni gölgelerin içinde çalkaladılar.

O bize geldi, Karanlığın Kızı, Gölgelerin Komutanı. Ne arıyorsun Loraşin?

Ruhum Jax'in büyüünü çekiştirerek, görüntüler bana gelene kadar onu çağırdı. Zihnimde genç bir erkek resmi belirdi. Bir melez.

Başımı eğdim. *Ne kadar meraklıyım.*

Erkeğin kafasından boynuzlar fışkırıyordu ve Adriyatik Denizi'ni andıran mavilikteki gözler, engebeli bir siltenit yüzünden bana bakıyordu. Koyu sarı saçlar. Keskin yüz hatları. Geniş burun delikleri. Gözlerinde bana gururlu gençliği hatırlatan bir heves vardı.

Kaşlarımı çatarak erkeği inceledim.

Jax'in aradığı kişi buydu.

Jax bana söylemeyi reddettiği için kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kara Akıncı'nın onu bulmak için ne kadar uğraştığını düşünürsek, önemli biri olmalıydı.

Görüntüyü semele'lere gösterdim. *Bulun onu*, diye emrettim. *Bana nerede olduğunu ya da öbür dünyaya geçip geçmediğini söyleyin.*

Semazenler mırıldandılar ve daha çok döndüler. Etrafımda dönüyor, dokunuyor, okşuyor ve varlığımdan zevk alıyorlardı. Kucaklarında kilitli kaldığım büyüleyici görüntüler onlardan geliyordu. Tüylü dokunuşlar ve dönen karanlık içimdeki gölgeleri çağırıyordu. Onlara boyun eğsem sonsuza kadar buna sahip olabilirdim.

Boğazımdaki bir titreşim beni sarstı ve geri çekildim.

Onu bulun, diye daha sert bir ses tonuyla talimat verdim ve kendimi onların dünyasının derinliklerine inmeme için bana nasıl yalvardıklarını görmezden gelmeye zorladım.

Hızla uzaklaştılar ve ben yine karanlığın içinde süzıldüm, parmaklarımın gölgeler arasında kaymasına izin verdim. Dakikalar geçti. Belki saatler. Belki de günler. Süzıldüm ve var oldum, Peçeli Arada normal görüldüğünden daha uzun süre kaldım.

Neden bu kadar uzun sürdü? Sonunda kendimi büyüleyici sisin içinden çıkmaya zorlarken boşluğa seslendim.

Bir semelee sürünerek ilerledi. *Aradığınız erkeği bulduğumuzu düşünüyoruz ama bir terslik var.*

Ne demek 'gitmeyen bir şeyler var'? Bulun onu!

Evet, Karanlıklar Prensesi. Semelee tekrar dönerek uzaklaştı, kuyruğu gölgelerin içinde titriyordu.

Tekrar süzıldüm ve bu düzlemin ötekiliğine dair bir his beni bir kez daha ele geçirmeye başladı ama kendimi konsantre olmaya zorladım. Birinin yerini bulamayan ya da bir soruya cevap veremeyen bir semelee ile hiç karşılaşmamıştım. Onlar her şeyi bilen varlıklardı. Cevaplanması imkânsız görünen sorularla beni görevlendiren siltenitlerim olmuştu ama semeleler her zaman biliyorlardı.

Ve her zaman haklıydılar.

Ruhumda mürekkep gibi bir güç dönüyordu ve başka bir düşünce aklıma geldiğinde etrafımda büyü çatırdıyordu. *Benimle oyun mu oynuyorlar? Belki de çok uzun süre kalmam ve kucaklarında hapsolmam için beni kandırmayı umuyorlardır?*

Bu düşünce beni derinden sarstı.

Ne oldu? Onları tersledim, uzaktan seslendim. Nerede o?

Gölgelerde bir başkası belirdi. *Bu o. Artık eminiz. Daha önce neden tereddüt ettiniz?*

Şu anda Fae topraklarındaki hissi ile bize gösterdiğiniz görüntüdeki hissi farklı, bu yüzden daha yakından baktık, ama bu o ve yaşıyor. Yine de, o doğru değil.

Doğru değil mi? Kaşlarım çatıldı. Açıkla.

Semelee bana bir resim gösterdi. Orman. Jax'in aradığı erkek, diğer birkaç melezle birlikte umutsuzca duruyordu. Ama Jax'in aradığı erkek oradaydı. Açıkça oydu. Jax'in bana zihinsel olarak gösterdiği resimle tamamen eşleşiyordu.

Bu o, dedim.

Evet, ama görüntüsü uyuşsa da hissiyatı farklı. Bu yüzden onu daha fazla değerlendirmek istedik ama artık eminiz.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden semellerin ortaya çıkardıklarını tekrar inceledim. Erkeğin ve diğer melezlerin arkasında büyük bir arena vardı. Turkuaz, beyaz ve koyu kahverengi renklerdeki bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. Faewood Krallığı renkleri.

Biraz daha inceledim. Görüntü genişliyordu. Yabaniler bir arenanın etrafında çalışıyordu. Baktığım her yerde inşaat devam ediyordu ve görüntü daha da geniş bir alana yayıldığında sarayı gördüm. Keskin bir nefes alışla erkeğin nerede olduğunu anladım.

Yüzüncü Yıl Maçları.

Semelee tam olarak ne zaman anladığımı hissetmiş gibiydi. Soğuk, gölgeli pençeleri gövde mi deldi ve beni Peçeli Aralığın derinliklerine doğru sürüklerken kucagında tuttu.

Çok uzak, onu çağırdım.

Bizimle gel, Karanlığın Komutanı, Kaderin Prensesi. Burası senin ait olduğun yer.

Son başlıkta konsantrasyonum bozuldu. Kaderlere hükmetmek bir lorafinin nihai gücüydü. Bunu hiçbir zaman kavrayamamıştım. Bunu sadece bir kraliçe yapabilirdi ve semeleler bana sayısız kez hâlâ prenses olduğumu söylemişlerdi.

Ama bu kadar gücü kontrol etme düşüncesi, sadece bir aptal böyle bir şey yapsa bile İçimdeki derin bir şeyi çağırıyordu. Doğuştan hakkım olan bir şeye kulak vermemi istiyordu.

Hayır, geri çekildim, semelee'yi tutuşunu gevşetmeye zorladım. İstediğimi aldım. Beni bırakmalısın.

Ama semelee tısladı, daha fazlası katılırken beni soğukluğuyla kucakladı. Etrafımda dönüyorlardı. Mürekkepli siyahlık, pullu sırtlar, zehirli ısırıklar. Daha fazla semele birlikte kıvrandıkça, beni Peçeli Aralığın daha da içine çektiler.

Hayır! Onlara karşı mücadele ettim ve savaştım, ama yanıt vermekte ağır davrandılar.

Keşke daha güçlü olsaydım, bana daha çok boyun eğerlerdi. Gerçek bir lorafin onlara tamamen hükmedebilirdi, benim gibi kısmen değil.

Gel, Karanlıklar Prensesi.

Beni , aşağı çektiler, aşağı... daha derine, daha uzağa.

Oh Tanrıça! Beni aşağı çekiyorlardı. *Jax!* Adını haykırdım ama hiç ses çıkmadı.

Yakamdan aniden güçlü bir zap sesi geldi, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ruhum sarsıldı. Ruhum tutuştu.

Bir başka heyecan verici sarsıntı uzuvlarımı alevlendirdi ve sonra düşüyordum. Düşüyordum.

Düşüyor.

Derim boyunca acı fişkırdı. Karanlık. Sessizlik. Sonsuz alevler. Bir boşluk.

Acı içimi parçaladı, ruhumu yaktı ve sinirlerimi elektriklendirdi. Çığlık attım, kendi sesimi duymak ve hala yaşadığımı ve bu acının hayal gücümün bir ürünü olduğunu bilmek için her şeyi yaptım.

Ama hiçbir şey olmadı. Hiç ses gelmedi.

Ve sonra acı *patladı*. Uzuvarımda kavurucu, yakıcı bir ateş püskürdü ve olan bitenin gerçekliğı yüzüme çarptı.

Tanrıça, kayboldum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Kıvrandım ve böğürdüm. Yanıyordum, canlı canlı yeni-yordum, derim yüzölüyordu. Tüm varlığım birinin bana yaptığı saf işkencenin etrafında yankılanıyordu.

"Elowen?" bir erkek sesi yankılandı. Sesi aceleliydi. Paniklemiş. Ama çok sessiz ve çok, çok uzak.

"Tüm tanrılar ve tanrıçalar adına. Ona yardım edin!" Erkek o kadar vahşice hırladı ki, kısa bir an için sisi yardı.

"Yapamam. Bu bir çağrının parçası. Uyandığında bir perinin büyüünün etkilerine maruz kalır." Az önce konuşan kişinin sesi neredeyse kendini beğenmiş gibiydi. *Gardiyan Alleron*. "Lorafinler hakkında bu kadar çok şey bildiğini iddia eden biri olarak, bundan bihaber olmana şaşırdım."

"Ama her yeri çürük içinde!"

"Öyle. Bunun için sihrine teşekkür edebilirsin." Jax hırladı. "Kesin şunu!"

"Yapamam."

İçime bir bıçak darbesi daha saplandığında tekrar çılgılık attım ama dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadığına yemin edebilirdim.

Bir şekilde neler olduğunu fark etmeyi başardım. Kaybolmamıştım. Jax'in büyüünde donup kalmıştım. Onun gücü beni görme, duyma, dokunma, tatma ve koklama yetilerimden mahrum bırakmıştı. Yaşadığım korkunç boşluk buydu. Peçeli Arada kaybolduğum için değildi. Yan etkileri yüzündendi ve etkileri yeni yeni geçmeye başlamıştı.

Ancak Jax'in içsel acıya neden olan psişik gücünün gücü saf ıstıraptı. Büyüsü içimde kontrolsüzce ilerliyor, yırtıyor, dövüyor ve

İçimdeki her şeyi yakıyor. Organlarım, damarlarım, özüm. Tek bir parçam bile zarar görmemişti.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Özür dilerim. Yıldızlar, Elowen, *çok* üzgünüm."

Acı veren boşluktan daha fazla uyanmaya çalıştım. Kalbim öfkeli bir hızla atıyordu. Bir başka cızırdayan alev patlaması iç organlarımda hızla ilerledi. *Yukarıdaki Galaksi, durdur şunu!*

"Bunun için o lanet kafanı kesmeliyim!"

"Özür dilerim Kara Akıncı, ama istediğin buydu. . . istediğin buydu," diye kekeledi Muhafız Alleron. "Bu bir çağrının bedeli."

"Bilincinin yerine gelmesine daha ne kadar var?" Jax talep etti.

"Bu büyüün gücüne bağlı, ama şu anda seğirdiğine ve miyavlama sesleri çıkardığına göre, oldukça yakında olacağını tahmin ediyorum."

"Ama zaten koca bir gün oldu."

Bir gün mü? Yukarıdaki yıldızlar, hiç bu kadar uzun süre altında kalmamıştım.

"Doğru, bu da oldukça güçlü olduğunuz anlamına geliyor." Muhafız Alleron'un cevabı, sanki Kara Akıncı'nın içinde barındırdığı büyüü bir kez daha hatırlamış gibi tedirgin edici geldi. "Ama onun kendi büyüü yakında yükselecek ve seninkini bastıracak. Genellikle bu aşamada kontrolü yeniden kazanmaya başlar."

Ve zihnimin bir kısmı bundan kurtulmaya yakın olduğumu biliyordu, bu yüzden Jax'in büyüüne karşı savaştım ve tüm duyularımı yeniden kazanmak için mücadele ettim. Vücuduma kontrolsüzce yayılan yanma ve acı hissini bastırmak için elimden geleni yaptım. İçimdeki karanlık alevlendi, tasma uğuldamasına rağmen büyüüm yükseldi. Ardından gelen acı verici zapları görmezden geldim ve bilinçli olarak Jax'in çatırdayan gücünü söndürmeye başladım.

Bir inilti geldi, yüksek sesli bir inilti. *Benim* . Sesim geri gelmişti. "Elowen!" Jax seslendi. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerim yarık yarık açıldı. Loş güneş ışığı beni karşıladı. Yavaşça, çok yavaşça, karanlığım onun muazzam gücünü soğuttukça Jax'in büyüü daha da azaldı.

Gölgelerin son bir parıltısı süzüldü, yakam tekrar boğazımda karıncalandı, ama bir fısıltıyla büyüüm her şeyi tamamen sakinleştirdi. Büyüsünün kalıntıları sonunda, kutsanmış bir şekilde geri çekilirken göz kapaklarım tekrar gevşedi.

Çağrı tamamlanmıştı. *Sonunda*. Ama Tanrıça, *her yerim* acıyordu. Sanki bir domal sürüsü, derim kesildikten sonra üzerime çullanmıştı. derisi yüzülmüş.

Yapmamaya çalışmama rağmen inledim ama Jax'in çağrısının ardından *acımasız*.

"Bütün bunların canı cehenneme!" Jax hırladı. "Elowen?"

Elimin onun elinde olduğunu fark etmem bir dakika sürdü. Sert nasırlar tenime sürtünüyordu ve avucunun her dokunuşunda duyularım daha da canlanıyordu. Altımda yumuşak bir yatak vardı ve havada baharat ve çam kokusu dolaşıyordu.

Phillen huysuzca, "Morlukları solmaya başladı," dedi ve Jax'in tüm arkadaşlarının da orada olduğunu belli belirsiz fark ettim.

"Ah, tamamen uyanmaya başlıyor," dedi Muhafız Alleron gerçekçi bir ifadeyle. "Kara Akıncı'nın büyüğü artık onu etkilemiyor olmalı."

"Elowen?" Jax tekrar seslendi.

"Jax?" Sesim kurumuş gibiydi. Boğuk. Susamıştım. Çok susamıştım. Ama en azından işkence sona ermişti.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Gardiyan Alleron benim yerime "İyi olacak," diye cevap verdi. Gözlerimi tam zamanında açtım ve onun el salladığını gördüm. "Kendine geldikten sonra, ona zarar veren -yani onu bastıran- büyü her zaman geçer."

"Peki ya çürükler?"

"Muhtemelen bir saat içinde tamamen iyileşmiş olacak," diye cevap verdi eski vasım. "Çabuk iyileşir."

Jax'ten alçak bir hırıltı daha geldi.

Gözlerimi daha geniş açtım ve yatakta hafifçe kaydım. Çağrı başladığında bulunduğum pozisyondaydım. Jax'in kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu ve ben de şaşkınlıkla ona baktım, Muhafız Alleron'a neler söylediğini hatırladım.

"Gerçekten bir günlüğüne mi?" Homurdandım.

Maskesinin altından çenesi sıkıştı. "Evet," diye kısık sesle cevap verdi.

Tanrım, hiç bu kadar uzun süre altında kalmamıştım. Doğrulamaya çalıştım ama kaslarım protesto çığlıkları attı. Yüzümü buruşturarak tekrar yere çöktüm ama yavaşça bir kolumu kaldırdım. Üzerimdeki uzun kollu zümrüt yeşili kazak dirseklerime kadar çekilmişti. Çürükler ön kollarımı kaplamıştı. Kararsızca, karnımı ortaya çıkarmak için eteğini kaldırdım.

Karnımı kaplayan siyah ve sarı lekeler ortaya çıktığında Jax'in nefesi kesildi.

"Galaksi ve yıldızlar adına," diye fısıldadım. Etek ucunu aşağı çektim, sonra kollarımı da örtmek için kollarımı çektim. Bunu yapmak zorunda değildim.

Bacaklarıma bakınca onların da dayak yediğini anladım.

Daha önce bir çağrıdan bu kadar etkilendiğimi hiç hatırlamıyordum. İçimden bir ürperti geçti. Jax'in çağrısı, korkunç derecede güçlü büyü sayesinde şimdiye kadar deneyimlediğim en kötü çağrıydı.

"Su mu?"

Mırıldandım. "Lars!"

Jax gürledi.

Bir dakika sonra kızıl saçlı kadın yanımdaydı ve Jax'e bir fincan uzatıyordu. Karanlık Akıncı başımı kucakladı, güçlü parmakları saçlarımdan arasından geçti. Ayağa kalkmama yardım etmeden önce ağrıyan kaslarımı yatıştırmak için boynuma kısa bir masaj yaptı, ardından bardağı dudaklarıma götürdü.

"İç."

Pürüzsüz, soğuk su boğazımdan aşağı yuvarlandı ve hepsini açgözlülükle tükettim. Bitirdiğimde iç çekerek "Tanrıça, bu çok iyi," dedim.

"Lars, başka bir tane getir," diye tersledi Jax.

Lars odadan çıktı ve elinde bir sürahi kristal berraklığında suyla döndü. Hevesle bir bardak daha içtim. Bitirdiğimde sesim o kadar boğuk çıkmıyordu. "Muhtemelen ne gördüğümü ve semellerin bana ne söylediğini bilmek istiyorsunuz."

Jax'in kaşlarını çatarak karşılık verdiğine yemin edebilirdim. "Bu bekleyebilir. Phillen?" diye omzunun üzerinden seslendi. "Elowen için bir banyo hazırla ve yiyecek çağır."

Phillen başıyla onayladı ve banyo odasına doğru yürüdü. Ardından akan suyun sesi geldi.

Diğer arkadaşlarına baktım. Lander, Trivan ve Bowan kalmıştı. Hepsi de metanetle duruyordu ve aynı kıyafetleri giymelerine rağmen hâlâ maskeliydiler. Ama eğer onlar da ben altında olduğum süre boyunca kalmışlarsa, bu demek oluyordu ki *hepsi* gece boyunca uyumamıştı ve kimse uyumamıştı.

"Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız."

Jax'in kaşları birbirine yaklaştı. "Endişelendiğin şey *bu mu*?" "Şimdi izin isteyebilir miyim?" Gardiyan Alleron arkasından sertçe sordu onu. "Artık buradaki işim bittiğine göre?"

Jax ona ters ters baktı, sonra Bowan'a işaret etmeden önce adaptörü elinden kaptı. "Onu odasına geri götürün ve güvenliğini sağlayın."

"Memnuniyetle." Bowan, Muhafız Alleron'u dirseğinden kavrayıp odadan çıkarırken küpesi sabah ışığında göz kırptı.

Jax diğer arkadaşlarına, "Geri kalanınız da gidebilir," diye seslendi.

Başlarıyla onayladılar ve kapıdan çıktılar. Birkaç dakika sonra banyo suyu kesildi ve Phillen de odadan çıktı. Jax'in arkadaşlarına ne kadar kolay ve rahat emir verdiğini fark ettim. Garip bir şekilde, hiç aldırıyor gibiydiler.

Ona bunun nedenini sormak dilimin ucundaydı, ama aniden yemek kokusu havayı doldurdu.

Kaşlarımı çatarak Jax'in etrafına baktım ve yatağın ucuna yakın bir masada duran yemek tepsisini gördüm. İçinden buhar yükseliyor ve güzel kokular onu takip ediyordu. Ama odaya tepsiyi taşıyan kimse gelmemişti.

Gözlerim büyüdü. "Bu da nereden çıktı?"

"Bu oda büyüdü. Tek yapmanız gereken büyüü çağırarak ve ihtiyacınız olan şey ortaya çıkıyor."

Çenem düştü. "Daha önce buraya böyle mi yemek giriyordu? Ama ben bunu hiç istemedim."

"Hayır, sen yapmadın ama ben yaptım."

Jax şu anda tek istediğimin sıcak bir banyo ve yemek olduğunu nereden biliyordu, bilmiyordum ama ne kadar yorgun hissettiğimi düşününce sormayacaktım.

Kendimi dik bir şekilde oturur pozisyona getirmeyi başardım. Jax hemen bana doğru uzandı ama ben onu ittim. "Ben iyiyim."

Ellerini yumruk yaptı ama vazgeçti.

Yemeklerden güzel kokular yükselmeye devam ediyordu. Jax tepsiyi aldı ve yavaşça kucağıma koydu. Ağzım sulandı ve kalın yahniyi kaşıkladım, yumuşak et ve sebzeler için minnettarım çünkü çenem hala çağrıdan dolayı ağrıyordu. *Tanrıça, ağzım bile acıyor.*

Yavaş ve dikkatli bir şekilde yedim, hiçbir şey yemediğim bir günün ardından midem memnuniyetle gurulduyordu.

Jax'in dikkati beni hiç terk etmedi, başucuma oturmak için sisli pencerenin yanındaki sandalyeyi çektiğinde bile.

"Çağrı boyunca hiçbiriniz ayrılmadınız mı?" Güveçten bir lokma daha kaşıkladım.

Başını iki yana salladı.

"Gardiyan Alleron artık iletişimde kalmamız gerekmediğini bildirdiğinde bile mi?"

"O noktada elimi çektim ama-" Tekrar başını salladı. Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve ellerini kavuşturdu. Yenilmiş görünüyordu.

Kobalt rengi gözleri kaydı, dikkati benim üzerimdeydi. Üzerimde hâlâ dün giydiğim kazak ve pantolon vardı ama ellerimin arkası görünüyordu ve birkaçı solmuş olsa da lekeli morluklar hâlâ üzerlerini kaplıyordu.

"Bu sık sık olur mu?" diye sordu sessizce.

Görüş alanını takip ettim. Ellerime bakıyordu. "Morarma mı? Şart değil. Çağrı yaptığım perinin büyüünün ne olduğuna bağlı."

"Anlamı . . ."

Güvecimin son lokmasını da bitirdim ve tepsiyi ittim. Jax hemen tepsiyi kucağımdan aldı ve masanın üzerine koydu. Çağırdığı çaydanlığı da aldı ve bana bir fincan doldurdu.

Sıcak demliği yudumladıktan sonra sandalyedeki kambur pozisyonuna geri döndü, beni izliyor ve devam etmemi bekliyordu.

"Yani, bir başkasının büyüünden ne tür olumsuz etkiler görülebilirse, ben de onları görüyorum," diye açıkladım.

Gözleri kısıldı. "Yani son yirmi dört saat boyunca tüm duyularınız yok muydu?"

"Evet."

"Ve morarma ve yanma sanırım" -kaşlarını kaldırdı, ben de onaylamak için başımı salladım ve çenesinin kırılmasına neden oldum- "başkalarına acı verme yeteneğim yüzünden mi?"

"Evet."

"Büyümün en *kötüsünü* hissettin mi?"

Bir yudum daha aldım ve başımı salladım. "Hepsini."

Arkasına yaslandı, aurası yükseliyordu. "Bir perinin büyüünün en acı verici yönü her zaman acı çekmek midir?"

"Genelde. Bir geyiğe dönüşmediğim için kendini şanslı say." Espri girişimim gözlerinin kırışmasına neden olmayınca boğazımı temizledim ve çayımdan bir yudum daha aldım.

"Neden yer değiştirmedin?"

Omuz silktim. "Şekil değiştiren büyüü çağrılar sırasında beni hiç etkilemedi. Sanırım bunun nedeni içsel büyümüzün başka bir fae'yi etkileyememesi, sadece dışsal büyümüzün etkileyebilmesi."

Maskesinin üzerinden çenesini ovuşturdu. "Başka bir deyişle, diğer fae'leri geyiğe dönüştüremediğim ama duyularını çalabildiğim ve onlara acı çektirebildiğim için, yaşadığın şey buydu."

"Aynen öyle."

"Ama elementlerden hiçbirini deneyimlemediniz?"

"Ateşinizi hissettim ama ne mutlu ki suyunuz, toprağınız ve havanız uzakta kaldı." Zorla gülümsedim. "Yani daha kötüsü de olabilirdi."

Arkasına yaslandı. "Muhtemelen ateş benim en güçlü elementim olduğu içindir. Yukarıdaki Tanrıça."

Banyo odasından çıkan buhar odaya yayıldı ve beni bekleyen küvete girmek için can attım. Yiyecek ve içecekten sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum ama kaslarımın ne kadar ağrıdığını düşününce küvetin çağırان sıcaklığı nefis bir şekilde davetkârdı. "Semellerin ne ortaya çıkardığını şimdi mi söylememi tercih edersin, yoksa benim ..." Banyo odasını işaret ettim.

Jax ayağa kalkmaya çalıştı. Etrafında enerji titreşiyordu. "Hayır, önce sen yıkan."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ama beni tek bir amaç için kaçırdın. Ona ne olduğunu öğrenmek için."

Çenesi kilitlendi ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden kollarını bana dolayarak yanıma geldi. Onu hissetmek kalbimin durmasına neden oldu.

"Bekleyebilir." Tek bir hamlede beni kucağına aldı ve odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

"Jax, sen ne-"

"Sana yardım ediyorum," diye kaba bir şekilde araya girdi. Yanaklarım kızardı.

Zarif banyo odasına doğru yürüdü. Beyaz zemin ve açık mavi çiçeklerle bezenmiş beyaz duvar kâğıdı beni karşıladı. Birisi tezgahın üzerine yeni kesilmiş mavi güllerden oluşan bir buket de koymuştu.

"Bunlar nereden geldi?"

Jax bakışlarını kaçırdı. "Onları ben çağırdım. Güllerin güzel kokabileceğini ve daha rahatlatıcı bir ortam sağlayabileceğini düşündüm."

"Ah." Düşünceliliği kalbimi delip geçti ve aramadan önce bende uyandırdığı kararsız duyguları hatırladım.

Küvete yaklaştığında yavaşladı, sonra kenarında durdu. Sudan çiçek kokuları yükseliyordu ve soluk pembe renk, büyüünün kattığı iksir konusunda beni uyardı. Küvetin yanındaki küçük taburenin üzerinde bir yığın taze beyaz havlu da duruyordu. Onun yanında da saçlarım için sabun ve ürünler duruyordu.

"Etkileyici. Büyülü odanız hiçbir şeyi gözden kaçırmamış."

İtiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Ayrıntılara oldukça dikkat ediyor." Beni yere bıraktı ve ellerini çekmeden önce sabitlenmemi bekledi. "Soyunmak için . . . soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. Geçen sabah, handa birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından o kadar tahrik olmuşum ki, muhtemelen bu teklifini kabul ederdim, ama şimdi

"Bir kadının kıyafetlerini böyle mi çıkarmaya çalışıyorsunuz? Onu kaçırıyor, sonra da hizmetini sunmadan önce morarana kadar kullanıyor musun?" Alaycı bir şekilde sordum.

Kaşları o kadar keskin bir şekilde birbirine çarptı ki, sözel hançerimin hedefini vurduğunu anladım.

O daha fazla bir şey söyleyemeden başımı salladım. "Hayır, ben hallederim."

Sert ifadesi yumuşadı ama "Yaptığın şey için teşekkür ederim" derken sesi sertti. Boğazı düğümlendi. "Sihrimin sana yaptıklarını düşününce teşekkür etmek pek yeterli gelmiyor ama semelleri sorduğun için teşekkür ederim." Ben cevap veremeden uzaklaştı. "Bir şeye ihtiyacın olursa koridorda olacağım."

İçten sözlerinin ardından beni sersemleterek kapıdan çıkıp gitti ama sonra kilidin yerine oturması odayı çınlattı.

Bir kez daha yapayalnızdım ve kafesteydim.

Başımı salladım ve kıyafetlerimi dikkatlice üzerimden çıkardım. Ve düşen her giysiyle şüphelerim doğrulanıyordu. Tek bir santimim bile izsiz kalmamıştı ama en azından morluklar solmaya başlamıştı.

Küvetin uzun kenarına bastım ve kendimi sıcak suyun içine bıraktım. Tezgâhın üzerinde, güllerin yanında aniden mumlar belirdi. Titreşerek atmosfere katkıda bulundular ve ortamı tamamen rahatlatıcı ve sakin bir hale getirdiler. Görünüşe göre Jax ambiyansı mükemmelleştirmeyi bitirmemişti.

Bunu düşünemeyecek kadar yorgun olduğum için sıcak suyun içine daha fazla gömüldüm ve hırpalanmış kaslarımı yatıştırmaya başladığında rahatlayarak iç çektim.

"Bu işte çok iyisin," dedim odaya, aptalca olduğunu biliyordum ama belki de büyü anlayacaktı.

Küvetin etrafında sihirli bir parıltı belirdi ve küçük bir gülümsemeyle küvetin az önce büyülendiğini fark ettim. İçinde kaldığım sürece suyun soğumayacağına dair bir his vardı içimde.

Biraz daha arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve günün büyük bir kısmında baygın olmama rağmen yorgunluk beni çarptı. Başımı dinlendirdim

ve zihnim sürüklenmeye başladı. Düşüncelerim dağıldı ve sonra uykunun cazibesi beni altına çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

"Elowen?" diye seslendi uzaktan bir erkek sesi.

Yanıt olarak bir şeyler mırıldandım ama içinde yüzdüğüm ılık gölün tadını çıkarırken onun çağrısına kulak veremedim. Burası huzurluydu. Sakin. Yabancı menekşe rengi bir gökyüzü tepemde yükseliyor, kıyıdaki ağaçlara üşüşen yabancı kuşlar cıvıldıyordu.

Ellerim çırpınarak suyun üzerinde sürüklendim. "Elowen!" diye bağırdı erkek.

Bir şey çarptı, kuş sürüsünü ürküttü ve bildiğim bir sonraki şey, gölün üzerinde bir sihir dalgasının dalgalandığı.

Eller aniden omuzlarımı kavradı. Çok *gerçek* eller.

Rüya kayboldu ve gözlerim parıldayarak açılıp iki göz kamaştırıcı safir gözbebeği gördü. Gözlerimi vahşilik doldurdu ve sersemlemiş bir halde, hâlâ büyümlü banyoda yattığımı fark ettim. Uyuyakalmış olmalıydım.

Ve tamamen çıplaktım.

"Jax!" Elinden kurtuldum ve doğruldum. "Bu da ne böyle!"

Su damlacıkları kollarımdan aşağıya, göğüslerimin etrafına döküldü ve tekrar sıcak banyo suyunun içinde kayboldu. Ama morluklarım gitmişti. Büyüm, uyuduğum süre içinde onları iyileştirmişti.

Kara Akıncı bakışlarını yana çevirdi. "Özür dilerim. Düşündüm ki-" Bir elini atkılı başının üzerinde gezdirdi. "O kadar uzun zamandır buradaydın ki, hiç sesin çıkmıyordu ve kapıyı çalıp seslenmeme cevap vermeyince ben de ..." Kederli bir iç geçirdi. "En kötüsünü düşündüm. Özür dilerim."

Göğsüm kabardı ve buğulu pencereye baktığımda parlak öğleden sonra güneşini gördüm. "Ne zamandır uyuyordum?"

"İki saat, belki daha fazla."

Çenem düştü. "Ve bunca zamandır koridorda mı bekliyordun?"

Hâlâ yana bakarak başını salladı.

İçimi çektim ve utancımın bir kısmı azaldı ama kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve dizlerimi yukarı çektim. Hâlâ çıplak olduğum belliydi ama en azından tam teşhirde değildim.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ben, uh ... sizi bırakayım." Kapıya doğru ilerledi.

Ani uyanışımın etkisiyle titreyerek sabuna uzandım ama kolumda bir acı hissedince tısladım. *Tamam, sanırım tam olarak iyileşmedim.*

Jax banyo odasının eşliğinde durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü. "Elowen? İyi misin?"

"İyiyim, sadece sert ve ağrılıyım."

Yumuşak bir şekilde homurdandı. Tekrar bana dönerek bakışlarını başımın üzerinde tuttu. "Yardım edebilirim."

Yanaklarım kızardı. "Gerek yok. Ben-"

Daha yüksek sesle hırladı. "Bırak sana yardım edeyim. *Lütfen.* Seni bu duruma soktuğumu düşünürsek, en azından bunu yapabilirim." Ama sesindeki otoriteye rağmen bana yaklaşmadı. Onun yerine orada durdu. Onayımı bekledi. Onayımı bekledi. Ve görüş alanı çenemin altından hiç ayrılmadı.

Kalbim çarpmaya başladı ve yumuşak duygular yeniden içime aktı. *Lanet olsun ona. Gerçekten güvenilemeyecek acımasız bir piç olup olmadığını sorgulamama neden olduğu için ona lanet olsun.* Şu anda bana son birkaç günü birlikte geçirdiğim Jax'i hatırlatıyordu. Bir şeyler hissetmeye başladığım Jax'i.

Sabunu tekrar tutmaya çalıştım ama kolumdan bir başka kabarcıklı acı sarmalı fırladı.

"Elowen," diye hırladı. "Peki, tamam. Ama bakmak yok."

Banyoya dönüp diz çöktü ve bakışları dikkatle yukarıya baktı, açıkta kalan etime asla eğilmedi.

Bir anlık gariplik anlaşmamı bozmak istememe neden oldu. Ben ondan birkaç santim uzakta çırılçıplak otururken Jax tam anlamıyla yanımda diz çökmüştü ama ben *boş* ver diyemeden sabunu ve bezi alıp suya daldırdı.

"İsterseniz öne doğru eğilin."

Bir an için konuşamadım. "Beni gerçekten yıkayacak mısın?" "Eğer izin verirsen."

Utancımdan boynum kızardı ve kendime birçok erkeğin beni açıkta gördüğünü hatırlattım. Ama bununla ilgili bir şey farklı hissettiriyordu. Samimi hissettiriyordu.

Maskesi takılı olduğu için sadece Jax'in gözleri görünüyordu ama sabunu el bezinin üzerinde köpükler kaplayana kadar gezdirirken bakışlarının yoğunluğu azalmadı.

Tereddütümü hissedip hissetmediğini ya da daha önce hiç kimseyle böyle bir pozisyonda bulunmadığımı bilip bilmediğini bilmiyordum ama usulca, "Seni asla incitmem," dedi. Boğazı düğümlendi. "En azından kasıtlı olarak değil."

Boğuk bir nefes göğsümü kaldırdı. Açıklanamaz bir nedenden dolayı ona inanmıştım. Bir kez daha, aptal ben, ona inandım. O, Karanlık Akıncı, krallıklardaki herkesin korktuğu erkek, garip bir şekilde yanında kendimi en güvende hissettiğim kişiydi. Yine de beni kaçırmış, hislerimi çalmış, beni bu odaya kilitlemiş ve tüm bunları lora'nın yeteneklerimi kendi lehine kullanmak için yapmıştı.

İçimde ortaya çıkardığı çarpık duygular karmaşası, kalbimin etrafında kenetlenmiş bir yumruk gibi tekrar ele geçirdi. Yine de öne doğru eğildim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Yatıştırıcı, sıcak suya yerleştiğimde, sözlerinin tam anlamı bana çarptı.

En azından kasıtlı olarak değil.

Kalbim bir kez daha bu sözlerin doğru olduğuna inanmak istedi. Jax beni asla incitmek *istememişti*. Jaggedston'a vardığımızda bana her şeyi açıklamak için ne kadar *uğraştığını* düşündüm, beni incitmişti ama çok pişman görünüyordu, sanki beni incitmek onu da incitmişti.

Kaşlarını çatarak bu gerçeğin içime işlemesine izin verdim ve sonra fısıldadım, "Yapmayacağını biliyorum." Ve bir şekilde, bana asla acı çektirmek istemediği inancı derinlere işledi.

Bir nefes verdi ve bezi sırtıma doğru kaldırdı. Üzerinden kır çiçeklerinin güzel kokuları yükseliyordu. Yumuşak bezi cildimde gezdirdi ve dairesel hareketlerle masaj yaptı. Kalan morluklardan kaçınmak için bana dikkatlice dokundu.

O kadar iyi hissettim ki gözlerimi kapattım. Tüm anılarımda hiç kimsenin benimle bu şekilde ilgilendiğini hatırlamıyordum. Bir çağrıdan sonra değil. Çocukken değil. Hiçbir zaman.

Elbette, fae olarak aslında yıkanmamız gerekmiyordu. Kendi kendimizi temizlemek için büyümüzü kullanabilirdik, ama sabun her zaman güzel kokardı ve cildimi

Temizleme sihrinden daha fazla nemlendiriyordu. Banyo yapmak, kafes hayatımda gerçekten keyif aldığım birkaç lüksten biriydi, özellikle de çağrılardan sonra.

"Bunların herhangi biri acıtıyor mu?" diye sordu sessizce. Başımı salladım. "Hayır. İyi hissettiriyor."

"Güzel." Boynuma ulaştığında o da aynısını yaptı, ancak ellerini üzerime daha fazla sabun sürdükten sonra ağrıyan kaslarımı yatıştırmak için kullandı.

Parmakları kaskatı kesilmiş omuzlarımda derinlemesine çalıştığında kısık bir inilti duydum. Bir an durakladı, aurası titreşiyordu, ama sonra devam etti ve acele etmeden her bölgeyi iyice temizledi ve tüm acıyı masaj yaparak uzaklaştırdı.

Her yerimi, sırtımı ve kollarımı yıkadı ve sonra bacaklarımı yıkayabilmesi için küvete geri yerleşmemi istedi.

Sırtüstü yattığımda her yerim görünmesine rağmen istediği her şeyi yaptım. Ama önünde çıırılçıklakken bile bakışlarını sadece güvenli bölgelerimde tuttu. Göğüslerime bakması ya da kadın bedenimi süzmesi çok kolay olurdu ama yapmadı.

Ve el bezi karnımın alt kısmındaki, bir lorafın olduğumu gösteren işaretin üzerinden geçtiğinde gerçekten bakmadığını anladım ve duraksamadı bile.

Bunun yerine, Jax'in yaptığı her hareket nazik, her dokunuş saygılıydı ve bakışları asla olmaması gereken bir yere sapmıyordu.

Tavrının ciddiyetinden, bu tuhaf karşılaşmadan sadece benim mi etkilendiğimi merak ettim. Fosterton'da uyandığım sabaha benzer şekilde, içimde bir sıcaklık yükselmeye başladı.

Uyluklarımda gezinen elinin her hareketinde karnımı sıkan bir ihtiyaç hissediyordum. Parmaklarının kollarımı her okşayışında ya da ayaklarıma masaj yaparken ellerini derinlemesine ovuşturduğunda içimdeki sinirler geriliyordu. Birkaç kez inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Bende bu kadar kolay uyandırdığı bu tepki utanç vericiydi. Tüm dokunuşları saygılı olsa da, açlıktan ölmek üzere olan bedenim daha fazlasını istiyordu. *Onu* istiyordum. Bana daha önce hiç dokunulmamış şekillerde dokunmasını istiyordum. Parmaklarının içimde kaymasını, ağzının tenimi öpmesini, dilinin göğüslerimi yalayıp yutmasını istiyordum. Bir kez daha ona bekaretimi vermek istedim ve o bitirdiğinde o kadar tahrik olmuşum ki neredeyse nefes nefese kalmıştım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu kısık bir ses tonuyla.

Sabunun tamamını durulamak için suyun altına daldım. Şiddetli bir şekilde ağırıyordum ve parmaklarının güneye doğru kayarak yaralarımı ovmasından başka bir şey istemiyordum.

Beni serbest bırakacak küçük bir yumru.

Yeniden yüzeye çıktım ve hızla başımı salladım. ". Teşekkür ederim."

Bakışları benimkilere kilitlendi ve aurası kabardı. Bir an için ikimiz de birbirimize baktık.

Hareket etmeden kalbim çarpmaya başladı ve içimdeki ihtiyaç şaşırtıcı bir yüksekliğe çıkana kadar nefeslerim hızlandı.

"Sana bir havlu getireyim," dedi sert bir sesle.

Ben cevap veremeden, havlular hemen yanımdaki taburede beklemesine rağmen tezgâha doğru yürüdü. Tezgâha ulaştığında avuçlarını tezgâhın pürüzsüz taşının üzerine koydu. Bir an orada öylece durdu, omuzları gergin, sırtı gergin, göğsü derin nefeslerle yükseliyordu.

Aurasının gücü odanın içinde tıngırdıyordu ama keskin bir nefes alarak doğruldu ve buzlu pencerenin yanındaki raftan bir havlu aldı.

Arkasını dönerek küvete yaklaştı ama bakışlarını kaçırmamaya dikkat etti. Küvetin kenarında havluyu açtı ve gözlerini tamamen yukarıya dikti, çenesi tavana bakana kadar geriye doğru eğildi.

Geniş göğsüne, güçlü boğazına ve muhtemelen o hareketle ortaya çıkardığının farkında bile olmadığı kare çenesine bakarken içimdeki ihtiyaç tamamen yeni bir seviyeye yükseldi. Bana o kadar uzun süre masaj yaptığından beri kaslarım artık ağrıyordu ve şimdi nabızı atan tek şey kadın etimdi.

Ayağa kalkarak kendimi derin nefes almaya ve içimdeki kıvrılmayı görmezden gelmeye zorladım. Su uzuvlarımdan aşağı damlıyor, kavrulmuş tenimin üzerinde iz bırakıyordu.

Havluyu kavradığım sırada parmaklarım parmaklarına değdiğinde Jax'in nefesi kesildi.

Aceleyle etrafıma sardım. Hareket etmedi. Hâlâ gergin duruyordu, vücudu tamamen gergin görünüyordu.

Aşağıya bakıp uyarıldığına dair bir kanıt olup olmadığına bakmak için çok istekliydim. Bu çok kolay olurdu. Bel kemerinin güneyine küçük bir bakış, onun da benim kadar tahrik olup olmadığını doğrulayacaktı. Yeni, sık kıyafetlerine rağmen, pantolonu ereksiyonu tamamen gizleyemezdi.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez kaçtı. Jax bu banyo odasına girdiğinden beri bana saygılı ve nazik davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ben de ona aynı saygıyı göstermekten başka bir şey yapamazdım.

"Teşekkür ederim." Havluyu önümde düğümledim.

Geri çekildi ve başıyla onayladı. "Giyinmen için seni yalnız bırakayım, eğer sorun olmazsa?"

Aceleyle başımı salladım. " salladım. Tekrar teşekkür ederim."

Sert adımlarla kapıya doğru yürüdü ve yüzünü göremesem de nefes alışını duydum. Uzaklaşmadan önce çenesi kırıldı ve duyuşal büyüşyle yüksek kokuları algılayabilmesinin mümkün olduğu aklıma geldi, bu da şu anda ne kadar inanılmaz derecede tahrik olduğumu koklayabileceği anlamına geliyordu.

Ve Fosterton'daydı.

Ama fark ettiyse de yorum yapmadı. Ardından kapının açılıp kapanma sesi geldi ve ardından şiddetli bir boşluk beni tüketti.

Küvetten çıkıp banyo odasının zeminine çöktüğümde, içimde çelişkili duygular tekrar tekrar yükseliyor, vicdanımı dövüyor ve her şeyi yeniden düşünmememe neden oluyordu.

Çünkü az önce bir erkekle yaşadığım en erotik karşılaşmayı yaşamıştım ve bu, benim için uzak yıldızlarımız kadar zor olan bir erkekle olmuştu.

BÖLÜM 24

Jax bir saat sonra tüm arkadaşlarıyla birlikte geri döndü. Maskeleri yerindeydi, bandanaları takılıydı. Hepsi daha önce giydikleri kıyafetleri ve üniformaları giymişlerdi ama artık dikkatim dağılmadığı için onları incelemek için bir anım vardı.

Yine, Phillen ve Lars'ın üniformalarının gardiyanların giydiği üniformalara benzemesi dikkatimi çekti.

Ama ne için muhafızlar? Belki de kiralık ellerdir? Statüleri ne olursa olsun, emrinde resmi muhafızları varsa bu Jax'ın önemli biri olduğu anlamına geliyordu. Muhafız Alleron kadar zengin olmalıydı. Ya da belki de on Taşıldızı Hanesi'nden birinin yöneticisiydi. Bu kesinlikle odanın zenginliğini açıklıyordu.

Ama Jax bana oturma alanında katılmadan önce bunu daha fazla düşünecek zamanım olmadı. Diğer beş kişi etrafımıza yayıldı.

Kara Akıncı'nın delici mavi gözleri bir kez daha göz kamaştırıcı Adriyatik Denizi'ni anımsatıyordu. Bana suya çarpan şimşegi hatırlatan bir yoğunluk onları aydınlatıyordu ve onun neden burada olduğunu hemen anladım.

Cevapları talep etmesinin ve Peçeli Arada'da gördüklerimi açıklamamın zamanı gelmişti. Beni almasının tüm sebebi bu ana kadar gelmekti.

Çenemi eğerek başka tarafa baktım ama bu boynumdaki kızarıklığın geçmesine engel olmadı. Cevap istemek için burada olabilirdi ama tüm dikkatim hâlâ onun ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğuna dair anılara odaklanmıştı. Güçlü parmaklarının bacaklarımda ve sırtımda gezindiği görüntüler zihnime saldırdı. Durmak bilmiyorlardı.

Ama yapmak zorundaydılar.

Bu yüzden buradaydım ve bu tek hareket sonunda beni özgür kılacaktı.

Derin bir nefes aldım. "Muhtemelen aradığınız erkek hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz?"

Başını salladı. Jax'in her yerinden gergin bir enerji yayılıyordu, ama buna rağmen kanepede rahat bir duruşa geçti, tıpkı bu sabah ben yatalakken yaptığı gibi. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve sonra ellerini kavuşturdu.

"Hem de çok." Sesi kısıktı ve soğukkanlı görünmeye çalışsa da etrafındaki aura odayı sarmıştı.

Kaygısı beni etkilediğinde boğazım düğümlenerek yutkundum. Kaybettiği erkek her kimse onun akıbetini öğrenmek için *saatlerdir* bekliyordu ve belli ki çok değer verdiği biriydi. Yine de bana yemek yemem, uyumam, yıkanmam ve giyinmem için zaman tanımıştı. Bir çağrının peşinden gitmeden önce kimse bana böyle bir nezaket göstermemişti.

Vermek zorunda olduğum haber midemi bulandırdı. "O yaşıyor."

Odada toplu bir nefes alışverişi oldu, ardından Jax'in arkadaşlarından birkaç alkış ve birbirlerinin sırtını sıvazlama geldi.

"Biliyordum." Trivan ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hâlâ hayatta olduğunu biliyordum."

"Nerede o?" Jax talep etti.

Ellerimi sıktım ve yere baktım. "Faewood Krallığı. Yüzüncü Yıl Maçları."

"Ne?"

Yumuşak hırıltısı karşısında omuz silktim. "Sana nedenini söyleyemem. Bu cevapları alamadım ama o orada ve hayatta." Parmaklarımı avucumun içinde kıvırdım. "Ama semeleler onda bir şeylerin yolunda gitmediğini söyledi. Bana gösterdiğin gibi *hissetmiyor*."

"Bu ne anlama geliyor?" Phillen duvardan uzaklaştı, kaşları çatıldı.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Onlardan daha önce hiç böyle bir yanıt almamıştım ve üzgünüm ama onları bir cevap için zorlamadım." Beni kendi alanlarının derinliklerine çektiklerine dair anılar su yüzüne çıktı ve ürperdim. Daha fazlasını talep edecek kadar güçlü değildim.

"Ama yaşıyor mu?" Jax ayağa kalktı ve adımlarını hızlandırmaya başladı. "Evet."

"Hapiste mi?"

Kaşlarımı çattım, başımı salladım. "Hayır. O özgür."

Jax arkadaşlarıyla bakışlarını paylaştı. Yüz hatlarını gizleyen maskelerine rağmen bu haberin onları şaşırttığı belliydi.

"O zaman neden seninle irtibata geçmedi?" Lars nefesinin altından söyledi ama ben yine de duydum.

Kaşları birbirine çarpan Jax başını salladı, sonra dikkatini bana verdi. "Semellerin ortaya çıkardığı şey hakkında bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Maalesef pek bir şey yok. Bana nerede olduğunu gösterdiler." Arenayı, inşaatı ve gördüğüm tanımlayıcı detayları anlatmaya devam ettim. "Bu görüntüleri daha geçen hafta gerçek hayatta bizzat gördüm. Yüzüncü Yıl Maçları için Faewood'un sarayının etrafındaki inşaat."

"Ve orada diğer melezlerle birlikte miydi?"

"Öyleydi ve hepsi de en az onun kadar umutsuz görünüyordu."

Jax'in nefesi kesildi ve bana "Bana başka bir şey söyleyebilir misin?" diye sormadan önce arkadaşlarıyla komplocu bir bakış daha paylaştı.

Gördüğüm diğer yapıları tarif ettim, ona elimden geldiğince ayrıntı verdim, ama ben bile topladığım bilgilerin çok fazla olmadığını biliyordum. Ama istediği şeyi yapmışım. Peçeli Arada'ya gitmiş ve aradığı kişiyi bulmuştum.

İşim bittiğinde yakamı parmakladım. Uykum ve rahatlamış halim nedeniyle sabahın büyük bölümünde sakindi. Ama şimdi, sinirlerim endişeyle titreştiğinde içimi bir kapladı. "Anlaşmamızın artık tamamlanmış olmasına gelince. . ." Çekinerek söyledim.

Gözlerinin yoğunluğu yakıyordu. "Özgür olmaya hazırsın."

Derin bir nefes aldım. Hâlâ hazır olmadığımı, tasmamın gevşemesiyle neler olabileceğini düşünüp düşünemeyeceğimi bilmiyordum ama ya şimdi ya da asla. Ve ben şimdiyi seçtim. Özgürlüğü seçtim.

"Evet."

Bir kalp atışı sessizlik geçti. Jax beni izlemeye devam etti. Sessiz. Niyetliydi. Gözlerinde bir duygu parlıyordu. Hamdı. Vahşiydi. Ve o kadar büyük bir pişmanlıkla doluydu ki nefesimi içime çektim.

Ama göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

"Elbette. Tam bir özgürlük ve mutluluktan daha azını hak etmiyorsun, Elowen." Ses tonunda mutlak bir samimiyet vardı. "Sen krallığı hak ediyorsun. Ve bunu elde etmeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Dudaklarım aralandı. İçten sözleri ruhumu delip geçti ama ben daha bir yanıt vermeyi düşünmeden Lars'a işaret etti.

Muhafız, elinde tuttuğunu fark etmediğim kocaman bir para çuvalını kaldırdı ve Jax'e verdi.

Kara Akıncı onu yatağının ucuna bıraktı. Boğazı bir yutkunmayla yuvarlandı. Bana bakmıyordu ama üzerinde bir şeyin dolaştığına yemin edebilirdim. Dilinin ucunda bir şey vardı, söylemek istiyordu ama ...

Çuvalı bıraktı ve geri çekildi. "Rulibs, söz verdiğim gibi, yeni hayatına başlamak için."

Dolu çuval şilteyi ona doğru eğdi. İçindeki ağır sikkeler birbirine çarptı.

Bir an için nutkum tutuldu, sonra "Hepsi *benim mi?*" diye mırıldanmayı başardım.

Jax başıyla onayladı. "Güzel bir mülk ve başlamak için ihtiyaç duyacağın diğer şeyleri satın almak için yeterli. Bu odadan çıkıp tasmanın üzerindeki baskısını hafifletmene gelince, kısa süre içinde koruyucunla birlikte döneceğim." Boğazı bir kez daha yuvarlandı. "Keşke sana daha fazla yardım edebilseydim, özgürlüğünün garanti altına alınmasına yardımcı olabilseydim" - aurasında bir güç dalgası titreşti - "ama doğaüstü mahkemelere gidip gerçek özgürlük için davayı savunmak sana bağlı olacak." Daha fazla ayrıntı vermedi ve bunun yerine sert bir şekilde döndü, sonra başıyla arkadaşlarına işaret etti.

Ama bana açıkça söylememiş olsa da ne demek istediğini biliyordum. Mahkemeyi ikna etmek bana düşüyordu, çünkü irtibatta kalmayacaktık. Yetkililere karşı bana yardım etmeyecekti, çünkü Jax ve ben aslında arkadaş değildik. Birbirimizin hayatında kalmayacaktık. Bugünden sonra onu bir daha asla görmeyecektim.

Tek başımaydım. Ve o, hayatımda kısa bir süre tanıdığım biri olacaktı; bir şimşek kadar şiddetli bir şekilde hayatıma girmiş ama yumuşak bir yağmur kadar sessizce beni terk etmiş biri.

Ve bunu fark etmek, onun artık sadece bir anı olacağını bilmek ... İçimde bir şey paramparça olmak üzereydi.

Kapıda Jax bana son bir kez baktı. Aurasını kontrol etmeye çalıştığına yemin edebilirdim ama aurasından gelen titreşimler odayı dövüyordu.

Bakışlarımız kilitlendiğinde gözlerinde yeniden bir vahşilik parladı, ama daha önce olduğu gibi, göz göze geldiğimiz anda dikkatini başka yöne çevirdi.

Sert hareketlerle odadan çıktı ve tüm arkadaşları da aynı hızla arkasından ayrıldı.

Tek başıma, abartılı odaların sessizliği beni boğmakla tehdit ediyordu. Orada oturdum, sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Kalbim çatlayacak gibiydi ve neden ağlamak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kocaman bir torba rulib artık benim olmuştu. Jax birazdan vasimle birlikte dönecek ve tasmamı elinden geldiğince serbest bırakacaktı. Sonra da gitmeme izin verecekti.

Umut ettiğim neredeyse her şey gerçekleşiyordu.

Peki neden kendimi bu kadar boş hissediyorum?

SAATLER GEÇTİ. Saatler, saatler, volta atarak, bekleyerek ve biraz daha volta atarak. Buğulu pencerelerden giren güneş ışığı gittikçe azalıyordu. Akşam olmuştu ama Jax henüz dönmemişti, arkadaşlarından hiçbiri de dönmemişti. *Yakında* serbest bırakılacağım gün gelip çatmıştı.

Yıldızlı kafesimde daha hızlı adımlar attım. Daha önce beni neredeyse ikiye bölen ham duygular, sabırsızlık ve tedirginlik hislerine dönüşmüştü.

Jax'in şimdiye kadar dönmüş olacağını sanıyordum. Bu zamana kadar Jaggedston sokaklarında mahkemeye doğru yürüyor olurdum, gevşemiş yakam umarım kontrolüm altında olurdu.

Ama geri dönmemişti.

Akşam sonunda geceye, gece de sabaha karıştı. Mışıl mışıl uyuyor, her küçük seste uyanıyor, anahtarın kilide vuruşunun beni uyandıracağını umuyordum. Nefes alış verişimin sesi, başkentte çalmaya başlayan çanlar ve düzensiz atışını durdurmeyen kalbimin çarpıntısından başka hiçbir şey beni karşılamadı.

Yine de Jax gelmedi.

Güneş tamamen yükseldiğinde volta atmaya devam ettim. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Halıyı aç bir canavar gibi yiyip bitiren aceleci adımlarla odaların içinde bir ileri bir geri yürüdüm.

Ama ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, Jax'in geri dönmesini ne kadar çok dilersem dileyeyim, dönmedi.

Ve sonra bir gün ikiye dönüştü. Ve iki gün üçe çıktı. Jax hala gelmemişti.

Üçüncü günün öğleden sonrasında, kesinlikle derimden atlayacağımı düşündüm. Bekleyiş boğucuydu. Zayıflatıcı. Ve içimdeki korku, kandırılıp çürümeye terk edildiğim ya da Karanlık Akıncı'nın başka bir çağrıya ihtiyacı olana kadar bekletildiğim düşüncesiyle büyüdü.

Çünkü günler geçtikçe Jax'in tutsağı olduğuma olan inancım artıyordu. Ateşkes yaptığımızı ve bir anlaşma üzerinde anlaştığımızı düşünmeme rağmen Jax bana yalan söylemiş ve beni tamamen kandırmıştı.

Ama artık beni asla bırakmayacağını biliyordum.

Büyülü oda ruhumu parçalayan endişemi hissediyor gibiydi. Her sabah, yumuşak bir müzik aniden çalmaya başladılar. Titreyen mumlar havada asılı dururdu. Yeni çiçek demetlerinin güzel kokuları burnumu gıdıklardı.

Ama büyüün aklına gelen sakinleştirici ve yatıştırıcı fikirler ne olursa olsun, endişemi gidermek için hiçbir şey yapmadı.

Yemek tepsileri ve parfümlü çiçek vazolarıyla bana eşlik eden büyüden başka hiçbir şey olmadan üç gün geçti. Yine de yemek yiyemiyordum. Zar zor uyuyabiliyordum. Zorlukla çalışabiliyordum.

Yine de Jax gelmedi.

Akşam olup da çanlar beş kez güçlü bir şekilde çaldığında tırnaklarımı yemeye başlamıştım; bu alışkanlığımı çocukken Gardiyan Alleron lorafın büyüünü öğrenmem için beni çok zorladığında edinmiştim. Onu asla memnun edemediğim pek çok zaman olmuştu ve ben de bunun acısını kendimden çıkarmıştım. Bu alışkanlığımı yendiğimi sanıyordum ama dördüncü günün yaklaştığını görünce tırnaklarımı yedim.

Yine de Jax gelmedi.

Burun deliklerim alevlendi ve yüzüncü kez kapıya yöneldim. Tabii ki kilidi açmaya çalıştığımda yerinden oynamadı. Tekrar denedim, birbiri ardına kilit açma büyüleri yaptım, şimdiye kadar öğrendiğim en karmaşık büyüleri çağırdım, ama daha önce olduğu gibi kilit takılı kaldı.

"Yıldızlar ve galaksi!" Bağırdım ve kapıyı tekmeledim. "Çıkarın beni buradan!"

Döndüm ve sırtımı sağlam çerçeveye dayadım, sonra kendimi yere bıraktım. Bir hıçkırık göğsümü sarstı. Dev bir yumruk kalbimi sıktı.

Kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Jax beni serbest bırakmayı seçene kadar, ki görünüşe göre bunu asla yapmayacaktı.

Tüylerim diken diken oldu, buzdan parmaklar gibi tenimde dans etti.

Buradan çıkmam gerek.

Ve başkentin çanları altıyı çaldığında, aklıma şimşek gibi bir fikir geldi.
Hızla ayağa fırladım, kalbim boğazıma kaçtı.

Potansiyel olarak bu kapıyı açmamın bir yolu *vardı*. Eğer bedelini ödemeye hazırsam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Bunu yaparsam başıma gelecekleri düşünerek ellerimi iki yana açtım ama Jax beni kandırıysa, beni bırakmaya hiç niyeti yoksa ve ben burada saf saf oturup beni eninde sonunda serbest bırakacağına inanıyorsam, meseleyi kendi elime alıp hiç beklemediği bir anda kaçmam daha iyi olurdu.

Ayrıca, rulibs'im vardı. Kendi hayatımı kurmaya yetecek kadar param vardı. Ama tasma hâlâ tamamen yerindeydi. Yine de şimdi kaçarsam ve ne Gardiyan Alleron ne de Jax nereye gittiğimi bilmezse, gerçekten yeniden başlayabilirdim. Beni asla bulamazlardı. Ve tasma yerindeyken, başkaları için gerçekten bir tehlike oluşturmazdım. O zaman doğaüstü mahkemeler beni kesinlikle özgür olmaya layık görürdü.

Kalbim hızla çarptı ve umut yeniden içime yayılmaya başladı. Kutsanmış, güzel, cesur bir *umut*.

Jaggedston'da kimse beni tanımıyordu. Kitlelerin arasına karışabilir ve aslında toplum içinde yaşamaya devam edebilirdim çünkü tasma sayesinde Orman'a kaçmak zorunda kalmayacaktım. Normal, gösterişsiz bir hayat sürmek için elimden geleni yapabilirdim. Kendim için istediğim bu değildi ama içinde bulunduğum koşullarda umabileceğim en iyi sonuç muhtemelen buydu.

Gerçek özgürlüğü asla tadamayacağıma dair keskin bir pişmanlık hissi duydum ama Muhafız Alleron'un Ustilly Dağları'nda doğruladığı şey hâlâ geçerliydi. Tasmadan asla kurtulamayacaktım. *Çıkamazdı*. Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım ve annemin öldüğünü zaten bildiğime göre, artık kendi çağrımı yapmama gerek var mıydı?

Sonunda kararımı verdiğimde içimdeki büyü sarsıldı.

Fosterton'da aldığım kıyafetlerin bulunduğu çantaya koştum ve rulibs çuvalını hızla yerleştirdim. Bu, benim yetersiz yığınımınla birlikte

Elimdeki tek şey kıyafetlerdi ama başlamam için yeterliydi.

Ağır çantayı sırtıma bağladım ve kapıya döndüm. İşte o an gelmişti. Tüm hayatımı bekleyerek geçirdiğim an buydu.

Sığ bir nefes göğsümü kaldırdı ama gözlerimi kapattım ve içimdeki karanlığa daldım. Tasmam titreyerek güçteki ani değişim konusunda beni uyardı ama dikkatliydim. Stonewild'a yaptığımız yolculukta Jax'i geciktirmeye çalışırken yaptığım gibi Peçeli Arada'ya girmeye kalkışırsam, kendimi tehlikeli bir durumda, tamamen kırılmış ve bilinçsiz bir halde bulabilirdim.

Ama bunu yavaşça yaparsam ve ihtiyacım olanı elde ettiğim anda geri çekilirsem ...

Konsantre olarak, içimdeki o yere, güçlerimin yattığı merkeze daldım ve karanlığa kilitlendim, çağrıma kulak vermesini ve beni Peçeli Arada'ya götürmesini istedim.

Tasmam elektrikle sarsılarak beni uyardı ama durmadım.

Ağırlıksızlık etrafımda sürüklendi ve tasma beni tekrar çarptı, ama Peçe görüne kadar galakside hızla ilerledim, sonra sisini delip geçtim.

Bir kemik kırıldı.

Beyaz sıcak bir acı bedensel uzvumu dağladı. Çığlık attım, ruhum bedenimden ayrılmadığı için içgüdüsel olarak yarayı kucakladım. Fiziksel elim bileğimi kucaklıyordu ve neler olduğunu anlamak için bedenimi yeterince hissedebiliyordum. Tasma kemiklerimden birini kırmıştı. *Öyle olsun.* Bu yarayla hâlâ yürüyebilirdim.

Boğucu acıya karşı irkilerek dikkatimi Peçeli Arada'ya geri verdim ama kenarda, girişte durdum. Tüm dikkatime rağmen, yakamdan boğazımı yakan bir zonklama daha geldi.

Nefes nefese, karanlığa seslendim. *Bana doğru gel. Çabuk ol!*

Bir semelee öne doğru sürüklendi, tam o sırada bir başka zap beni elektriklendirdi, öncekinden daha büyük bir zap. Elimde bir tendon koptu.

Yeniden çığlık attım.

Ne arıyorsun, Gölgelelerin Prensesi? diye mırıldandı semelee.

Nefes nefese ona seslendim. *Gücüne ihtiyacım var.*

Yakadan gelen bir başka alevli patlama sinirlerimi elektriklendirdiğinde başım döndü ama semelee etrafımda kıvrılıp bana muazzam gücünü sunarken bilincimi korumayı başardım.

Onun büyüünü kendiminkiyle karıştırarak çektim. Acı içinde nefes alarak, kilit açma büyüünü tekrar fısıldadım.

Fae topraklarında, kapının kilidi tıklayarak açıldı.

Bir başka kemik daha kırılırken, bu seferki dirseğimden kırılmıştı. Tekrar haykırdım ve aceleyle semelee'nin gitmesine izin verdim. *Teşekkür ederim.*

Zor nefes alarak hemen lorafin büyümü sakınleştirdim ve tasmam beni daha fazla cezalandıramadan bedenime geri döndüm.

Nefes nefese kendime geldim ve etrafımı fark ettim, ancak kolumun dirseğimden garip bir açıyla sarktığını gördüm. Bileğim zonkluyor ve parmaklarım gevşek bir şekilde sarkıyordu. Yine de hepsinin aynı tarafta olduğunu görünce rahatladım. Her şey iyileşene kadar -en azından birkaç saat- o kolumu ya da bileğimi kullanamayacaktım ama diğer kolum hâlâ çalışabilir durumdaydı.

Yaramı kucakladım ve zihnimi uyuşturan acı içimde parladı, ama nefes nefese sessizce kapıyı açtım ve koridora baktım.

Kimse yatmıyordu.

Adımlarımı sessiz atmaya dikkat ederek koridora daldım, çantamdaki ağır bozuk paralar hafifçe şingirdiyordu ve hangi yöne gideceğimi merak ediyordum. Yakıcı bir acı tekrar içimi kesti ve bir duvara yaslanarak kendime geldim. *Acı* canımı yakıyordu ama aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Ne tarafta? Acı dolu bir sisin içinden, abartılı bir şekilde dekore edilmiş geniş salonu seçebildim. Bulunduğum süit kadar çökmüştü-Jax'in son derece varlıklı olduğu belliydi-ama bulunduğum yerin kapısı koridorun sonundaydı.

Gidecek tek bir yol vardı. Akşam ışığı ilerideki pencerelerden içeri süzülüyordu ve koridor çok uzakta olmayan başka bir koridorla kesişiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve odaklanabilmek için başımı hafifçe salladım. Bacağımdaki zonklamadan dolayı düşmeyeceğimden emin olduktan sonra, adımlarımı hafif ve hızlı tutarak koşmaya başladım.

Pencerelere ulaştığımda neredeyse duruyordum. Pencereler açıktı ve önümde uzanan ıslıl ıslıl Jaggedston şehrini rahatlıkla görebiliyordum. Nerede olursam olayım, yüksekte olduğum için şehri ve hemen arkasındaki muhteşem Adriyatik Denizi'ni net bir şekilde görebiliyordum ama yavaşlamadım. Yavaşlayamazdım.

Jax'in evinin ne kadar büyük olduğunu düşünmek için durmadım, devam ettim. Solda bir merdiven boşluğu belirdi ve ayaklarımın çantanın yükü altında beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indim.

İki kat aşağı inmeyi başarmıştım, Jax'in evinin canavarlığı beni bir kez daha şaşırtırken görüşüm sadece bir kez kararmıştı. *On haneden birinin lordu olmalı.*

İkinci katın dibinde kulağıma sesler geliyordu. *Kadın sesleri.*

İki yabanıl yanımdan geçerken hızla durdum ve bir pencerenin uzun perdesinin arkasına saklandım. Neyse ki şingırdayan madeni paralar tam zamanında sustu ve ben de yaralı kolumu sabit tutmaya dikkat ettim. Eğer onu sarsarsam, ağlamaktan kendimi alıkoyabilir miydim bilmiyordum.

Donup kaldım, nefesimi kesmek neredeyse beni öldürecek olsa da kılımı bile kıpırdatmadım.

İçlerinden biri diğerine sessizce, "Bu gece tam bir baş dönmesi içinde," dedi. "Mümkünse balo salonundan uzak durmak en iyisi."

"Yukarıdaki Yıldızlar," diye yanıtladı ikincisi. "Bu öğleden sonra zavallı Willowman'ı cezalandırdı, oysa tek yaptığı avizenin tozunu almaktı, şimdi hepsi geri döndüğüne göre, ama sanırım Willowman'ın kokusu kralı rahatsız etti. Graniteer Hanesi'nin çağırdığı acil toplantı yüzünden olmalı. Kral son derece korkunç davranıyor."

Kral mı? Graniteer Hanesi mi? Kalbim durmuş gibi hissettim ve bir an için inançsızlığım acıyı kesti. Sesin geldiği yerde olamazdım. *Hayır.* Bu mümkün değildi.

Diğeri *tısladı* ve bir şeyler daha söyledi ama konuşmalarını duyamayacağım kadar uzaklaşmışlardı.

Göğsüm kabarak perdenin arkasından çıktım ve dikkatle koridora baktım. Dişiler gitmişti.

Bulunduğum yerin ayrıntılarını daha fazla incelemek için durakladım. Orman yeşili, altın ve safir mavisi renkler her yerdeydi. Mide bulandırıcı bir dehşet duygusuyla kolumu dikkatlice tuttum ve fırladım.

Kalan merdivenlerden olabildiğince hızlı indim. Panik beni tüketmeye başladı, hareketlerimi daha yüksek sesle yapmaya başladı, ama eğer şüphelendiğim yerdeysem ...

Alt kata çok hızlı çarpıp kolumu incittiğimde irkildim.

Onu daha fazla kucaklayarak bir çıkış yolu aradım. Önümde geniş bir koridor uzanıyordu ama acı yine görüşümü bulanıklaştırıyordu. Gözlerimi kırıştırarak doğru görmeye çalıştım. Bir sisin içinden ilerideki iki büyük kapıyı zar zor seçebildim. İçlerinden şehir görünüyordu ve anlamı açıktı.

Bir çıkış.

Rahatladım. Yeniden nefes nefese kalarak son merdivenden atladım ve görünmez bir koğuşun içine daldım.

Vücudum sıkıştı, koğuş beni kısa bir süre tuttuktan sonra bıraktı.

Diğer tarafa geçtiğimde, tutulduğum yerin neden bir koğuyla çevrili olduğunu düşünmek için duraklamadım. Onun yerine çıkışa doğru koşmaya başladım.

Yandan bir takırtı geldi, sonra biri gürlledi, "Sen oradaki! Kimsin sen?"

Yakam boğazımda şiddetle takırdıyor, kolum ayaklarımın her vuruşunda zonkluyordu ama kapılar özgürlük vaat ediyordu. Eğer onlara ulaşabilirsem.

Yaralanmamış elimle kapının kolunu kavradım ve çektim.

Girişe temiz hava doldu. *Başardım!*

Kapıdan dışarı fırladım ama tam ayaklarım dışarıdaki taşlara değmek üzereyken biri omzuma yapıştı.

Çılgılık attım ve kaçmaya çalıştım ama beni yakalayan kişi güçlüydü. Beni tekrar içeri çekti, sonra kapıyı çarptı ve yüzümü ona dönmem için döndürdü. Bu dönüş beni dengemi bozdu ve kırık kolum kapalı kapıya çarptı. Alev alev yanan beyaz bir acı sinirlerim boyunca cızırdayarak görüşümü kararttı.

"Kimsin sen?" diye sordu erkek.

Görüşüm bir yabanıyla göz göze gelecek kadar açıldı. Faewood Krallığı'nın sarayındaki görevlilerin giydiğine çok benzeyen bir hizmet kıyafeti giymişti.

Mide bulandırıcı bir korku hissi ayak parmaklarıma kadar içimi doldurdu. "Ben hiç kimse değilim."

Kükredi ve beni kabaca kendisine doğru çekti, çantamdaki cetveller şingirdayınca gözleri büyüdü. "İçinde ne var? Bozuk para, ha? Kraldan mı çalışıyorsun?"

Aman Tanrım. Onunla savaştım, ondan kurtulmaya çalıştım ama yaralı koluma tekrar vurduğunda, görüşümü siyahlık kapladı.

"Burada neler oluyor?" diye seslenen bir başka erkek koşarak odaya girdi.

"Bu dişiyi batı kulesinden kaçarken buldum, sonra da kaçmaya çalışıyordu. O bir

Bir hırsız. Görünüşe bakılırsa bir çanta dolusu rulib var."

Yabanıl beni öne doğru itti ve acıdan neredeyse yere yığılacaktım.

İkinci erkek kaşlarını çattı, o da bir yabanıldı ve kıyafetine bakılırsa aynı zamanda bir hizmetkârdı. "Görünüşe göre yaralanmış. Bunu sen mi yaptın?" diye sordu ilkinde.

Beni yakalayan iri yabanıl oflayıp pufladı. "Kesinlikle öyle değildi. Onu bu şekilde buldum, hizmet eden fae kapılarından çıkmaya çalışıyordu. Belki de

Sarayda koşarken kolunu kırdı ya da buraya girerken yaraladı."

İkinci erkek içini çekti ve yaralanmamış bileğimi tuttu, tam o sırada bu korkunç kalenin daha uzaklarından başka sesler geldi. "Bundan sonrasını ben hallederim. Onu Silah Ustası'na götüreceğim. O onunla ne yapacağını bilir."

Panik neredeyse boğazımı düğümlüyordu ama yalvarmayı başardım: "Hayır, *lütfe*n. Bırakın gideyim."

" bir şey yok. Hırsızlar her zaman cezalandırılır. Benimle gel."

"Ama ben bir şey çalmadım! Lütfe'n!"

Ama beni koridorda sürükledi ve kaçma umudum da görüşüm kadar hızlı azalıyordu. Beni köşeye doğru çekti ve keskin bir nefes alış veriş kulaklarımı doldurdu.

"Bu da ne böyle?" diye homurdandı bir erkek.

Siyah pantolon ve kobalt rengi kazak giymiş bir erkeğe baktım. Ayaklarında siyah ayakkabılar vardı ve arkasında iki muhafız yürüyordu. Biri uzun boylu, kaslı ve kumral saçlıydı, diğeri ise alev alev yanan bir kıızıldı. Hiçbiri maske takmıyordu.

Ve üçünün de gözleri büyüdü.

Jax'e bakarken midem dibe vurdu.

O olduğunu biliyordum. O gözleri nerede görsem tanırım.

Masmavi ve lacivertin karışımından oluşan göz kamaştırıcı mavi gözbebekleri şokla doluydu. Dikkatim hızla onun geri kalanında gezindi. Güçlü bir burun, belirgin dudaklar, sert ve yakışıklı erkeksi bir yüz. Yıldızlar ve galaksi, o ... *güzeldi*.

Arkasındaki iki muhafız - şüphesiz Phillen ve Lars - geçen gün giydikleri üniformaların aynısını giyiyorlardı, şimdi fark ettim ki muhtemelen Stonewild'in sarayındaki tüm kraliyet muhafızları bunu giyiyordu.

Ağızları açık bir şekilde bana bakıyorlardı ve içimden bir ses onların da benim kadar şaşkın hissettiklerini söylüyordu.

"Özür dilerim, Prens Adarian." Hizmetçi eğildi.

Tanrım, o bir prens.

Yabanılın beni tutuşu sıkılaştı, acınası uzaklaşma çabalarım rağmen beni yerimde kalmaya zorladı. Sert muamelesi kolumda bir acı şoku yarattı ve tekrar bağırdım.

Jax hizmetkâra hırladı ve ona doğru bir hamle yaptı ama son anda kendini geri çekti.

"Bu dişiyi koridorlarda rulib çalarken buldum," diye ekledi yabancı. "İçeri nasıl girdiğinden emin değılim ama icabına bakılması için onu Silah Ustası'na gtreeğim."

Baş dönmesi görüşümü bozdu. Acı artık o kadar kr ediciydi ki bayılmak üzereydim.

"Ona zarar verdin mi?" Jax'in burun delikleri alevlendi, aurası titreşmeye başladı.

Hizmetçinin nefesi kesildi. "Elbette hayır, Majesteleri. Onu bu halde buldum."

"Bırakın onu," diye tersledi Jax.

Yabancı'nın parmakları hemen gevşedi. "zr dilerim prensim." Yabancı tekrar eğildi ve benden uzaklaştı. "Ben sadece onu alıkoyuyordum."

"Bu kadın benim misafirim," diye cevap verdi Jax, ses tonu keskindi. Kara Akıncı, daha doğrusu Prens Adarian, Jax ya da diğeri adıyla her neyse, beni tekrar değılendirdi. Bakışları yarama yöneldi, gözleri sertti ve aurasının yoğunluğ irkilmeme neden oldu.

Hizmetçinin gözleri kocaman açılmıştı. "Oh, prensim, içtenlikle özür dilerim. Burada bulunmaya yetkili olduğunu bilmiyordum. Lütfen, Majesteleri, zrm kabul edin-"

Jax elini salladı. "Sorun değıl. Geçen gün onu buraya getirdim ama hepimizin aniden ayrılmanızı gerektiren acil bir toplantı olduğu için ona gittiğimi söyleyemedim. nemli değıl. Onu buradan ben alırım." Gözleri buzla doldu, ifadesi o kadar soğuktu ki ürperdim.

Hizmetçi başını eğdi ve koşarak uzaklaştı, köşeyi döndü ve korkunç sarayın içinde kayboldu.

Kelimeler bulmakta zorlandım, az önce ortaya çıkardığım şeyi anlamakta zorlandım.

Jax parmaklarını oynatarak Phillen'a işaret etti. "Nellip, boş bir oda bul. şimdi."

Nellip?

"Emredersiniz, Majesteleri." Phillen, belki de gerçek adı Nellip'ti, eğildi ama gözleri endişeyle yanıyordu ve hızla en yakındaki kapıya yöneldi ve içeri bakmadan önce kapıyı açtı. "Burada kimse yok."

Jax beni ileriye doğru götürdü, yaramı daha fazla sarsmamak için hareketlerine dikkat ediyordu ve bir tür misafir odasına girdik. Kkt, birkaç kanep, yanmayan bir şömine ve ışık yoktu. Veliaht Prens kapıyı kapattı ve kilitledi.

İçeride saklandığımız anda yürüdü. "Yaralanmışsın."

Ama irkildim. "Dokunma bana."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi ama sonra burun delikleri alevlendi. "Hem yaralısın hem de süitten kaçmışsın. Kahretsin, Elowen. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" İki elini saçlarında gezdirdi, parmakları kalın koyu renk buklelere dolandı. "Muhtemelen geri dönmeyeceğimi düşündün. Bu yüzden mi kaçtın?" Ama cevap vermemi beklemedi ve bunun yerine tısladı. "Lanet olsun! Saramel'den yardım istemem gerektiğini biliyordum. Sana çağrıldığınızı söylemesini istemeliydim."

Bakışlarım üçü arasında gidip geldi. "Bu yüzden mi hiç geri dönmedin?" Sarsıldım, nedeni çelik bir davul gibi çarptı yüzüme. Ama ani hareketim yaramı sarstı ve acıyla sertçe nefes aldım.

Hemen bana yaklaştı, yüz hatlarına ağır bir kaş çatma hali çökmüştü. "Elowen ..." Kaşları daha da çatıldı, öfkesiyle örtüşen yeni bir endişe duydu. "Bir şifacıya ihtiyacın var. Bırak da sana yardım edeyim."

Ama başımı ileri geri salladım. "Hayır, bir şifacıya ihtiyacım yok ama ..." Son üç gündür bitmek bilmeyen endişemi anlamaya çalışıyordum. "Geri döneceğini düşünmemiştim. Haklısın. Bu yüzden kaçtım. Çünkü üç gün boyunca beni serbest bırakmanı bekledim ama hiç gelmedin, döneceğine söz verdiğin halde dönmedin." Mutlak utancımından dolayı gözlerim yaşlarla doldu.

Yüzü düştü, ifadesi o kadar kederliydi ki bir an nefes alamadım. "Seni terk ettiğimi sandın. Sana bunu yapacağımı gerçekten düşündün." Dikkati tekrar koluma yöneldi ve yüz hatlarından öyle bir pişmanlık ifadesi geçti ki, bir an için umutsuzluğunun ağırlığını fiziksel olarak *hissettim*. Aura'sında sabit, zonklayan dalgalar halinde ilerliyordu. "Sana anlatmalıydım. Neler olduğunu açıklamanın bir yolunu bulmalıydım. Özür dilerim. Çok özür dilerim, Elowen."

Sesi çok kederli geliyordu ve eğer on Hane ile acil bir toplantıya çağrıldıysa, muhtemelen aradığı melezi aramıyordur diye düşündüm.

Bunu fark ettiğimde kalbim burkuldu. Endişeye kapılan tek kişi ben değildim. Jax de muhtemelen öyleydi, sadece benim yüzümden değil, o melezin şimdi nerede olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yaralı kolumu daha fazla kucakladım. Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki kafesteki bir kuşun kanatlarını duvara vurması gibi hissediyordum ama en azından görüşüm artık o kadar azalmıyordu. Hareketsiz durmak yardımcı oluyordu ve kargaşaya rağmen yavaş yavaş iyileşiyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" Phillen, yüzündeki endişe azalmadan Jax'e sordu.

Prens bir elini tekrar gece yarısı saçlarında gezdirdi. Dalgalı, kalın teller parmaklarının arasından çıktı. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diye karşı çıktım. "Yapman gereken şey gitmeme izin vermek, çünkü üç gün önce bunu yapmaya söz vermiştin."

Phillen sinirli bir iç çekti. "Prensime, yapamaz ..." Kemerindeki kılıçla oynadı ve Lars da aynısını yaptı. İkisi de tamamen tedirgin görünüyordu. "Şimdi gitmesine izin veremeyiz. Çok şey biliyor."

Lars başıyla onayladı. "Nellip haklı."

Midem bulandı. "Ne oldu? Neden? Bildiklerimi ya da gördüklerimi kimseye anlatmayacağım. Kimliklerinizi ifşa etmeyeceğim."

Phillen bana ters ters baktı. "Öyle bile olsa ve sana güvenebilsek bile, risk çok büyük."

Midem ayak parmaklarımın dibine kadar batarken, yalvaran gözlerimi prene çevirdim. "Ama bana emir verebilirsiniz, değil mi? Mistvale büyünle bana her şeyi unutmamı emredebilirsin ve her şey girer. Sırlarını kimseye söylemeyeceğim, Jax. Söz veriyorum. Tek bir kişiye bile senin Kara Akıncı olduğunu ya da akıncı arkadaşlarının kim olduğunu söylemeyeceğim."

Lars'ın kafası kapıya doğru döndü ve gözleri büyüdü. Odada hâlâ yalnız olmamıza rağmen "Sesini alçalt," diye tısladı.

"Çoktan bir susturucu kalkan yaptım," diye cevap verdi Jax aynı hızla. "Kimse bizi duyamaz."

Başım yana savruldu. *Susturucu Kalkan mı?* Ama hiçbir şey görmedim. Dikkatimi tekrar ona çevirerek adeta yalvardım, "Lütfen, beni serbest bırak. Bana emret. Kendini güvende hissetmek için ne yapman gerekiyorsa yap ki beni serbest bırakabilesin. Lütfen, Jax. Söz vermiştin."

Jax ellerini kalçalarına koymuş, parmaklarıyla tekrar tekrar vuruyordu. "Benim psişik büyüm bu şekilde çalışmaz. Sana bundan bahsetmemeni emredebilirim ama unutmamı emredemem."

"O zaman bana konuşmamamı emret. Kimseye söylemeyeceğim ve hatırlamam da önemli değil. Sırrın benimle güvende. *Lütfen*, bırak gideyim!" Yaralanmamış elimle kazağını kavradım, parmaklarım pençe gibi kazıyordu. Altında, temasla sıçrayan sert kaslarla karşılaştım.

Elime baktı ve çenesindeki kaslar şişti. Yüzünü geçici bir duygu kapladı. Özlem. Pişmanlık. Ya da belki umutsuzluk. I

anlayamadım çünkü çok çabuk geçti.

Parmakları benimkileri kapatıyor, yüz ifadesi kederle dolu. "Elowen . . . İstiyorum-"

"Çok şey biliyor Jax," diye araya girdi Phillen alçak sesle. "Gerçek ortaya çıkarsa *hepimiz* risk altında oluruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun ve seninle bu yola girdiğimizde hepimize ne söz verdiğini de biliyorsun." Kaşlarını kaldırdı ve aralarında sessiz bir konuşma geçti. "Benim bir ailem var, Jax." Yüzü anlamla yanıyordu.

"Ama kimseye söylemememi *emret*," diye tekrar denedim. "Bana unutturamasan bile, bu senin gerçek kimliğini keşfettiğimi düzeltecektir. Değil mi?"

Jax başını sallamadan önce iki elini aynı anda saçlarında gezdirdi. "Hayır, olmayacak. Eğer benimki gibi büyü olan başka bir peri sana gerçeği söylemeni emrederse, eğer onun büyü daha üstünse, benimkinden daha güçlü olur. Bildiklerini anlatmak zorunda kalırsın ve bu hepimizi töhmet altında bırakır."

Parmaklarım kazağını daha çok kavradı. "O zaman kimseye söyleyemeyeceğime söz veren bir peri pazarlığı yapabiliriz!"

Yavaşça başını salladı. "Bir peri anlaşması sadece konuşursan cezalandırılmanı sağlar. Bir Mistvale perisi size emir verirse konuşmanızı engelleyemez."

Kazağını bıraktım ve elimi havaya kaldırdım. "Ama bunun olma ihtimali nedir ki? Mistvale'den uzak duracağım. Oradan bunu yapabilecek güce sahip biriyle asla konuşmayacağım. Söz veriyorum. Lütfen, Jax. *Lütfen*."

Ama Phillen'in Jax'e bakışı sabitti ve Lars Jax'e yaklaşarak fısıldadı, "Phillen haklı. Ne kadar küçük olursa olsun bu riski göze alamayız. Bize söz verdin, Jax."

Prens Adarian'ın çenesi kilitlendi ve dikkati benimkiyle çarpıştı. Gözlerinden bir başka ham duygu parıltısı geçti. Acı veren bir pişmanlık, bir korku parıltısıyla birleşti.

Bunu anlamakta zorlanırken başım geriye gitti ama sonra, "Özür dilerim Elowen. Çok özür dilerim."

Ve *biliyordum*. Kalbimin derinliklerine kadar biliyordum ki yeni bir hayat, özgürlük ve bağımsızlık şansı rüzgârdaki sis gibi elimden kayıp gitmişti.

Ve sarsıcı bir farkındalıkla, anladım. Özgürlüğümü tamamen kaybetmiştim.

Karanlık Akıncı'nın kimliğini ortaya çıkardığım için artık hepsi için bir sorumluluktum. Jax'in yüzündeki niyet ifadesine bakınca, anlaşılmamıza rağmen gitmeme izin vermeyeceğini anladım.

"Beni serbest , değil mi?" Boğuldum.

Jax'in gözleri karardı ve yavaşça başını salladı. Bana doğru uzandı, bana dokunmaya çalıştı ama ben geri çekildim.

"Hayır, bana bir daha *asla* dokunmayacaksınız!"

Gözleri kapandı ve çenesi kilitlendi, ama omuzlarım sessiz bir hıçkırıyla çökerken kendimi tuttum.

Jax artık beni bırakmayacaktı. Ve tüm bildiklerim göz önüne alındığında, bir zamanlar kafes hayatımdan kurtulma umudum bir rüya gibi kayboldu. İmrenilen, umut dolu, *aptalca* bir rüya.

Hayatımın başka bir şey olacağını düşünmekle çok aptallık etmişim çünkü Taşyıldız Krallığı'nın veliaht prensi artık benim yeni koruyucumdur. Sonsuza dek, Jax beni yakınında tutmak zorunda kalacaktı. Hapsedilmiş. İzlenecektim. *Sahip olunan.*

Ve asla kaçmama ya da özgür olmama izin verilmeyecekti.

Ona duyduğum nefret içimde anında alevlenirken, yakam boğazımda şiddetli bir şekilde takırdadı. Beni zorladığı şeye karşı duyduğum karanlık, yakıcı nefret içimde bir volkan gibi patladı.

Ve öfkemi prene yönelttiğimde, daha önce tanık olduğum o kısa süreli korku parıltısı kayboldu ve onun yerine tahtın varisi ortaya çıktı.

Yüz hatlarının üzerine buzdan bir maske indi. Prens'in omuzları dikleşti ve aurası kabardı. Ve sonraki sözleri korktuğum her şeyi doğruladı.

"Nellip, Elowen'e odasına kadar eşlik et. Ben emredinceye kadar bir daha oradan ayrılmayacak."

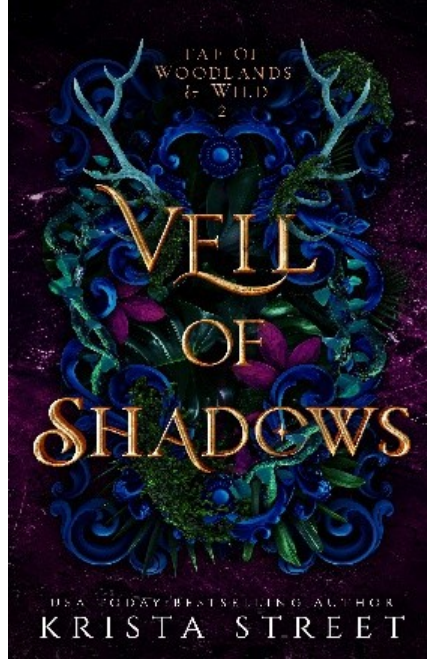
Faewood Krallığı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Krista beğeneceğinizi umuyor! Elowen [ve Veil of Shadows](#) Jax'e ne olduğu, melez ve Centennial Matches'ı çevreleyen gizem hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, ikinci kitap olan 'u indirin.

Jax ve Elowen'in inişli çıkışlı aşk yolculuğu daha yeni başladı. :)

OceanofPDF.com

VEIL OF SHADOWS

Fae of Woodlands & Wild'ın ikinci kitabı

Acımasız Dark Raider tarafından kilit altına alınan Elowen'in kaderi onu esir alan kişinin elindedir ve bir seçim yapmak zorundadır: her fırsatta onunla savaşmak ya da bildiği hayatın geri dönülmez bir şekilde değiştiğini kabul etmek.

[*Veil of Shadows'u şimdi indirin!*](#)

[Son kitap olan *Kader Kraliçesi*'ni hemen indirin!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

KRISTA STREET'S SUPERNATURAL WORLD

Krista Street'in *Doğaüstü Dünyası*'ndan daha fazla fantezi ve paranormal romantizm mi

istiyorsunuz? *Kar ve Buz Fae'si*, *Doğaüstü Lanet*, *Doğaüstü Enstitüsü* ve *Supernatural Community* serisinin yanı sıra tek başına yazdığı *Beast of Shadows*.

KAR VE BUZ FAE'LERİ SERİSİ

Ilara, nefret edilen veliaht prens tarafından kaçırıldığında imkânsız bir seçimle karşı karşıya kalır: Düşmanın kölesi olmak ya da krallık için savaşmak.

[Court of Winter'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ LANET SERİSİ

İkiz kız kardeşi kaybolunca Tala, Gölge Bölge'nin en kötü şöhretli karanlık avcısını kiralar; kendisinininkine rakip sırları olan ateşli bir kurt adam.

[Ateşin Kurdu'nu şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ ENSTİTÜ SERİSİ

Kadın, temel eğitimden geçmesi gereken düşük büyümlü bir cadı. Adam ise onu sahiplenmesi yasaklanmış bir kurt adam komutanı... Ta ki kader araya girene kadar.

[Fated by Starlight'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ TOPLUM SERİSİ

Ölümcül bir sapık tarafından tehdit edilen doğaüstü bir şifacı. Karşı koyamadığı çekici bir koruma. Ve onun tüm dünyasını paramparça edecek bir sır.

[Magic in Light'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ STANDALONE'LAR

Haydut canavarı onun kanını arzuluyor, ancak kalbi ruhunu kurtarması için onun için ağlıyor.

[Gölgeler Canavarı](#)şimdi indirin'ı ! _

[OceanofPDF.com](#)

THANK YOU

Fae of Woodlands & Wild üçlemesinin birinci kitabı olan *Faewood Krallığı*'nı okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Krista Street'in yazılarını beğeniyorsanız, yeni çıkan metin uyarıları, haber bülteni ve diğer serileri hakkında bilgi edinmek için web sitesini ziyaret ettiğinizden emin olun.

Resmi sosyal medya sitelerinin bağlantıları da her sayfanın altında mevcuttur.

www.kristastreet.com

Son olarak, *Faewood Krallığı*'nı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da bir inceleme yayınlamayı düşünün. Yazarlar, okuyucuların eserlerini incelemesine büyük ölçüde güvenirlir. Bir cümle bile çok yardımcı olur. Eğer yaparsanız çok teşekkür ederim!

Krista'nın çalışmalarını okuduğunuz için tekrar teşekkürler. Yakında başka bir romanda sizlerle tekrar buluşmayı umuyor!

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

